Serie nouă
AUGUST 2018
8
(CCV)
48 pagini
ISSN
1220-742X

ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

✓Avanpremieră - Concursul "George Enescu"
✓Dan Dediu - *O scrisoare pierdută*
✓World New Music Days la Beijing
✓Serbările verii la Focşani
✓Portret Andrei Kerestely
✓Adio, Alexandru Jula!

În imagine:
compozitoarea şi pianista
Livia TEODORESCU-CIOCĂNEA

Tinerețe-fără-bătânețe sau despre unele virtuți ale comicului și ludicului

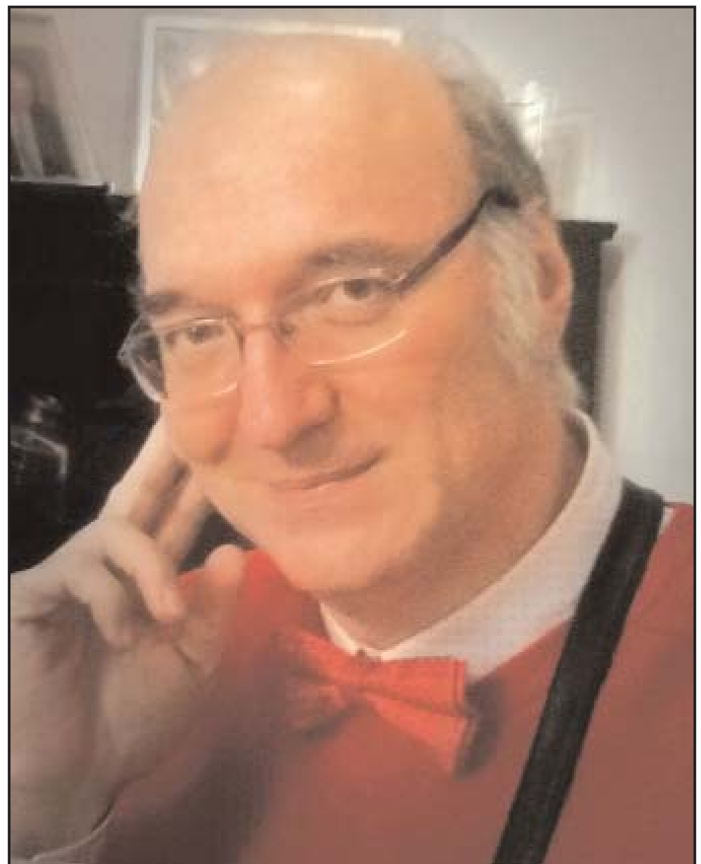
Oglindindu-ne caricatural, comicul figurat artistic ne ajută să devenim conştienţi de cotidianul ridicolui incident şi, pe cât cu putinţă, să-l evităm (corectându-ne). Avem nevoie de această inteligenţă a comicului întru reflectarea comportamentului exterior, de suprafaţă, la nivelul contactelor inerente. Este aici un resort de necesitate spre a recuperara *frumuseţea* chipului nostru dinspre lume.

Beneficitatea ludicului este de alt ordin, radiind o anume *joacă* de spirit: *bucuria*. Este o bucurie asemănătoare copilăriei al cărei joc *în-joacă* (jocularitate) nu conţine contrarietatea. Spre deosebire de comic – artizanat pe cale raţională ca joc de caracter – ludicul nu se poate manufactura, căci ţine de fiinţarea lăuntrică, iar nu de praxisul civilităţii. Adică nu e conformabil şi nici evaluabil ca joc, tocmai pentru că este *în*-joacă. Este un fel de a trăi nemijlocit, ireflexiv, deconturat în natural, tangent unei inmarginale întinderi şi timp insecvent. În plus, joaca ludică conferă spontan atributul unei pozitive răsturnări caracteriale prin tot felul de diminutivizări: marele-mic în măricel-micuţ, urâciosul-urât în urâţel-drăguţ, morocănosul-ursuz în simpatic-jovial, linear-asprul în ondulat-mângâietor, arzător-pătimaşul în răcoros-moderat, întunecat-abisalul în umbros-ambiental, inund-fatalul în fecund-vital, greoi-ponderalul în repejor-uşurel, uniformitatea în diversitate, singularitatea în pluralitate, norma restrictivă în suport eliberator, datul în oferit, făcutul în nativizat, artificialul în natural, incertul-a-tot în certul-a-totuţ(ceva cât de cât), niciundele în aicea (pe loc), nicicândul în acuşica (pe dată), adultul în copilăros.

Dacă ne lipseşte imaginarul comicului, rămânem cu realitatea ridicolului, cel mai adesea fără să ştim, aşa cum am duce o boală pe picioare. Dar dacă suntem vitregiţi de ludic (precum adultul trecut de copilărie), forul lăuntric se întunecă, cromatica vieţii devine indistinctă, iar chipurile se uniformizează în cenuşiu. Treptat, văzându-ne, nu ne mai recunoaştem, iar ştiindu-ne, începem să uităm unii de ceilalţi ca bucurie de-a fi impreună. În cele din urmă, printr-o mecanică a dihotomiei şi autismului, anima empatizării se atrofiază, lăsându-ne să inerţiem în desolidarizare, până la stadiul de nepăsare. Dramatica *indiferenţă* este peisajul anost al unei lumi decuplate sensibil (sufleteste) şi ireversibil de ludic. O lume aparent abstractă, dar cariată pe dinăuntru de instinctualitate; subculturală şi fatal monstruoasă.

Ironic spus, dacă e să alegem, mai bine ridicoli, decat anomici. E răul cel mai mic şi totuşi apt reconvertirii la bine. Metodic, orice bine se scalează începând cu *binişorul*. Iar acest diminutiv al binelui, deja prin el insuşi, invocă ludicul. S-ar părea că e posibil, aşadar, să ne recuperăm.

Conjugat vremii noastre, cred că merită să reflectăm asupra acestui suport de coeziune intre ceea ce ne imaginăm că facem şi adevărul propriilor fapte ca

valoare de exemplaritate etică. În cotidianul vieţii comunitare (prin consecvenţă) avem nevoie de virtuţile comicului. Însă, în continuumul vieţii personale (prin aferenţă) ludicul este un pigment catarctic, cel puţin cât pentru o *tinereţe-fără-batrâneţe* (ca bucurie-în-nemurire). Se impune, deci, să ne-o oferim unii altora. Chiar de-acum. Şi cum de ni s-ar potrivi altfel mai bine decât printr-o cântare ludică?

George BALINT

DIN SUMAR

Comunicat UCMR..2

Avanpremieră Concursul "G. Enescu"......3-4

***O scrisoare pierdută* de Dan Dediu...........5-9**

Livia Teodorescu-Ciocănea - portret......10-11

Corul Pro Arte......................................11-12

Turneu - *Twenty Shades of Music*..............14

Grand Prix of Romania..........................15-16

***World New Music Days* la Beijing........21-22**

Serbările verii......................................28-30

Lansări Marius Ţeicu, Ioana Sandu......31-33

Premiere la Teatrul "C. Tănase".........34-35

Portret Andrei Kerestely............................41

Lansari Silvia Dumitrescu, G. Rotaru..44-46

Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor din România anunță:

UN SECOL DE MUZICĂ – CONCURS DE PROIECTE DE CREAȚIE MUZICALĂ ŞI MUZICOLOGICĂ ROMÂNEASCĂ DEDICAT CENTENARULUI MARII UNIRI (1918-2018) ŞI PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

REGULAMENT

Art. 1 Prezentul Regulament constituie cadrul organizatoric de desfăşurare a concursului de proiecte de creație muzicală şi muzicologică românească dedicat Centenarului Marii Uniri (1918-2018) şi Primului Război Mondial.

Art. 2 La concurs pot participa membri stagiari şi definitivi ai U.C.M.R., cu domiciliul stabil în România.

Art. 3 Calendarul concursului:

a) depunerea proiectelor (compoziții si lucrări de muzicologie originale) se va face până la data de 20 august 2018;

b) analiza proiectelor de către comisia de evaluare se va efectua în perioada 21 august - 28 august 2018;

c) comunicarea rezultatelor prin afişarea pe site-ul www.ucmr.org.ro se va face pe data de 29 august 2018;

d) contractele de achiziție a compozițiilor si lucrărilor de muzicologie, pe baza proiectelor selectate, se vor semna în perioada 1 - 20 septembrie 2018;

e) atât compozițiile, cât şi lucrările de muzicologie contractate, se vor preda în formă finală până la data de 26 noiembrie 2018 la Secretariatul U.C.M.R. între orele 10 – 15

Art. 4 Lucrările ce fac obiectul concursului se încadrează la următoarele categorii:

a. Lucrări orchestrale ample (inclusiv fanfară): Simfonie; Uvertură; Concert instrumental; Suită sau ciclu de melodii etc.;

b) Lucrări vocale/ vocal instrumentale ample: Operă; Oratoriu; Cantată; Balet; lucrare corală amplă sau ciclu de piese corale; Ciclu de lieduri, etc.;

c) Lucrări camerale: Lucrări pentru orchestră de cameră; Lucrări pentru ansambluri camerale, în orice combinație timbrală, de la două la zece instrumente (cu sau fără voce); lieduri (cu sau fără acompaniament);

d) Lucrări de divertisment: Operetă/Piese vocale/vocal-instrumentale ample de Rock/ Jazz etc,;

e) Cercetare muzicologică de sinteză având ca tematică Centenarul Marii Uniri şi Primul Război Mondial;

Art. 5 Pot fi înscrise in concurs numai proiectele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) sunt creații originale;

b) nu au fost publicate sau aduse la cunoştința publicului până la data înscrierii în concurs;

c) au drept tema şi sunt dedicate Centenarului Marii Uniri (1918-2018) şi Primului Război Mondial;

Art. 6 Pentru înscrierea în concurs, membrii UCMR care îndeplinesc condiția prevăzută la articolul 2, au obligația să depună formularul de înscriere în concurs, completat şi semnat, la sediul UCMR din Bucureşti, Calea Victoriei nr. 141, Sector 1, în cadrul intervalului orar 10.00 : 15.00, sau pe e-mail, la adresa ucmr.office@gmail.com, cel mai târziu până la data de 20 august 2018. Formularul va fi însoțit de proiectul propus de autor.

Art. 7 Un autor poate participa în concurs cu un singur proiect.

Art. 8 (a) Evaluarea şi selecția proiectelor se realizează de către o Comisie formată din şapte compozitori şi muzicologi, reprezentanți ai birourilor fiecărei secții şi subsecții din cadrul U.C.M.R. (secția de muzică instrumentală şi multimedia, subsecția de fanfară, secția de muzică vocală, subsecția didactică, secția de muzicologie, secția de muzică jazz/pop) şi a unui reprezentant din cadrul Universității Naționale de Muzică din Bucureşti.

(b) Componența Comisiei se stabileşte prin decizia Biroului Executiv al UCMR.

(c) Din Comisia de evaluare nu poate face parte o persoană care prezintă un proiect în concurs. 3 Regulament Un Secol De Muzica concurs de proiecte de creație muzicală şi muzicologică românească dedicată Centenarului României (1918-2018) şi Primului Război Mondial

(d) Tarifele pentru compozițiile muzicale şi lucrările de muzicologie, se stabilesc de către Biroul Executiv al UCMR, distinct pentru fiecare dintre categoriile menționate la articolul 4.

(e) Biroul executiv al UCMR stabileşte valoarea onorariilor pentru remunerarea membrilor Comisiei de selecție pentru activitatea depusă în cadrul acestei Comisii.

Art. 9 Modalitățile de jurizare se stabilesc de către membrii Comisiei de evaluare şi selecție. Hotărârile acesteia sunt definitive.

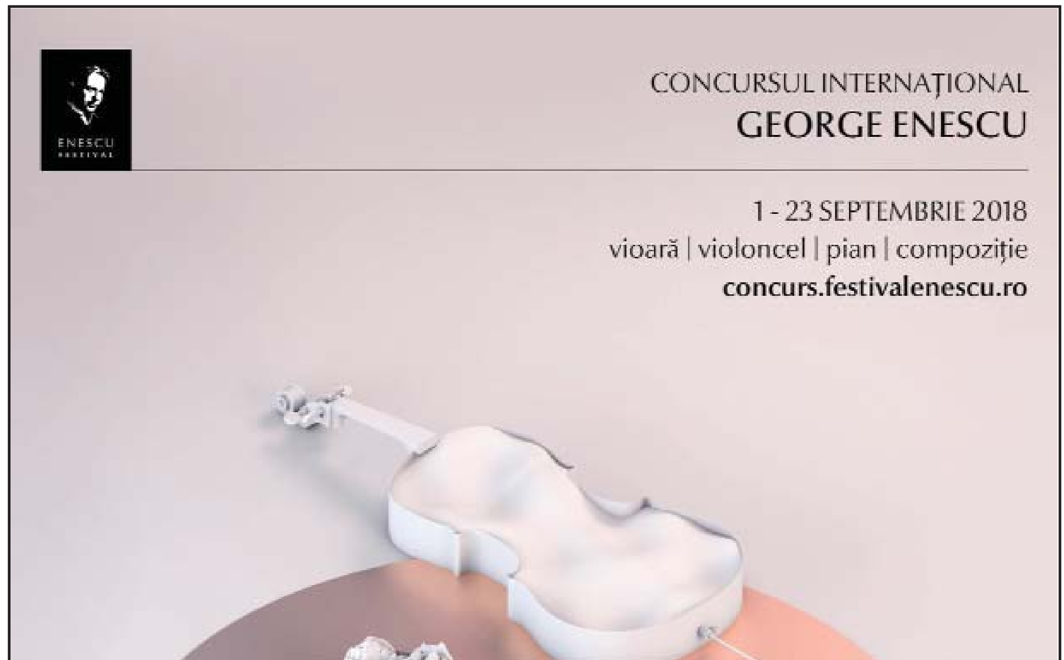
Art. 10 Autorii compozițiilor şi lucrărilor de muzicologie selectate se angajează şi sunt obligați să încheie cu UCMR, un contract de achiziție a lucrării.

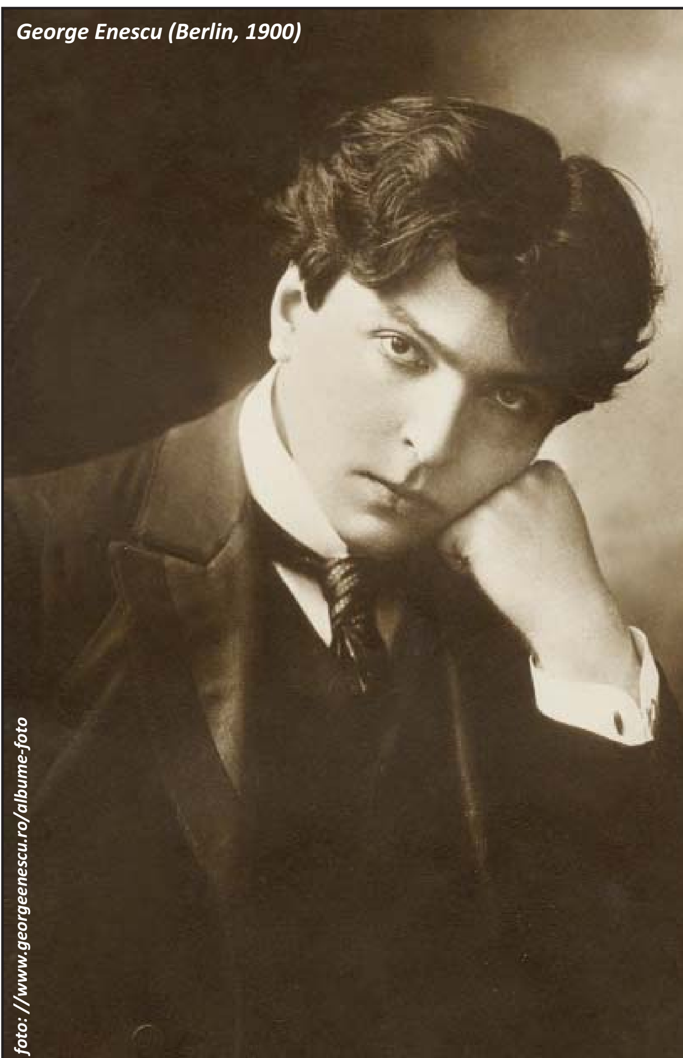
Aprobat în Biroul executiv al U.C.M.R. din data de 08.08.2018

Preşedinte U.C.M.R. Adrian Iorgulescu

Concursul Internațional *George Enescu* la a XVI-a ediție

Trecerea la cele veşnice a maestrului George Enescu, la 4 mai 1955, a îndoliat inimile admiratorilor săi din întreaga lume. Atât muzicienii din țară, cât şi prietenii din străinătate s-au preocupat în perioada următoare cum să-i perpetueze memoria prin acțiuni cât mai puternice şi reprezentative. Grupul de creatori care conducea Uniunea Compozitorilor din România era format din discipoli fervenți ai maestrului, care fuseseră nemulțumiți de faptul că nu primiseră la timp paşapoartele pentru a se deplasa la funeraliile de la Paris. Au reuşit să efectueze vizita abia când s-a împlinit un an de la deces. La mormântul din cimitirul Pere Lachaise, Ion Dumitrescu, Mihail Jora, Paul Constantinescu şi alți câțiva membri ai delegației, au făcut atunci un legământ de conştiință. Şi-au propus să depună toate eforturile necesare pentru a-i cinsti memoria aşa cum se cuvine. În acest context s–a născut ideea înființării unui festival şi a unui concurs internațional care să-i poarte numele. A trecut ceva timp până când proiectul a prins contur. Grupul de inițiativă al breslei a mizat de la începutul demersurilor pe dorința înfocată a oficialităților comuniste de la Bucureşti de a se legitima politic în fața propriului popor şi, deopotrivă, în fața opiniei publice internaționale, oferind sprijin necondiționat acestei inițiative. Aşa se explică faptul că ideea a fost îmbrățişată şi că s-au găsit în vistieria statului sumele enorme de bani cu care au fost contractate cele mai prestigioase formații, soliştii cei mai în vogă, personalități de top din rândul compozitorilor contemporani.

George Enescu (Berlin, 1900)

În septembrie 1958 a avut loc prima ediție, fastuoasă, elegantă şi somptuoasă a celor două evenimente. În intervalul celor 60 de ani care au trecut de atunci, s-au derulat 15 ediții ale concursului în capitala României, care, timp de trei săptămâni, devenea, de fiecare dată, cu acest prilej, capitala mondială a muzicii. Au evoluat aici formațiile cele mai cunoscute, interpreții tineri cei mai valoroşi, bucurându-se de atenția unor jurii formate din personalitățile cele mai importante ale vieții artistice. Toți aceştia erau impresariați de ARIA, adică Agenția Română de Impresariat Artistic, creată special în acest scop. Trebuie menționat că ARIA a rămas până astăzi principala organizație de stat de la noi care se ocupă de promovarea artiştilor în lume. Laureații fiecărei ediții au primit diplome, premii în bani şi angajamente de a susține recitaluri, concerte, colaborări cu orchestre prestigioase, bucurându-se de o difuzare excepțională. Într-o atare continuitate se înscrie cea de a XVI-a ediție a competiției, care va avea startul la 1 septembrie anul

acesta. La cele trei secțiuni - violoncel, vioară, pian, sunt înscrişi cei mai mulți participanți din edițiile de până acum. Cei peste 400 de tineri competitori din 46 de țări de pe cinci continente, vor cuprinde şi 36 de concurenți români, dintre care 28 sunt pianişti.

Directorul artistic al Concursului Enescu, renumitul dirijor Vladimir Jurowski, girează prin prestigiul său buna desfăşurare a programului. Juriile chemate să evalueze performanțele candidaților sunt alcătuite din specialişti de primă mărime, precum Philippe Entremont, Pierre Amoyal, Salvatore Accardo, Jean-Jacques Kantorov, Viktor Tretiakov, Peter Jablonski, David Geringas, Zygmund Krauze, Arto Noras, Myung-Whun Chung, Raphael Wallfisch, Jian Wang, Marin Cazacu, Remus Azoiței, Dan Dediu, Silvia Marcovici etc.

Vladimir Jurowski

foto: Simon Jay Price

Organizatorii actualei ediții au avut în vedere continuarea tradiției sacre de a face cunoscută, difuzată şi asimilată muzica lui George Enescu. Fiecare etapă de la fiecare instrument are prevăzută interpretarea unei lucrări enesciene de referință. Finalele cu orchestra se vor bucura de colaborarea cu Filarmonica *George Enescu*. Finala de la violoncel se va produce la 11 septembrie cu Paul Watkins ca dirijor, finala de la vioară din 17 septembrie îl va avea pe Christoph Poppe ca dirijor, iar la 23 septembrie, finala pianiştilor va fi dirijată de Vassily Sinaisky. Unii membri ai juriilor vor oferi, la rândul lor, premii speciale şi master classes.

Deschiderea din 1 septembrie a evenimentului se va realiza printr-un concert de gală în care, împreună cu Filarmonica *George Enescu*, dirijată de Gabriel Bebeşelea, vor evolua laureați ai edițiilor din 2014 şi 2016 – violonistul Ştefan Tarara, violoncelistul Eun – Sun – Hong şi pianistul Josu de Solaun. Pe parcursul celor trei săptămâni, vom putea audia, de asemenea, recitaluri extraordinare oferite de unii membri ai juriilor. Astfel, violoncelistul Raphael Wallfisch şi pianistul John York, violonistul Salvatore Accardo şi pianista Laura Manzini, precum şi pianistul Peter Jablonski, violoncelistul Zlatomir Fung, violistul Erzhan Kulibaev şi pianista Victoria Vassilenko ne invită la programe deosebit de interesante şi atractive.

Date fiind premisele atât de promițătoare ale Concursului Internațional *George Enescu*, aşteptăm cu nerăbdare ca porțile Ateneului Român să se deschidă cu generozitate pentru tinerii concurenți, pentru membrii comisiilor de evaluare şi publicul larg, invitându-ne pe toți la o nouă sărbătoare a muzicii, sub aripa protectoare a geniului enescian.

Imagine de la Conferința de presă de la Ateneul Român: Liliana Staicu (Radio România Muzical), Mihai Constantinescu (Artexim)

Lavinia COMAN

O scrisoare pierdută – Radiografia mereu actuală a societăţii româneşti

Într-un an a cărui conotaţie specială ne îndeamnă să ne gândim măcar pentru câteva clipe la momentele glorioase din istoria ţării noastre, este necesar să nu uităm să ne privim cu obiectivitate naţiunea şi să acceptăm că noi românii suntem un popor aparte şi prin anumite tare şi conduite social-politice care au dăinuit în timp, indiferent de regimul ce a guvernat destinele ţării. Un astfel de exerciţiu ne-a fost propus încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea de marele dramaturg I. L. Caragiale în celebra piesă de teatru *O scrisoare pierdută*, care tratează cu ironie şi chiar sarcasm cele mai sordide aspecte ale unei societăţi decadente în care principiile autentice sunt înlocuite de „prinţipuri" artificiale, înscriindu-se în ceea ce Titu Maiorescu numea „forme fără fond".

Excelent scrisă, *O scrisoare pierdută*, a cărui savoare vine din diversele ipostaze ale comicului (comicul de limbaj, comicul de situaţie, comicul numelor personajelor), a fascinat lumea teatrului autohton din a doua jumătate a secolului XX, care a oferit câteva montări memorabile ale piesei, şi mai recent pe cea a muzicii, varianta pentru teatru liric, rod colaborării dintre compozitorul Dan Dediu şi regizorul şi libretistul Ştefan Neagrău, venind să completeze repertoriul ce abordează textele lui Caragiale cu o pagină contemporană, plină de vervă şi energie, dominată de bogăţia stilurilor ce sunt suprapuse în textura sa sonoră.

Spre finalul stagiunii 2017-2018 ale cărui ultime ecouri se vor fi auzind la jumătatea anului centenar, Opera Naţională Bucureşti a programat pe 22 iunie o reprezentaţie a operei compuse de Dan Dediu, aceasta fiind de altfel singura lucrare contemporană autohtonă pentru scena lirică prezentată în ultimii ani de cel mai important teatru de operă din ţara noastră. Creată pe libretul lui Ştefan Neagrău, *O scrisoare pierdută* poartă amprenta regizorală a aceluiaşi Ştefan Neagrău care alături de scenograful Viorica Petrovici a imaginat un spaţiu de desfăşurare a acţiunii mai degrabă atemporal, în care elegantul fotoliu al lui Zaharia Trahanache devine simbolul puterii râvnite de ceilalţi, structura decorurilor sugerând tocmai actualitatea piesei lui Caragiale chiar şi în primele decenii ale secolului XXI.

În acest cadru minimalist dintr-un anumit punct de vedere, personajele lui Caragiale zugrăvite sonor de muzica lui Dan Dediu, îşi fac rând pe rând apariţia şi expun publicului diversele tipologii ale unei societăţi tot mai alienate moral. Mai întâi întră în scenă Nae Caţavencu, interpretat de tenorul Andrei Lazăr, aflat într-o foarte bună dispoziţie vocală ce i-a permis să fie adaptabil la schimbările stilistice ale partituri ce merg de la hora lungă autohtonă la eleganta romanţă sau pasionala habaneră, personajul său conturând tipul politicianului tânăr dornic să obţină râvnitul mandat de deputat prin orice mijloace, fiind dispus să se alieze cu oricine îi poate asigura parvenirea. Urmează apoi, rând pe rând: Tipătescu, în rolul căruia baritonul Ştefan Popov s-a dovedit a fi oarecum linear din punct de vedere muzical, dar echilibrat ca joc actoricesc, subliniind făţărnicia şi cinismul personajului, Zoe, devenită în interpretarea Simonidei Luţescu o Zoe rafinată şi elegantă ce contrastează cu peisajul provincial în care se desfăşoară acţiunea, micile probleme de ordin medical fiind rezolvate de soprană cu delicateţe şi cu inteligenţă prin transformarea unor replici muzicale în unele pur dramatice, şi Trahanache, un veritabil „capo di tutti capi" întruchipat de tenorul Valentin Racoveanu care fără a avea fluctuaţii în evoluţia sa, a construit un personaj abil, deloc naiv, descurcăreţ şi capabil să-i manipuleze pe ceilalţi, într-un autentic stil balcanic sugerat şi de muzica din care răzbat influenţe din această zonă geografică. Alături de cei amintiţi anterior, s-au mai evidenţiat Liviu Indricău, remarcabil atât prin aplombul jocului scenic cât şi prin pregnanţa glasului său, care l-a portretizat pe Cetăţeanul turmentat, Răzvan Georgescu, care şi-a etalat din nou calităţile de comedian în rolul Agamiţă Dandanache, Iustinian Zetea, dezinvolt în rolul lui Pristanda, dar parcă puţin cam schematic în realizarea personajului, şi tandemul Daniel Filipescu – Daniel Pop, care i-au întruchipat pe Farfuridi şi Brânzovenescu, cele două personaje devenite liant al acţiunii, aluziile la comedia mută completând momentele muzicale în care cei doi alternează între bossa-nova şi peşrevul turcesc, o trimitere a compozitorului la puternica influenţă otomană asupra societăţii româneşti de acum mai bine de două veacuri.

Menţionând că prezenţa Corului Operei, pregătit de Daniel Jinga, a fost una consistentă şi importantă în realizarea unei variante de ţinută a operei lui Dan Dediu, şi că în debutul actului al II-lea am aplaudat un foarte frumos moment coregrafic realizat de cuplul Monica Petrică şi Raul Oprea, trebuie să subliniem contribuţia dirijorului Tiberiu Soare care a ştiut să găsească acele modalităţi prin care să reliefeze mixtura de sorginte dansantă dintre ritmurile orientale şi vals, tango şi marş şi horă ca elemente autohtone, precum şi accelerarea pulsaţiei din finalul operei ce marchează încheierea ostilităţilor şi împăcarea tip *„pupat piaţa endependenţei"* familiară românilor, la un tradiţional grătar cu mici.

Deşi dincolo de umorul irezistibil, *O scrisoare pierdută* de Dan Dediu nu este o comedie pură ci mai degrabă o comedie amară, melomanii au plecat din sala de spectacol cu un anumit sentiment de bună dispoziţie la care au contribuit deopotrivă textul inspirat de piesa lui Caragiale şi muzica exuberantă cu multe nuanţe ludice. De aceea, observând şi prezenţa destul importantă a tinerilor la reprezentaţie, chiar dacă publicul per total nu a fost unul prea numeros, ne permitem să sugerăm programarea mai frecventă, poate începând cu stagiunea următoare, a operei *O scrisoare pierdută*, singura lucrare pentru teatru liric din repertoriul contemporan autohton cu succes la public.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Persoane şi iar persoane!
– printre lighioanele *Scrisorii pierdute* –

Odată şi-odată trebuia să se-ntâmple: după ce alte nume de prestigiu ale componisticii româneşti (Sabin Drăgoi, Paul Constantinescu, Anatol Vieru, Adrian Iorgulescu ş.a.) s-au tot încumetat să pună pe muzică teatrul lui Caragiale, succesul lor fiind însă unul mai degrabă modest; după ce toţi cei dinainte au ocolit – de bună seamă cu prudenţă şi cu copleşită înfiorare – „cestiunea arzătoare" ce continuă să rămână „la ordinea zilei" de mai bine de un secol; pe scurt, „după lupte seculare", iată că piesa caragialiană de cea mai iritantă eternitate şi-a găsit, în sfârşit, naşul muzical în persoana compozitorului Dan Dediu.

Dan Dediu

foto: dMihai Benea

Evident, abordarea muzicală a *Scrisorii pierdute* a pretins cu atât mai mult un curaj aproape nebunesc şi o totală anulare a inhibiţiilor cu cât piesa lui Caragiale a ajuns demult să ocupe un loc de nestrămutat în fibrele cele mai adânci ale mentalului colectiv românesc. De aceea, numai fireşti şi inevitabile pot fi considerate timorările pe care Dan Dediu a mărturisit că le-a resimţit iniţial: deşi era deja de aproape un an în posesia libretului, şi deşi încercase multiple variante de demaraj pe calea operei de factură contemporană, niciuna nu i se impusese drept soluţia potrivită de abordare stilistică. Practic, nu putuse să scrie mai nimic; aproape că renunţase complet la idee, până ce soluţia cu parfum de revelaţie a putut să apară aşa cum ştie ea mai bine, adică tocmai atunci când a fost căutată mai puţin:

> Conduceam maşina într-un trafic infernal din Bucureşti şi am dat drumul la radio pe canalul România Muzical. Se transmitea un tango de Piazzola. Într-o fracţiune de secundă mi-am dat seama: Ăsta e Tipătescu! Restul a venit aproape de la sine...

Cu alte cuvinte, aproape s-ar putea spune, parafrazând faimoasa butadă a lui Caragiale referitoare la progres, că pe compozitor, o dată pornit, nimeni şi nimic nu l-a mai putut opri. Elocvente sunt în acest sens şi relatările lui Tiberiu Soare, dirijorul premierei absolute din 16 decembrie 2012; potrivit acestuia, pe când începuseră deja repetiţiile la actul I,

> Dan Dediu încă mai avea de scris ştimele la orchestraţie pentru actul II... S-a lucrat cumva în vechea tradiţie a operei, aşa cum ştim că făcea de exemplu Mozart cu Da Ponte. Da Ponte îi scria libretul, Mozart scria muzica pe măsură ce îi venea libretul şi apoi ştimele mergeau imediat la repetiţie pentru dirijor şi orchestră. Cam aşa s-a întâmplat şi acum.

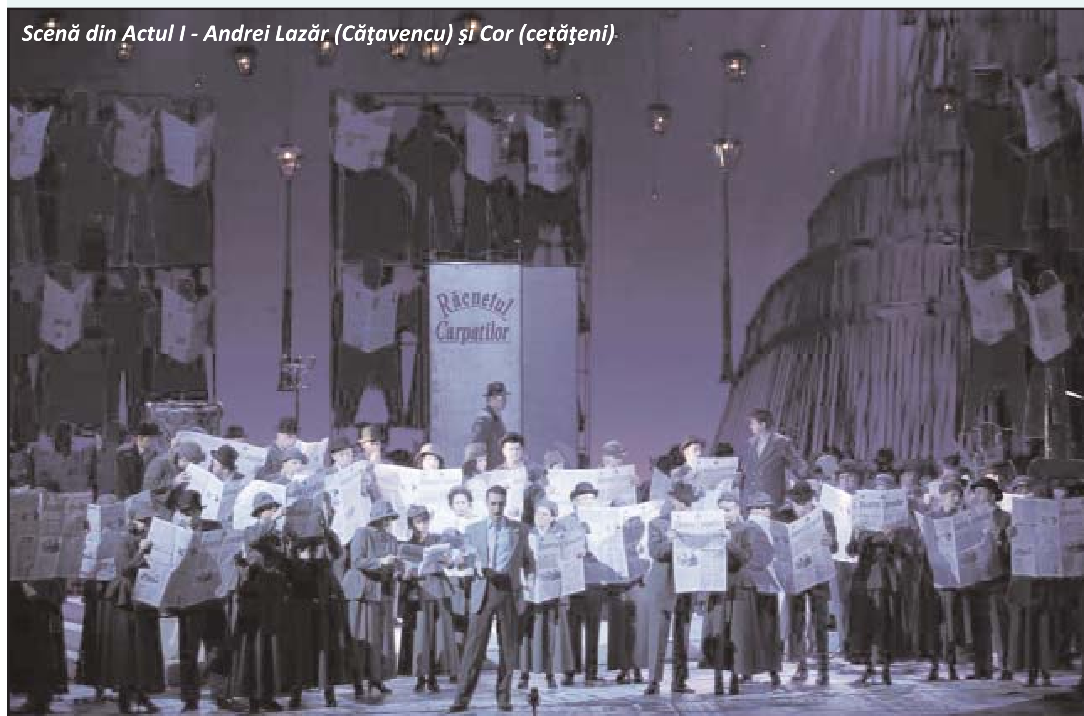
Dar poate că admiratorul nu cade „la extremitate" dacă îndrăzneşte să observe o asemănare cu Mozart nu numai în ceea ce priveşte ritmul zglobiu de lucru; de sorginte mozartiană – şi în general tentat de clasicitate – ar putea fi considerat şi simţul teatral deosebit de dezinvolt pe care Dan Dediu nu s-a sfiit să-l adopte în opţiunea lui de a caracteriza personajele prin idei sonore dintre cele mai pregnante, chiar fredonabile prin limpezimea şi nedisimulata lor voinţă de suculenţă. De fapt, el a dovedit

Simonida Luţescu (Zoe) şi Ştefan Popov (Tipătescu)

în această privință că are resursele tehnice și temperamentale potrivite pentru a face un pas care unui alt compozitor din sfera muzicii contemporane de factură experimentală i s-ar fi părut poate mai puțin practicabil. Căci, în mod evident, puterea lui Caragiale de a plămădi caractere, situații și replici cu contururi clare, memorabile prin suficiența și eficiența cu care le sunt dozate intervențiile; limpezimea și concizia clasică, chiar calofilia spiritului caragialian nu s-ar fi putut preta decât la o tratare muzicală pe măsură. Anume, una care să recurgă, fără rețineri, la o serie de gesturi creatoare pe care un mai habotnic și, din fericire, deja stins obicei al atitudinii componistice moderniste le-ar fi considerat impure și nițel vetuste: melodicitatea suplă, fluentă, aptă să producă definiții caracterologice picante, antrenanta ritmicitate a ansamblului, amalgamarea stilistică, voita accesibilitate, decizia de a structura opera minuțios, așa cum scrie la carte, în jurul unor arii menite să capete astfel tradiționala și de toți îndrăgita proeminență. Ba Dan Dediu s-a apropiat, după cum el însuși recunoaște, chiar de un oarecare spirit al cabaretului, acolo unde măiestria cea mai apreciată se traduce prin ușurința și ușurătatea alternării frisonate a contrastelor (trăsătură care este, de altfel, atât de compatibilă cu lumea caragialescă):

> ...m-am aruncat în istoria muzicii și am înotat în ea, făcându-mi sălaș în arhipelagul părăsit al vodevilurilor lui Offenbach, al cabaretului sarcastic (*Zeitoper*) de Kurt Weill, al musicalului de pe Broadway (Jerome Kern și George Gershwin) și operetei naționaliste și realist-socialiste (Filaret Barbu și Dmitri Șostakovici).

În această logică a carnavalescului caleidoscopic, metoda principală de lucru aleasă de către compozitor este aceea de a alcătui și înfățișa lumea operei sale ca pe o rezultantă a debusolantelor interacțiuni și alăturări dintre personaje. Căci de la bun început se evidențiază faptul că fiecare

Scenă din Actul I - Andrei Lazăr (Cățavencu) și Cor (cetățeni)

indelebilă figură a lui Caragiale este echivalată cu o amprentă sonoră cât mai memorabilă și mai distinctă față de celelalte, aptă să-și reliefeze particularitatea inconfundabilă în culori cât mai aprinse. De la unduirile valsului, pasiunile tangoului și sincopările sud-americane, până la nestânjenite revărsări de romanțe și neobosite scăldări în baclavaua spiritului lăutăresc balcanic, e sesizabilă o tratare eclectic-postmodernă, aflată în deplină concordanță cu pregnanța caracterelor caragialești, o babilonie sonoră în cadrul căreia cu cât personajele sunt mai găunoase, cu atât îi este fiecăruia flatată mai mult, prin stiluri muzicale aparte, nevoia de unicitate retorică. Nici nu se putea o soluție componistică mai nimerită, căci și Caragiale stabilește coerența lumii în același fel, anume acordând întâietate procesului de reprezentare a fiecărui personaj. Ceea ce el afirma în 1907 referitor la „sistema românească”, în care persoanele („de la oligarhie până la drojdia clientelei”) covârșesc în importanță instituțiile pe care ele le reprezintă, descrie perfect, ca un motto revelator, modul de funcționare al propriilor piese de teatru: „Persoane și iar persoane!... Aci lumea e a persoanelor, nu persoanele sunt ale lumii...”. La fel și în opera lui Dan Dediu: în loc ca personajele să fie înfățișate ca părți angrenate într-un context oarecare, mai degrabă lumea ce se conturează prin prezentarea personajelor este echivalentă cu, înglobată în însăși menajeria gălăgioasă a lighioanelor politice ce se perindă în jurul „scrisoricii”.

Lui Trahanache i se cuvine întâietatea, deoarece, atât în piesa de teatru, cât și în operă, el pare să domine toate jocurile politice. În varianta muzicală a lui Dan Dediu și în cea regizorală a lui Ștefan Neagrău, el capătă totuși o alură oarecum mai întunecoasă, mai puțin zaharisită decât cea întâlnită în piesa lui Caragiale, pierzându-se nițel din vedere ridicolul posturii de încornorat. Astfel, „stimabilul prezident” lasă impresia că e pus la curent cu toate subteranele și subtilitățile, însă pur și simplu nu are chef să își complice venerabila și cât se poate de confortabila existență printr-o fermă luare de atitudine. El doar găsește de cuviință că o seamă de „delicatețuri”, „machiaverlâcuri” și, când e cazul, insinuări moralizatoare sunt arhi-suficiente pentru a-i asigura poziția supremă (nedeclarată însă niciodată explicit) a unui sultan condescendent și blazat. Dan Dediu îl zugrăvește „uns cu toate alifiile ritmurilor și inflexiunilor melodice balcanice”, conferindu-i prin această alegere stilistică, dincolo de caricaturalul „Ai puțintică răbdare!”, chipul greoi și în genere somnolent al unui mahăr care nu se obosește cu inutilele gesturi provenite din afara „enteresului” strict personal. La toate aceste impresii au contribuit de asemenea, în cadrul reprezentărilor operei

la ONB, trabucul, ochelarii fumurii şi bastonul cu care a fost înzestrat personajul de către scenografa Viorica Petrovici, dar şi, mai ales, un somptuos jilţ care a tronat aproape în permanenţă pe scenă, şi în jurul căruia au levitat lacomul Caţavencu şi junele Tipătescu, dar în sânul căruia doar Trahanache, aidoma unui patriarh recunoscut tacit, se cufunda fără sfială şi cu o augustă venerabilitate.

Partitura celuilalt monstru politic al piesei, Caţavencu, este fără îndoială cea mai ofertantă şi demonstrativă, întrucât practică un spumos traseism stilistic, un carusel logoreic care, de la horă şi romanţă la habaneră şi can-can, îmbină stilurile muzicale cu un fin simţ al teatrului, excelent pentru a susţine toate alunecoasele perindări ale personajului prin spatele variilor măşti de şantajist perfid, orator demagog dar carismatic şi, în cele din urmă, linguşitor oportunist al vechilor adversari. Momentul de triumf al lui Caţavencu, anume savuroasa punere în scenă a discursului electoral, se detaşează drept unul dintre cele mai ataşante din întreaga operă: de o sublimă versatilitate, ce contrastează deplin cu tărăgănatele dar la fel de atractivele tente de peşrev turcesc ale discursului îngăimat de rivalul Farfuridi, muzica acestei scene are toate şansele să rămână la fel de memorabilă precum textul caragialian. În plus, înflăcărarea întrunirii electorale e întreţinută de cele două grupuri corale care, printr-un joc al răspunsurilor foarte bine gradat, se ironizează reciproc, îşi susţin cu patetism sforăitorii tribuni, pentru ca, în final, la aflarea fatidicului nume Agamemnon Dandanache, să degenereze în bine cunoscutul tămbălău.

Între cele mai aplaudate şlagăre ale operei se menţine şi savuroasa arie a „Trădării" din actul I: în timp ce, în fundal, un irezistibil Brânzovenescu se încâlceşte între iţele depeşei de la telegraf, deloc „scurtă şi cuprinzătoare", această contagioasă intervenţie este produsă, pe ritmuri şi intonaţii de *bossa nova*, de către un Farfuridi la fel de irezistibil ca partenerul său. În general acest cuplu îşi păstrează hilaritatea consacrată de textul lui Caragiale, spectacolul muzical amplificându-le însă celor doi izul de „Stan şi Bran", de bufoni inofensivi şi patetici care niciodată nu sunt trataţi cu prea multă seriozitate, nici măcar de către acoliţii lor politici.

Concepţia muzicală şi regizorală conturează apoi un Dandanache parcă mai malefic, mai bine familiarizat cu toate obscurele cele cu care se mănâncă jocul „curat murdar" al aranjamentelor politice. Afişând postura unui birocrat arid, prea puţin decrepit, personajul pare încercat de ramolisment numai sub forma unei măşti; căci sub ea se disimulează un mult mai perseverent şi versat practicant al şantajului decât Caţavencu, fapt care îl propulsează imediat în fruntea judeţului, dar şi la rangul de cea mai odioasă apariţie din punct de vedere moral. Verbiajul său incoerent şi, pe alocuri, ininteligibil este infuzat de către Dan Dediu cu un „iz suspect de manea, dar cu pretenţii şi reuşită de simfonie". În acest sens, anunţarea candidaturii sale (la sfârşitul actului I şi la sfârşitul şedinţei electorale) e însoţită de un leitmotiv muzical autoritar, ameninţător, intonat de alămuri, ce pare să vestească pogorârea pe pământ a unui „OZN politic arhetipal muiat în sos de vin folcloric". E o caracterizare muzicală insolită şi memorabilă, aptă să potenţeze strania şi rebarbativa îngemănare dintre şiretenie şi caraghioslâc a personajului.

Pot fi formulate totuşi unele reţineri în privinţa cantităţii exagerate de cuvinte pe care le toacă Dandanache, riscând să-l obosească atât pe interpret, cât şi pe ascultător.

Andrei Lazăr (stânga) şi Ştefan Popov (dreapta)

Aceeaşi observaţie e valabilă şi în cazul primului act care, din dorinţa condensării temporale, se încheie cu un cvintet transformat treptat într-un impunător septet, în final chiar octet, evidenţiind discuţii desfăşurate în paralel. Cu tot rafinamentul cadrajului regizoral, e sesizabilă în aceste puncte o dispensabilă debordare a amănuntelor de text, care fac ca acţiunea să eşueze într-o băltire a interesului şi care, din păcate, se diluează într-o flecăreală păstoasă, nereuşind să propulseze dincolo de scenă replicile memorabile ale personajelor. „Situaţiunea" este însă salvată de meşteşugul niciodată epuizat al discursului orchestral care, cu o flamboaiantă autoîncântare, îşi angajează timbrurile în învârteli combinatorii dintre cele mai sugestive. În acest fel, des încercatul condei al compozitorului îşi spune cuvântul decisiv, resuscitând, acolo unde e cazul, căderile în prolixitate ale libretului.

Revenind la personaje, poate fi consemnată tratarea dezamăgitor de modestă a lui Pristanda, personaj căruia nu i se acordă decât la începutul operei un solilocviu expresiv, menit să-i devoaleze consacratul caracter unsuros, dar şi să-l zugrăvească în noua lumină propusă de spectacolul de operă, adică drept acel „fante de cartier cu năduf de *music-hall* hollywoodian" pe care îl invocă în prezentarea sa Dan Dediu. Economia, aproape paloarea, cu care este concepută partitura acestui personaj devine totuşi explicabilă prin

faptul că plusarea cu încă o prezență puternic conturată ar fi primejduit probabil echilibrul desfășurării. Opera oricum era menită dilatării temporale, întrucât libretul, pe lângă faptul că își împlinește cu o strictețe oarecum insipidă datoria de a-și urma cât mai fidel sursa (neputându-și de altfel permite să supună suprimărilor un text atât de celebru), mai alege în plus, în detrimentul personajului Pristanda, să producă discrete adaosuri (de exemplu, monologul lui Tipătescu din final).

Foarte nimerită se dovedește abordarea muzicală și regizorală a Cetățeanului turmentat. Pe de o parte, el e pus să „ia în piept talazurile fanfarei moldovenești"; pe de altă parte, în lapidarul și lămuritorul Prolog al operei, îi este amplificat rolul-cheie pe care îl deține în mersul acțiunii: pogorându-se, la început, pe raza simbolică a unui felinar stradal sub care zărește infama „scrisorică", el se înalță, la finalul actului I, pe spinarea aceluiași fatidic felinar, deasupra vrăjmășiei generate de impunerea de la centru a candidaturii lui Dandanache, proclamând din înălțimi, ca o parodie a unui glas al destinului, că „Eu nu lupt contra guvernului!...". În scenografia spectacolelor reprezentate la ONB, în cadrul decorului citadin nocturn din prima parte a operei s-a impus un alt simbol deosebit de elocvent, deși nu neapărat original: e vorba despre ziarele etajate plutind suprarealiste în văzduh și nimbând uriașe siluete stilizate care – ca reprezentante ale „târgului", ale „gurii lumii" – veghează din umbră la mersul întâmplărilor. Desigur, în bahicul act al II-lea, aceste eminențe cenușii nu puteau să se încarneze în altceva decât într-un cor dansant, curat mioritic, o beție tricoloră care, nemaideținând deloc spectrul fatidic din actul precedent, devine acum un aluat diform încăput pe mâinile politicienilor.

Scenă din finalul Actului II

În toată această „lume de lighioane politice", protagoniștii „ambetatului" cuplu Zoe-Tipătescu par să rămână singurii care reușesc să-și mai păstreze o oarecare doză de omenesc. De aceea, relația lor nelegitimă e la un moment dat accentuată în așa fel, încât să sensibilizeze publicul, adică își găsește, la începutul actului al II-lea, un pasional și languros avatar într-un mic moment de balet alegoric. Compozitorul lasă impresia că tratează aceste două personaje cu o discretă simpatie, consacrându-le, după consumarea înfierbântatelor discuții electorale, câte o arie revelatoare pentru caracterul fiecăruia: pe de o parte, tristețea îngrijorată a Zoei levitează pe apele sentimentale ale unui vals lent *à la Șostakovici*, pentru ca mai apoi, o dată cu triumful asupra „nenorocitului" Cațavencu, să revină la „platoșa mândră de bolero", la eleganța orgolioasă și răsfățată arborată pe tot parcursul piesei. Pe de altă parte, monologul lui Tipătescu pune în evidență, dincolo de text, o anume deznădejde a personajului; dintr-odată, „amicul Fănică" pare să-și fi conștientizat neputința în fața amalgamului de urzeli insidioase și „machiaverlâcuri" care l-au înstrăinat de propriul sine. Desigur, dezmățul ambianței generale n-ar fi putut îngădui periculoasa aprofundare a unei astfel de simțiri morale, așa că un anestezic și mai puternic se impune: peste Tipătescu cel încercat de disperări și mustrări de conștiință năvălește serbarea populară și populistă – „o oaste de zevzeci chiuind și chefuind de zor" –, determinându-l să se retragă într-un colț al scenei și să privească de acolo, cu niște ultime rămășițe morale, destrăbălarea emfatică a arhetipalului Dandanache, a traseistului Cațavencu, a bonomului Trahanache și a „bărbatei" Zoe pe fundalul pestriț al panoramei folclorice. Orchestra răsucește acum eclatant și isteric toate pledoariile și declarațiile muzicale anterioare, le afumă și le învăluie în damful mioriticului grătar cu mititei, le scaldă, aproape le îneacă în sucul amețitor al strugurilor zdrobiți sub picioarele țărăncuțelor; toate „cânticele" de iarmaroc, toate leitmotivele, oricât de contrastante, sunt alăturate, suprapuse, aglutinate, până când, laolaltă cu niște subite și dramatice bubuituri acordice ale orchestrei, același felinar al bețivului revine și pecetluiește căderea cortinei, balansându-se peste toată „dandanaua" asemenea limbii mute și fatidice a unui orologiu. Dorința de a închide o lume între propriile rame devine astfel manifestă. Totuși, așa cum, aproape de când se știe, „țărișoara" tinde să se mențină într-o interminabilă tranziție, tot așa admiratorul tinde să fie convins: atât ca piesă de teatru, cât și ca spectacol de operă, *O scrisoare pierdută* va rămâne în continuare un fel de zgândăritoare monadă care niciodată nu va obosi să ne pună față în față cu exasperanta eternitate a acelei tragi-comice, „curat murdare" „soțietăți fără moral și fără prințip" invocate de imoralul, dar suveranul Trahanache.

Vlad VĂIDEAN

Gheizere pe luna de gheață – portret componistic al Liviei Teodorescu-Ciocănea

Recitalul de pian, portret componistic al **Liviei Teodorescu-Ciocănea** din 17 iunie 2018, în Sala mică a Ateneului, a prilejuit un moment de vădită plăcere publicului venit pe o ploaie torențială, iar unora chiar şi o dublă confirmare: prezența într-un tur de forță pianistică a **Violettei Ştefănescu** şi retrospecția inversată în timp asupra definirii şi dezvoltării stilului compozitoarei pe parcursul a aproape trei decenii. Lucrările recente ale Liviei Teodorescu demonstrează o evoluție complexă şi o stăpânire matură a mijloacelor componistice; de la bun început până acum, Livia Teodorescu rămâne fidelă unor idealuri şi năzuințe originale, uneori în răspăr cu cerințele "modei".

Programul a conținut lucrări pentru pian compuse începând cu perioada de studenție, până în 2016. Piesele timpurii fiind plasate la sfârşitul recitalului, programul a lăsat impresia unei pătrunderi în "fântâna timpului", un soi de scufundare magică – pentru că de-a lungul serii anumite caracteristici ale muzicii Liviei Teodorescu au produs un efect quasi-hipnotic - către amintiri din tinerețea profundă. Tematica antică şi prelungirile sale culturale au asigurat omogenitate ciclică primelor trei piese – ***Calypso, Enceladus*** (*Geysers on Icy Moon* - 2013) şi ***Briseis*** (2016). ***Endeavour Bells*** (2008) s-a potrivit cu ele prin conotațiile maritime, iar ***Sonata*** din 1979 şi cele **două sonatine** au demonstrat faptul că universul şi limbajul componistic ale autoarei nu au suferit schimbări radicale de-a lungul anilor, ci au evoluat spre o lărgire şi cristalizare a imagisticii, spre o investigare amplă a sensurilor, problematicii filosofice, plastice şi gestuale. Căci muzica Liviei Teodorescu este puternic vizuală, fără a fi ilustrativă. Nostalgia transcendentalului se conturează prin contemplație şi gest, printr-o reîntoarcere constantă la surse arhetipale plasate într-un context larg, în care sugerarea naturii concurează cu ideea centrală şi cu referința culturală. Universul Liviei Teodorescu este populat de eroi – Odiseu, gigantul Enceladus, Arhimede, navigatorul englez James Cook sunt luptători sau călători, au statură de mari descoperitori sau de stăpâni ai stihiilor – şi de femei puternice, fie cu puteri supranaturale – zeița Cybele "Magna Mater" –, fie seducătoare – nimfa Calypso –, fie capabile de abnegație infinită – regina Briseis.

Sursele de inspirație ale Liviei Teodorescu în ultimul deceniu reflectă, cred, o atracție ambivalentă către formele pe care puterea o "îmbracă" la masculin şi la feminin; oscilația între fascinația forței manifeste şi a celei subtile e evidentă. Tensiunea interioară generată de dificultatea alegerii este absorbită de frumusețe, la nivel ideatic si sonor. În notele anexate programului de sală compozitoarea scrie că ideea centrală a piesei *Calypso* este "aceea că frumusețea e deasupra rațiunii"; în textul scurt despre *Briseis* citim "muzica încearcă să ilustreze frumusețea delicată a lui Briseis, în contrast cu forța şi caracterul războinic al lui Achiles precum şi ideea de înlănțuire cu dublu sens: de sclavie şi iubire". Într-o epocă a feminismului agresiv şi vindicativ, Livia Teodorescu împacă cu eleganță şi grație dar şi cu mărinimie cavalerească mitul virilității universal invidiate – şi tocmai de aceea atât de contestate – cu ideea feminității, prin atitudini şi gesturi muzicale suple şi grațioase.

Atmosfera stranie, acvatică a fanteziei *Calypso* se datorează unui limbaj muzical rafinat, ce adaugă antitezei dintre registrele acut-grav dialectica dintre acord şi arpegiu, dintre note repetate (identitate) şi tremolouri (opoziție cu alteritatea). *Enceladus* s-ar putea percepe ca o posibilă continuare a lui *Calypso,* în acord stilistic perfect: cursul liber al melopeelor din registrul înalt ține piept clusterelor ritmate de la başi; accelerările melodice de la ambele mâini prefigurează zona agitată a blocurilor sonore cu sugestii seismice; unele ecouri şi elanuri vag skriabiniene sugerează efortul desprinderii de teluric, atracția unor înălțimi înghețate. *Briseis,* compusă în 2016, a părut şi mai dificilă tehnic, mijloacelor dezvoltate în 2013 adăugându-li-se arpegii-săgeți ascendente în care pianistul trebuie să schimbe sensul direcției cu viteza tăioasă a unui bun patinator, cum spunea pe vremuri Lev Naumov. Violetta Ştefanescu s-a achitat de această sarcină dificilă cu dezinvoltură şi cu un calm care a indicat o abordare a muzicii mai degrabă descriptiv–estetizantă, cu predilecție pentru armonizarea contrariilor. Acolo unde un alt interpret ar ascuți antinomiile, Violetta Ştefanescu alege concordia, venind în întâmpinarea atât temperamentului deopotrivă visător şi sangvin cât şi viziunii universaliste ale compozitoarei. Izbucnirile Liviei Teodorescu nu sunt niciodată colerice, detaliile şi spiritul analitic nu bruiază abordarea panoramică a lumii şi a istoriei. Ascultând *Endeavour Bells* (2008), câteva caracteristici ale personalității autoarei au apărut formulate ca de la sine: imaginația hrănită de o bună cunoaştere a culturii clasice, simbolistica duală, evidentă chiar şi la nivelul paralelismului referinței

Livia Teodorescu-Ciocănea, Violetta Ştefănescu

istorice/ştiinţifice cu cea mitologic-imaginară; spectrul larg de preocupări (astronomie, mineralogie, istorie a religiilor etc) care constituie o sursă permanentă de dezvoltare artistică; viziune de sinteză, lirism visător, o anume detaşare şi atracţia stranietăţii, nostalgia unor lumi astrale,

Livia Teodorescu-Ciocănea, Violetta Ştefănescu

toate susţinute de o poziţie morală ireproşabilă. Ascultătorul excesiv de critic ar putea însă găsi reproşuri legate de concizia stilistică ce se face uneori dorită. În *Sonata* din 1979, lucrare de început, în care s-au putut auzi elanuri-întrebări ce anunţă stilul matur al compozitoarei, au existat zone mai diluate şi uneori au lipsit momente incisive sau de "coagulare" a acţiunii. Din cauza agogicii molcome (inspirate de partitură sau interpretare?), sentimentul orientării în timp s-a pierdut pe alocuri, instalându-se o lejeră monotonie care ar putea fi atribuită capacităţii limitate de asimilare a publicului. Cât de variat sau unitar stilistic ar trebui să fie un recital sau o seară de autor pentru ca atenţia publicului să rămână mereu alertă, poate deveni o întrebare utilă. Nevoia de unitate stilistică a fost pe deplin satisfăcută în seara lui 17 iunie, Livia Teodorescu demonstrând de la început un contur stilistic căruia i-a rămas fidelă.

După scurta *Sonatină* din 1985, în care liniile melodice cu relief, pulsaţia ritmică vioaie şi sfârşitul veloce au compensat momentul de oboseală a percepţiei din *Sonata* (1979), Livia Teodorescu a urcat pe scenă şi a cântat la patru mâini cu Violetta Ştefanescu piesa finală, *Sonatina buffa (Omagiul lui Charlie Chaplin)* din 1986. Astfel, nevoia publicului de varietate a fost şi ea împlinită. Duo-ul a interpretat cu mult brio această lucrare cu ecouri din *Golliwog's Cakewalk* de Debussy şi *Ragtime*-ul lui Stravinsky. Abundenţa de culori, efecte de pedală, contraste dinamice şi agogice conduce la prolixitate, ceea ce, paradoxal, răpeşte din spiritul ludic al lucrării; în schimb, pasajul descendent în clustere şi dialogul final dintre registre arătau deja, în 1986, mult talent. Recitalul seară-de-autor s-a terminat în aplauze entuziaste meritate pe deplin de ambele muziciene. Violetta Ştefanescu este o pianistă foarte serioasă care şi-a asumat un program dificil şi a răspuns cu totală dedicaţie şi eleganţă, fără a da impresie de mare efort, acestei provocări. Tehnica de acorduri, pasajele de velocitate, efectele timbrale au fost foarte bine realizate, or Livia Teodorescu, foarte bună pianistă ea însăşi, nu scrie partituri uşoare pentru pian.

În măsura în care artistii s-ar putea e pot împărţi în obsesionali (Mondrian, Soutine, Satie) sau versatili (Picasso, Stravinski), Livia Teodorescu îmi apare ca un artist nu atât obsesional, cât evolutiv şi totodată solid aşezat pe repere fixe.

A fost o seară bogată în impresii. După concert, Bucureştiul spălat de ploaia torenţială a generat la rândul lui gânduri contradictorii despre raporturile naturii cu cultura, despre dinamica eticii cu estetica, despre pragmatism, idealism şi buna măsură. Pe acest fundal, Livia Teodorescu mi-a apărut din nou ca un spirit nobil, idealist, o abilă mânuitoare a propriului limbaj muzical, generoasă în relaţia cu timpul, cu existenţa, cu arta, cu semenii săi.

Lena VIERU CONTA

Corul Pro Arte – *Tradiţie şi continuitate peste timp*

Mişcarea corală românească este una cu puternice rădăcini istorice, primele încercări de conturare a unor formaţii vocale fiind consemnate în lumea satului de la sfârşitul secolului al XIX-lea, unde astfel de activităţi reflectau bucuria de a cânta împreună a membrilor micilor comunităţi şi realizau o incipientă formă de socializare în manieră artistică. La scurt timp, în contextul luptei pentru afirmarea identităţii naţionale şi pentru realizarea unirii tuturor românilor, mişcarea corală a devenit unul dintre fronturile pe care se ducea această luptă cu precădere în provinciile ocupate de marile imperii ale vremii, unde a contribuit la trezirea sentimentului patriotic autentic şi în mediul orăşenesc. Preţuită şi în perioada interbelică, mişcarea corală alcătuită din formaţii profesioniste, semi-profesioniste şi de amatori a căpătat din nou semnificaţii social-politice după încheierea celei de-a doua conflagraţii mondiale, când regimul ajuns la conducerea statului a impus transmiterea noilor principii ideologice şi prin intermediul creaţiilor muzicale.

În ciuda acestui context mai puţin prielnic, mişcarea corală autentică a continuat să existe inclusiv prin formaţii instituţionalizate şi să promoveze adevăratele valori naţionale româneşti, un exemplu în acest sens constituindu-l

activitatea Corului Universității Bucureşti înființat în 1949 de legendarul dirijor Marin Constantin şi dezvoltat apoi timp de două decenii de Nicolae Ciobanu, perioada respectivă fiind presărată cu importante succese la diversele concursuri şi aprecieri din partea celor mai importante figuri ale lumii muzicale autohtone de atunci. După ce în urma plecării lui Nicolae Ciobanu s-a dizolvat timp de şase ani, Corul Universității şi-a reluat aproape de la zero activitatea în 1976 sub conducerea pe atunci tinerei studente a Conservatorului bucureştean, Ligia Balica Vascan, discipolă a lui Marin Constantin şi Iovan Miclea. Treptat, Corul Universității devenit din anul 1979 Corul Pro Arte al Universității Bucureşti s-a făcut remarcat din nou la concursuri importante, fiind apoi invitat să realizeze înregistrări şi să susțină concerte la Ateneul Român sau Sala Radio.

Corul Pro Arte, dirijor Ligia Balica Vascan, la pian Loredana Baltazar

foto: IMarius Văjoaica

Povestea Corului Pro Arte a părut că ajunge la final odată cu plecarea în S.U.A a Ligiei Balica Vascan şi încetarea activității ansamblului, însă entuziasta dirijoare, rămasă sufleteşte alături de foştii săi corişti, a intuit la aniversarea a patru decenii de la reînființare, necesitatea reluării activității Corului Pro Arte şi astfel a reuşit reuniunea mai multor generații de pro-artişti, aşa cum îi numeşte chiar domnia sa cu drag, în două concerte desfăşurate la mijlocului anului 2017. Dorindu-şi să le transforme într-o veritabilă tradiției, Ligia Balica Vascan a reluat concertele şi în 2018, la începutul lunii iulie când am putut aplauda bucuria de a cânta a membrilor Corului Pro Arte mai întâi în Aula Magna a Facultății de Drept şi apoi în sala de concerte a Centrului Național de Artă Tinerimea Română, acesta din urmă având loc pe 3 iulie. În cadrul concertului de la Tinerimea Română am putut remarca structura repertorială diversificată ce a făcut ca spectacolul să fie practic segmentat în trei tronsoane al căror punct comun l-au reprezentat plăcerea cu care au cântat membrii Corului Pro Arte şi bucuria acestora de a fi din nou împreună în fața publicului. Primul segment al concertului a fost dedicat repertoriului coral autohton din care am putut asculta în succesiune cinci dintre piesele foarte cunoscute, acestea fiind precedate firesc de imnul academic *Gaudeamus igitur* şi de imnul corului Pro Arte, lucrarea *Frumoase zile de tinerețe* compusă de Nicolae Oancea. Au urmat apoi *Sârba pe loc* de Gheorghe Danga, *La fântână* de Augustin Bena, *Mă luai, luai* de Tudor Jarda şi *Stelele-n cer* de Paul Constantinescu, toate ilustrând prețuirea unora dintre compozitorii noştri pentru filonul folcloric şi dorința de păstrare a tradiției evidențierii identității naționale prin intermediul mişcării corale a celor de la Pro Arte şi a conducătoarei lor, Ligia Balica Vascan. De asemenea, încă din aceste piese am remarcat naturalețea interpretării unor corişti reuniți doar de pasiunea pentru muzică (membrii Corului Pro Arte nu au o anume pregătire muzicală), precum şi atenția acordată semnificațiilor textului ce a contribuit la conturarea unei remarcabile logici a frazărilor melodice dar şi a unor scenarii literare ce au căpătat atitudini şi expresii diverse specifice fiecăreia dintre bijuteriile corale prezentate.

După ce în zona mediană a concertului i-am remarcat glasul cald şi cristalin din care a răzbătut emoția revederii cu publicul autohton al Ligiei Balica Vascan care ne-a oferit trei piese, *Bagă, Doamne, luna'n nori* şi *Floricica de pe apă* de Tiberiu Brediceanu şi *Eu mă duc, codrul rămâne* de George Enescu, în interpretarea cărora a fost însoțită cu rafinament şi delicatețe de pianista Loredana Baltazar, ultima parte a concertului ne-a dezvăluit versatilitatea repertorială a Corului Pro Arte , prin prezentarea altor cinci piese din repertoriul universal, de această dată, printre care negro spiritual-ul *Everytime I Feel the Spirit* şi madrigalele *Tanzen und Springen* de Hans Leo Hassler şi *Vezzosette ninfe e belle* de Giovani Gastoldi, nestemate ale muzicii corale, care au demonstrat că Pro Arte poate să-şi reconfirme statutul interpretativ pe care l-a avut cu decenii în urmă când era considerat printre cele mai bune ansambluri neprofesioniste.

În ambianța unui orizont artistic în care scara valorică pare a fi încă fragilă şi expusă răsturnării într-o ordine nefirească, reapariția Corului Pro Arte la inițiativa doamnei Ligia Balica Vascan poate însemna reaprinderea mişcării corale de amatori din țara noastră care alături de cea profesionistă poate asigura perpetuarea tradiției şi continuitatea peste timp a unor manifestări menite a reliefa rolul muzicii corale în promovarea autenticelor valori naționale. Nu în ultimul rând, concertul Corului Pro Arte ne rămâne în minte prin puritatea trăirilor şi sentimentelor transmise şi prin eleganța gesticii dirijorale a Ligiei Balica Vascan a cărei comunicare sufletească nevăzută cu coriştii s-a simțit în fiecare moment al manifestării.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Vivat musica! Vivat Lipatti! - Retrospectiva stagiunii 2017-2018 a Colegiului Naţional de Arte "Dinu Lipatti"

Înfiinţată în urmă cu şapte decenii, sub denumirea de Şcoala de Artă Bucureşti, cea mai veche instituţie de învăţământ muzical preuniversitar din ţara noastră care astăzi poartă numele de Colegiul Naţional de Arte „Dinu Lipatti" din Bucureşti, a cunoscut de-a lungul anilor un deosebit prestigiu în lumea artistică, activitatea strălucită a dascălilor ce au activat în cadrul liceului contribuind la şlefuirea unora dintre cele mai mari talente româneşti ce au devenit apoi nume consacrate ale lumii muzicale naţionale şi internaţionale.

Prestigiul câştigat în cei 70 de ani de existenţă în care pe băncile liceului s-au format personalităţi de marcă precum Angela Gheorghiu, Ileana Cotrubaş, Gheorghe Zamfir, Mihaela Martin, Tudor Dumitrescu, Cristina Anghelescu, Christian Badea, ş.a. obligă şi prezentul să-şi aducă contribuţia la menţinerea acestuia, astfel încât şi în aceşti ultimi ani se remarcă preocuparea Colegiului Naţional de Arte „Dinu Lipatti" pentru oferirea unor condiţii de studiu cât mai bune elevilor săi şi înlesnirea realizării primilor lor paşi într-o viitoare carieră de succes. În acest sens, stagiunea ce

a însoţit recent încheiatul an şcolar 2017-2018 este una de referinţă pentru liceu deoarece a propus poate cele mai diverse activităţi artistice în care au fost implicaţi profesorii şi elevii de la aproape toate specializările cuprinse în oferta educaţională, inclusiv ansamblurile instituţiei, Colegiul Naţional de Arte „Dinu Lipatti" arătând astfel o deosebită deschidere pentru promovarea tuturor modalităţilor de exprimare artistică pentru care îi pregăteşte pe elevii înscrişi în cadrul său.

Astfel, privind retrospectiv stagiunea 2017-2018 a Colegiului Naţional de Arte „Dinu Lipatti" putem nota printre evenimentele de vârf ale acesteia, concertul prilejuit de sărbătorile de iarnă susţinut de Orchestra Simfonică a Colegiului condusă de Nicolae şi Andrei Ştefan Racu pe scena Ateneului Român în cadrul seriei *Clasic e fantastic*, concertul aniversar al profesorului şi dirijorului Nicolae Racu din februarie 2018 de asemenea desfăşurat pe scena Ateneului Român unde am semnalat şi prezenţa Corului liceului, gala olimpicilor organizată la Centrul Naţional de Artă Tinerimea Română în care i-am aplaudat pe elevii care au obţinut premii la cele două olimpiade naţionale de muzică ce au avut loc la Craiova şi Baia Mare sau concertul absolvenţilor promoţiei 2018 în care unii dintre cei mai talentaţi elevi ce au absolvit liceul în vara acestui an au cântat alături de Orchestra Simfonică a liceului. Acestor evenimente li s-au adăugat şi două manifestări organizate în premieră de Colegiul Naţional de Arte „Dinu Lipatti" care şi-a extins astfel activităţile artistice spre noi direcţii, prima dintre acestea fiind Săptămâna Muzicii de Cameră în care elevii liceului au evoluat în diverse formule interpretative camerale prezentând repertorii de o remarcabilă bogăţie stilistică în recitaluri organizate la Biblioteca Naţională a României, Universitatea Naţională de Muzică din Bucureşti sau Centrul Naţional de Artă Tinerimea Română. Al doilea eveniment organizat pentru prima dată de Colegiul Naţional „Dinu Lipatti" a fost spectacolul de folclor *De la Maria Tănase până în prezent* desfăşurat pe scena Sălii Radio care s-a bucurat de un real succes şi a reprezentat o frumoasă promovare a folclorului românesc printre tineri dar şi a celor mai talentaţi elevi ai claselor de canto popular şi instrumente populare care au evoluat acompaniaţi de Orchestra de Muzica Populară Radio.

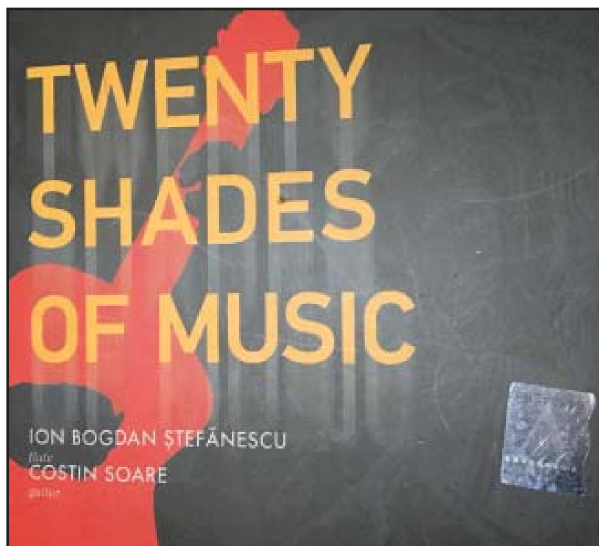
Alături de aceste momente de excepţie, stagiunea 2017-2018 a mai cuprins deja tradiţionalele concerte de Crăciun ale Orchestrei de suflători şi ale Grupului Tradiţional Vocal Rădăcini, ambele ansambluri ale liceului, precum şi masterclass-uri susţinute printre alţii de Elizabeth Sombart şi Daniela Andonova, recitaluri ale elevilor diferitelor clase de instrumente, gale în care au evoluat cei mai buni elevi ai colegiului, concerte ale orchestrei de muzică populară şi ale elevilor de la clasele de canto popular şi instrumente populare, etc.

Toate manifestările organizate în cadrul stagiunii 2017-2018 a Colegiului Naţional de Arte „Dinu Lipatti" au contribuit aşa cum aminteam anterior la promovarea celor care poate în viitor vor deveni artişti de renume dar şi a ofertei educaţionale a liceului care devine tot mai diversă astfel încât să răspundă aşteptărilor celor ce îşi doresc să aprofundeze studiul artei muzicale pe băncile celui mai important liceu de specialitate din ţară. De aceea, ar fi poate potrivit să amintim de sprijinul de care s-au bucurat aceste evenimente din partea conducerii liceului precum şi de eforturile şi dăruirea cu care profesorii de specialitate i-au pregătit pe elevi de-a lungul recent încheiatei stagiuni, şi să ne exprimăm speranţa că odată cu începutul viitorului an şcolar, o altă stagiune ne va oferi surprize plăcute din partea Colegiului Naţional de Arte „Dinu Lipatti".

Mădălin Alexandru STĂNESCU

"Twenty Shades of Music" – un dialog instrumental seducător

În intimitatea unui dialog instrumental cu rădăcini ancestrale, două nume de prestigiu din palmaresul artei interpretative româneşti s-au asociat pe coperta unui CD de excepție, metaforic denumit *Twenty Shades of Music*. Ion Bogdan Ştefănescu şi Costin Soare, un cuplu instrumental unic pe piața muzicală din România, au ilustrat relația biunivocă dintre flaut şi chitară în ambientul a două ample turnee de concerte.

Derulate în perioada 27 septembrie – 8 decembrie 2017 şi 3 iunie – 10 iunie 2018 (în spațiul deja tradiționalului turneu anual "Flautul fermecat") cele două peripluri interpretative care au promovat CD-ul amintit (excelent înregistrat în studioul UNMB, conceptul grafic aparținând lui Bogdan Spătaru şi ilustrația originală Ancăi Vidaeff-Ştefănescu) au adus pe scenele unor importante instituții de cultură precum Filarmonicile din Timişoara şi Sibiu, Centrul Cultural „Alexandru Marghiloman" din Buzău, Sala „Eusebiu Ştefănescu" a Cercului Militar Național, Teatrul Național din Caracal, Sinagoga din Bistrița, Casa de Cultură din Alba Iulia, Sala Pro Arte din Deva, Sala Teatrelli din Bucureşti, Ateneul din Tecuci, Teatrul "Matei Vişniec" din Suceava, dar şi – sub egida Institutului Cultural Român – la Facultatea de Pedagogie Muzicală şi Conservatorul Central de Muzică din Beijing, o mixtură de sonorități rafinat conturată. Protagoniştii tandemului solistic, Ion Bogdan Ştefănescu şi Costin Soare, şi-au dat replica într-un scenariu de gesturi componistice inteligent structurat, în economia căruia profilul senzual asumat al celebrei L`histoire du Tango "marca" Astor Piazzola (*Bordel 1900*, *Café 1930*, *Nightclub 1960*, *Concert d`aujourd`hui*) a ocupat locul central.

Alături de titlul deja menționat din creația lui Piazzola, discursul interpretativ a etalat o alternanță de stiluri şi expresii caracteristice, lirico-dansante, fructificată cu abilitate pe măsura derulării fluide a materialului sonor – compozițiile lui Celso Machado (*Paçoca*, *Piazza Vittorio*, *Pé de moleque*, *Quebra Queixo*), Béla Bártok (*Şase dansuri populare româneşti – Jocul cu bâtă, Brâul, Pe loc, Buciumeana, Poarga românească, Mărunțelul*), Ariel Ramirez (*Alfonsina y el mar*), Jorge Morel (*Danza brasilera*) şi Miroslav Tadic (*Patru piese macedonene – Zajdi, Zajdi, Pajdushka, Jovka Kumanovka, Gajdarsko oro*).

Şi dacă aliajul timbral deosebit de sugestiv dintre flaut şi chitară s-a pliat cu uşurință pe acel algoritm sentimental propriu peisajului sud-american, exuberanța contaminantă a jocului de proveniență folclorică a scos în evidență perfecta simbioză a celor doi artişti, reflectând în mod special predispoziția către ludic a lui Ion Bogdan Ştefănescu – de altfel un veritabil actor-muzician care îşi conturează minuțios fiecare apariție scenică. În contrapartidă, unul din pricipalele atuuri din arsenalul lui Costin Soare – sensibilitatea profundă care-şi reflectă nuanțat trăirile emoționale în actul interpretativ – a dat naştere unei superbe versiuni solistice a *Alfonsinei y el mar*, succedată de poeticitatea sinuoasă a fermecătorului *Danza brasilera.*

Un program inspirat, cu o dinamică fără cusur, prin prisma căreia întreaga familie de flaute mânuite cu o naturalețe cuceritoare de către Ion Bogdan Ştefănescu, precum şi chitara partenerului său Costin Soare au construit, cu vizibilă plăcere, povestea vie a unui cuplu instrumental insolit! Şi pentru că această poveste merită din plin bucuria de a fi reascultată, CD-ul *"Twenty Shades of Music"* ne aşteaptă…

Costin Soare, Ion Bogdan Ştefănescu

Loredana BALTAZAR

The International Grand Prix of Romania - L'Assoluta Virginia Zeani

Anul acesta, The International Gran Prix of Romania a revenit, potrivit algoritmului bianual, la formula de concurs, după ce în 2017 a ființat ca Festival internațional.

În alianță cu recent înființatul concurs internațional "L'Assoluta Virginia Zeani", Grand Prix s-a reîntors în lumea competițiilor de canto (acolo unde a deținut, din 2015, onoranta poziție de membru al Federației Internaționale a Concursurilor Mondiale de Muzică), printr-o ediție-pilot, găzduită de orașul Târgu Mureș. Susținuți financiar de organizatorii Festivalului Internațional "Virginia Zeani" (Marian Jurgiu și Lucia Moldovan, secondați de directorul artistic Péter Kolcsár) membrii echipei Grand Prix au coordonat aspectele artistice ale concursului, onorat de un juriu de elită.

Semifinaliștii

Au venit în România, pentru a asculta, nota, ierarhiza și premia voci promițătoare (18-35 de ani) directori ai programelor de tineret de la câteva dintre cele mai importante teatre lirice ale lumii, cum ar fi Mariinsky din Sankt Petersburg (reprezentat de Larisa Gergieva), Royal Opera "Covent Garden" din Londra (reprezentată de David Gowland, la prima sa vizită în România), Opera din Roma (reprezentată de Eleonora Pacetti, și ea pentru prima dată în țara noastră), Teatr Wielki din Varșovia (reprezentat de Beata Klatka). Juriul a fost completat de criticii muzicali John Allison (revista britanică Opera și International Opera Awards) și Mihai Cosma (singurul român din echipa juraților). Vedeta juriului a fost tenorul Vladimir Galuzin, poate cel mai faimos interpret al lui Herman din *Dama de pică* din ultimii ani, un fantastic prinț Calaf, prezență familiară publicului de la toate marile opere ale lumii, de la MET la Scala, de la Mariinsky la Covent Garden, cu o impresionantă listă de roluri și cu o discografie pe măsură, dublată de înregistrări video de referință.

S-au înscris (în perioada martie-aprilie), 86 de tineri din 27 de țări, din toate colțurile planetei, din SUA până în China, din Africa de Sud până în Rusia, din Australia până în Germania etc. etc.

Au fost acceptați pentru etapa preliminară 76 de concurenți, a căror evoluție artistică a fost notată și evaluată de un juriu de 8 maeștri (cântăreți de operă, maeștri acompaniatori, dirijori): Carmen Gurban, Mircea Moisa, Melinda Marton, Peter Kolcsar, Gheorghe Victor Dumănescu, Cristian Sandu, împreună cu muzicologul Mihai Cosma.

Pe baza punctajul obținut în această etapă preliminară au fost admiși pentru etapele publici 39 de cântăreți, 32 dintre aceștia urcând pe scenă în 21 iunie, la Teatrul Ariel. S-au calificat în semifinale 22 de tineri, care au evoluat în fața publicului pe 22 iunie, la Palatul Culturii din Târgu Mureș, dintre aceștia 10 fiind admiși în finală.

A doua zi, în fața unui număr mare de spectatori, tot la Palatul Culturii, a avut loc Finala competiție, cu participarea Orchestrei Filarmonicii Naționale "Serghei Lunchevici" din Chișinău, dirijată de Cristian Sandu.

3 frumoase trofee și câteva premii speciale au fost decernate de către membrii juriului și de către invitații speciali ai galei. Palmaresul este următorul: Premiul I **Paride Cataldo** – Tenor – Italia – 25 de ani; Premiul II **Mihai Urzicana** – Tenor – România – 31 de ani; Premiul III **Bojidar Bojkilov** – Bas – Bulgaria – 24 de ani

Au mai fost acordate distincții, mențiuni, premii speciale și contracte, după cum urmează: Diploma de excelență "Regele Mihai I" - **Antonia Cosmina Stancu** – Mezzosoprană – România (semifinalistă); Premiul Criticii Muzicale Internaționale - **Siphamandla Moyake** – Soprană – Africa de Sud; Premiul Special GERMANIA, înmânat de însuși Excelența sa Dl. Ambasador Cord Meyer-Klodt (premiul fiind rezultatul parteneriatului Grand Prix cu Fundația "Michael Schmidt") - **Aleksandra Rîbakova** – Soprană – Federația Rusă/Elveția. Această distincție a

Juriul și laureații

recompensat susținerea repertoriului german, şi se va concretiza şi în revenirea în România a laureatei, pentru a cânta la un eveniment de promovare a culturii germane. Contract oferit de Centrul Cultural ”Elena Obraztsova” din Sankt Petersburg, înmânat de directoarea acestuia, doamna Irina Cernova - **Nikolai Statsiuk** – Tenor – Federația Rusă/ Italia (semifinalist); Premiul pentru cel mai bun maestru acompaniator (sponsorizat de pianista Kamila Akhmedjanova): **Raluca Ouatu** – România

Au primit Diplome de finalişti: **Agnieszka Grochala** - Mezzosoprană – Polonia; **Jungkwon Jang** - Contratenor – Coreea de Sud; **Chunlai Shang** – Bariton – China; **Sandor-Attila Köpeczi** – Bas – România.

Astfel s-a încheiat o spectaculoasă reuniune muzicală, integrată în Festivalul care poartă numele marii noastre soprano Virginia Zeani, festival care, printre altele, a oferit ca punct de atracție prima audiție românească a operei *La sonnambula* de Bellini, sub bagheta dirijorului Cristian Sandu. De neuitat a fost şi seara rusă, al cărei oaspete special a fost, desigur, tenorul Vladimir Galuzin secondat de soprana Natalia Timcenko, dar şi cu o antrenantă parte a doua, în care All's Choir a cântat şlagăre din muzica orăşenească şi populară rusă, entuziasmând sala.

Ar mai merita remarcat faptul că Grand Prix este singurul concurs din România la care au fost prezenți 3 corespondenți ai unor posturi de radio naționale sau din străinătate, care au transmis mai multe reportaje de la fața locului.

De notat şi existența unei cărți a evenimentului, de peste 160 de pagini, în română şi în engleză, realizată de Editura Muzicală şi redactată de prof.univ.dr. Mihai Cosma.

C. MIHAI

Finala şi Gala Concursului Internațional de vioară “Cornelia Bronzetti“ – Câmpina 1-2 iulie 2018

Cea de a 11-a ediție a Concursului Internațional de Vioară, care se desfăşoară bienal la Câmpina a reunit în competiție, în acest an, copii şi tineri din Albania, România şi Ukraina, unii deja cu multe premii naționale şi internaționale la activ.

Deasemeni unii dintre aceşti tineri, pasionați de muzică, arta interpretării violonistice şi performanța instrumentală, au deja o activitate concertistică de valoare cu afirmări internaționale.

Vladyslava Haienko, Vasili Makohon

De aceea selecția la etapa întâi – eliminatorie este destul de dificilă, dar ca la orice competiție, calitatea admişilor în finală trebuie să fie necontestat.

În acest an premiile acordate au fost 2 premii 1: **Vladyslava Haienko** – Categoria A şi **Zoriana Myliavska** – Categoria B, ambele din Kiev – Ukraina, 3 premii 2 : **Ştefan Aprodu** şi **Radu Damian Florescu** din Bucureşti, deasemeni premiul 2 **Maria Izabella Dicu** din Braşov. Tot la Categoria B a luat premiul 3 **Andrei Şerban Corbu** din Bucureşti. La categoria C premiile 1 şi 2 nu s-au acordat, studenta **Marsiona Bardhi** din Tirana – Albania, obținând premiul 3.

În Gală, ca de obicei, au cântat toți laureații, având şi posiblitatea, la întrebările **prof. univ. dr. Ladislau Csendes**, membru în juriul internațional, de a dezvălui celor prezenți cum s-au simțit la Câmpina, cât şi planurile muzicale – violonistice pentru viitor.

Într-o atmosferă caldă şi entuziastă, fără stresul competiției, am ascultat în Concertul de Gală, la început *H. Wieniawski – Poloneza în La major* cu dezinvoltura cântată de **Maria Izabella Dicu**, împreună cu distinsa pianistă **Olga Babadjan**, deasemeni frumoasa *Baladă de G. Enescu* în interpretarea colorată şi dramatică a lui **Radu Damian Florescu**, împreună cu aceeaşi distinsă pianistă şi profesoară **O. Babadjan**, care a parcurs un tur de forță, cântând repertorii diferite la grupele de vârstă B şi C.

Cele 2 premii 1, din Kiev, au cântat cu pianistul **Vasili Makohon**, un tânăr foarte abil şi eficient acompaniator, cu o pianistică foarte clară şi un tuşeu extrem de colorat.

Andrei Şerban Corbu, premiul 3 la Categoria B, a cântat în Gală *T. Ciortea Suită populară din Bihor – partea a 2-a*, împreună cu prof. **O Babadjan**.

Zoriana Myliavska, Vasili Makohon

Apoi *Introducere* şi *Rondo capriccioso de Saint – Saëns* a fost oferită în Gală, cu bucurie şi perfectă realizare de **Zoriana Myliavska** şi **Vasili Makohon**, iar **Ştefan Aprodu**, împreună cu prof. **Olga Babadjan** au oferit o versiune poetică, visătoare, dar şi dramatică a piesei *Impromtu Concertant de G. Enescu*.

Violonista **Marsiona Bardhi** din Tirana, premiul 3 la Categoria C – ne-a oferit, împreună cu **O. Babadjan**, *Sonata KV 301 în Sol major (piesă impusă) de W.A. Mozart*, cu o violonistică foarte cizelată, dar o prea mică implicare artistică din partea violonistei.

Radu Damian Florescu, Olga Babadjan

În încheierea Concertului de Gală a celei de a 11-a ediție a Concursului Internațional de la Câmpina, doresc să relev surpriza evoluției în competiție şi în Gală a **Vladyslavei Haienko**, premiul 1 la Categoria A care, la 11 ani, trăieşte muzica, iubeşte vioara şi, având toate mijloacele violonistice – instrumentale, oferă lumea ei cu bucurie şi pasiune, cu o convingere şi dezinvoltură foarte rar întâlnite la această vârstă, tuturor celor care o ascultă.

A cântat *H. Wieniawski – Romance sans paroles et Rondo elegante.*

Concursul şi Gala, au avut loc în Sala Praznicală a Parohiei "Sfântul Nicolae", cu sala plină de iubitori de muzică, părinți şi profesori.

Mulțumim şi pe această cale **Părintelui Grigore Meşteroaie** pentru iubirea de muzică şi performanță a copiilor şi tinerilor.

Cecilia CONSTANDA

Festivalul coral internațional *PASTORALA* – a XVIII-a ediție

În perioada 6-8 iulie 2018, a avut loc la Focşani, cea de-a XVIII-a ediție a Festivalului Coral Internațional *Pastorala* care anul acesta a fost dedicat marii sărbători naționale – *Centenarul Marii Uniri*.

Un demers deosebit de inedit şi impresionant l-a constituit inițiativa organizatorilor de a realiza în mod simbolic, prin intermediul cântului coral – o reîntregire a ceea ce a însemnat România Mare, a anului 1918, invitând coruri şi personalități muzicale din toate provinciile istorice ale României Mari: Transilvania, Moldova, Țara Românească, Bucovina de Nord şi Moldova de peste Prut.

Festivalul s-a desfăşurat în contextul *Zilelor Municipiului Focşani*, sărbătoare ce a îmbrăcat în veşmânt de sărbătoare vechiul oraş cu profunde rezonanțe istorice.

Festivalul Coral Internațional *Pastorala* a fost organizat sub egida Municipiului Focşani, Preşedinte de Onoare fiind Primarul Municipiului Focşani – Cristi Valentin Misăilă, un adevărat om de cultură care s-a implicat în organizarea Festivalului desfăşurat anul acesta sub semnul Centenarului Marii Uniri, a Coralei *Pastorala* condusă de dirijorul prof. dr. Dumitru Săndulachi şi a *„Ateneului Popular „Mr. Gheorghe Pastia"* – Director Valentin Gheorghiță.

În juriul de onoare al Festivalului au fost invitați reprezentanți ai culturii muzicale: Constantin Arvinte – compozitor, dirijor, Voicu Enăchescu – preşedintele Festivalului, dirijorul şi fondatorul Corului de Camera *Preludiu*, preşedintele ANCR, prof. Aneta Arvinte – membru fondator al Corului *Madrigal - Marin Constantin*, Ion Pellearcă – compozitor, prof. univ. dr. Mariana Popescu – compozitor, muzicolog, prof. Alina Pârvulescu – secretar general ANCR.

Timp de trei zile, oraşul Focşani a devenit o capitală a muzicii, în locurile importante ale oraşului răsunând vocile celor şase coruri invitate: Capela Corală Academică *Doina* a Filarmonicii Naționale din Chişinău – Republica Moldova, Corul *Dragoş Vodă* din Cernăuți – Ucraina, Corul *Ars Nova* – Piteşti, *Corala Universitarilor Clujeni*, Corul *Ştefan Andronic* din Vulturu (Vrancea), Corul *Pastorala* din Focşani.

Debutul Festivalului a avut loc în *Piața Unirii*, situată pe vechiul hotar dintre Țara Românească şi Moldova, unde este păstrată Borna de hotar.

Pe acest loc cu o mare încărcătură emoțională, corurile au interpretat vechi cântece patriotice. În jurul *Obeliscului Unirii* (realizat de Ion Jalea) s-a cântat *Hora Unirii*, membrii corurilor prinzându-se într-o imensă horă.

De fapt, în toate acțiunile corurilor invitate a predominat ideea de românism, acestea interpretând lucrări corale de rezonanță istorică, predominând lucrările inspirate de evenimentul unirii provinciilor istorice româneşti: *Pui de lei* - I. C. Brătianu, *Voința neamului* – I.C. Danielescu, *Treceți batalioane române Carpații*, *Sus, inima români* – N. Oancea, *Trăiască România* - A.L.. Ivela, *Pe-al nostru steag* – C. Porumbescu.

Parada corurilor participante a urmat un traseu care a condus la noua construcție a Catedralei Ortodoxe *Naşterea Maicii Domnului şi Sfânta Cuvioasa Parascheva*, ridicată în memoria celor ce au înfăptuit Unirea de la 1959, unde s-a cântat *Tatăl nostru*, fiind întâmpinați şi binecuvântați de Parohul viitoarei Catedrale – Preotul Florentin Răuță.

A urmat un moment dedicat poetului național Eminescu, în fața statuii „poetului nepereche", în care corurile au cântat emoționante lucrări pe versuri de Eminescu: *Sara pe deal* – Vasile Popovici, *Pe lângă plopii fără*

soț – Marius Cuteanu, *Mai am un singur dor* – Guillhelm Șorban. Momentul Eminescu a fost completat cu o mare sensibilitate, de către actrița Paula Grosu care a recitat versuri de Mihai Eminescu.

Prima seară a Festivalului s-a încheiat cu recitalurile din Piața Teatrului *Maior Gheorghe Pastia*, susținute de Corul *Ștefan Andronic* din Vulturu, *Corul Ars Nova* din Pitești, *Corala universitarilor clujeni*, Corul *Dragoș Vodă* din Cernăuți și Corala *Pastorala* din Focșani.

Cea de-a doua zi a Festivalului a început la Primăria din Focșani unde dirijorii, membrii juriului și reprezentanți ai corurilor au fost primiți de către Primarul Municipiului Focșani Cristi Valentin Misăilă care le-a adresat un cuvânt de salut, urmând apoi o conferință de presă.

Corurile s-au îndreptat înspre Mausoleul de la Mărășești, unde prin cântul lor au adus un omagiu eroilor neamului. În incinta Mausoleului s-au interpretat lucrări religioase, urmând recitalul individual al corurilor desfășurat în fața Mausoleului, urmat de momentul realizat de corurile reunite care au intonat *Deșteaptă-te române*, *Imnul eroilor*, *Pui de lei*, *Eroii de la Mărășești*, *Limba noastră*. Au fost momente de trăire emoțională înălțătoare, greu de exprimat în cuvinte.

Seara celei de-a doua zile a Festivalului a constituit punctul central al Festivalului, prin concertul susținut în frumoasa sală a Teatrului *Maior Gheorghe Pastia*, urmat de festivitatea de premiere.

Corul de cameră *Ars Nova* din Pitești, cor de tradiție, cunoscut în competițiile naționale și internaționale (înființat în anul 1970 de către regretatul dirijor Gh. Gomoiu), sub conducerea din anul 2016 a tânărului dirijor Radu Titi, a interpretat D.G. Kiriac – *Am umblat pădurile*, Al. Pașcanu – *Chindia*, Dariu Pop – *Suita din Țara Oașului.*

Din Bucovina de Nord, a venit la această prestigioasă manifestare *Corul Popular „Dragoș Vodă”* din Cernăuți, înființat în anul 1992. Corul este condus de dirijorul Caulea Dumitru, absolvent al Conservatorului de Stat din Chișinău, care a urmat studii muzicale în România, fiind licențiat al Universității Naționale de Muzică din București – specializarea canto academic.

Corul a emoționat prin patosul interpretării lucrărilor corale patriotice: *Trezește-te române*!, *Aveam o țară mare*, și prin lucrările inspirate din folclor: *Trecui valea*, *Ionel băiat frumos.*

Corala Universitarilor Clujeni, înființată în anul 1977, în cadrul Universității *Babeș – Bolyai*, s-a constituit inițial pe un nucleu alcătuit din foștii membri ai corului studențesc din anii 1950 – 1960.

Corala, constituită în prezent din 50 de membri: universitari, cadre din învățământ și alți iubitori de muzică a susținut numeroase concerte în țară și în străinătate, fiind apreciată pentru pasiunea cu care propagă cântul coral, din dorința de a contribui „la educarea muzicală și socială” a unui număr cât mai mare de spectatori .

Corala dirijată de prof. Doina Miclea, are în palmares peste 90 de lucrări de o mare varietate repertorială. În Festival, corala a impresionat prin interpretarea: Marius Cuteanu – *Rugăciune*, L. van Beethoven – *Imnul nopții* (aranjament Vasile Teodorescu – Iași, Tudor Jarda – *Foaie verde de măr dulce, Binecuvântea-ză, Doamne, România* – pe o temă din Rapsodia a II-a de George Enescu.

Corul de cameră *Pastorala*, gazda Festivalului, a fost fondat în anul 1977, de către prof. dr. Dumitru Săndulachi, un adevărat animator al culturii și un creator de școală a cântului coral în Vrancea. A format un număr impresionant de coriști care au devenit pasionați ai cântului coral, corul având o paletă repertorială de peste 200 de lucrări, fiind laureat al unor concursuri naționale și internaționale.

Pastorala a interpretat: *Ștefan Andronic* – Rugăciune, Tudor Jarda – *Cântecul și jocul miresei*, Erasmus Vidmann – *Wohlauf ihr gäste*, Irina Odăgescu – *Cântând plaiul Mioriței*, G. Verdi – *Coro dei schiavi*.

Cel mai tânăr cor din Festival, Corul mixt *Ștefan Andronic* din Vulturu, Vrancea, a fost fondat în anul 2014, de către prof. dr. Dumitru Săndulachi, la inițiativa primarului Nicușor Păcuraru. Într-o perioadă în care exodul din lumea satului a condus la dispariția multor formații, Corul *Ștefan Andronic* din Vulturu reprezintă un adevărat exemplu în ceea ce privește revigorarea cântului coral în lumea satului. Repertoriul corului este de 20 de piese. În Festival au interpretat: Nicolae Șerban – *Hai să-ntindem hora mare*, *Ajo mama* – Cântec popular indonezian, Timotei Popovici – *S-a dus cucul de p-aici*, A. Bena – *La fântână*, Tudor Jarda – *Foaie verde de măr dulce*.

Corul Filarmonicii din Chișinău

Capela Corală Academică „Doina” a Filarmonicii Naționale din Chișinău – Republica Moldova, dirijată de Ilona Stepan, a prezentat un concert – adevărat model de măiestrie în arta corală. Înființat în anul 1930, Corul Filarmonicii din Chișinău are în palmares o activitate concertistică de excepție, cuprinzând un repertoriu vast, pornind de lucrări vocal – simfonice până la miniatura corală. Din anul 2013, Ilona Stepan a devenit prim - dirijor al formației. Absolventă a Academiei *G. Musicescu* din Chișinău, Ilona Stepan a urmat studii post - universitare la Conservatorul din Cluj.

Repertoriul prezentat a demonstrat întreaga paletă interpretativă a unui cor care jonglează cu tehnica vocală. În partea a II-a *Doamne, buzele mele* a *Concertului nr.1* de Gavriil Musicescu s-a realizat o interpretare de o mare expresivitate, prin omogenizarea vocilor într-un pianissimo abia perceptibil. Pe aceeași linie a expresivității s-a înscris *Miorița* de Paul Constantinescu.

În *Arde pământul* de Vasile Zagorski, corul a surprins prin suplețea interpretării. În cele trei coruri din Cantata *De la Tiras la pân' la Tisa* aparținând compozitorului Tudor Chiriac, corul a pus în evidență frumusețea și măiestria tratării modale prin cantabilitate. Punctul culminant al concertului l-a constituit *Ciocârlia*, prelucrare de Ion Enache, realizată într-o tehnică cvasi - instrumentală.

Concertul de la *Teatrul Maior „Gheorghe Pastia”* s-a încheiat cu festivitatea de premiere a corurilor, prin oferirea trofeului Festivalului şi a diplomelor de participare.

În cea de a treia zi Festivalului, corurile au participat la slujbele religioase de la cinci biserici din Focşani, susţinând recitaluri de muzică religioasă. A urmat Serata muzicală sub deviza – „Unirea face puterea”, care a constituit încă un prilej de comuniune muzicală, prin interpretarea unor piese corale patriotice.

Cele trei zile ale *Festivalului Coral Internaţional „Pastorala”* au constituit cel mai frumos prilej de cinstire a Centenarului Marii Uniri. Prin dialogul muzical al corurilor s-a demonstrat încă o dată faptul că cei care îşi unesc glasurile pot vibra la unison, muzica fiind mijlocul ideal de unire a spiritelor.

Mariana POPESCU

Festivalul Internațional *Țintea Muzicală* 2018 – floare de Nu mă uita

Înainte de începutul ediției a X-a a *Festivalului Internațional Țintea Muzicală* desfăşurat în perioada 2-9 iulie 2018, o ediție cu propuneri generoase şi multiple aniversări, m-am întrebat ce voi descoperi oare în această călătorie muzicală. Pe fereastra trenului într-o succesiune aleatorie s-au perindat de-a lungul drumului: interpreți de seamă, floarea soarelui, case impregnate de istorie, coada şoricelului, ape curgă-toare, săli de concert, câmpii proaspăt arate, compozitori contem-porani sau aparținând deja Istoriei Muzicii, ploi torențiale. Soare şi aer condiționat, public numeros, avid de muzică, halte gravate în istorie şi mulțimi gălăgioase, schelete de clădiri abandonate, umbra noastră prin timp şi flori de *Nu mă uita*.

Desfăşurat în trei oraşe – Bucureşti, Ploieşti şi Câmpina şi patru locații diferite: Muzeul Memorial „Paul Constantinescu” din Ploieşti, Sala Auditoriul a Universității Naționale de Muzică din Bucureşti, Sala Praznicală a Parohiei Sfântul Nicolae din Câmpina şi Biserica Romano-Catolică Cristos Rege din Ploieşti, festivalul oferă perspectiva unei călătorii prin spațiu şi timp. În vremurile în care nu mai avem răgaz să ne bucurăm de călătoria noastră, drumul ne poate oferi timp. Această succesiune ireversibilă mi-a restituit în cazul de față reflecția asupra unor crâmpeie de muzică.

Inițiatoarele şi continuatoarele acestui eveniment anual, compozitoarele surori Adina Dumitrescu şi Dana Cristina Probst ocrotesc manifestarea cu entuziasm şi dedicație, reuşind să creeze punți muzicale între trecut şi prezent, dar şi între diferite culturi europene.

Ediția 2018 s-a transformat într-o continuă sărbătoare muzicală, tema propusă fiind *centenare*; aşa cum afirmau cele doua compozitoare, s-a dorit celebrarea unor „centenare ale istoriei şi centenare ale istoriei muzicii”. Cel mai important dintre ele, pentru poporul român, împlinirea a o sută de ani de la Marea Unire, aniversată pe tot parcursul anului în țară în cadrul activităților culturale şi artistice, face parte din ființa noastră. Fără acesta spiritul românesc aşa cum îl cunoaştem astăzi şi aşa cum viețuieşte în noi nu ar fi existat, prin urmare firesc era ca şi *Festivalul Țintea Muzicală* să marcheze aniversarea. După spusele celor două protagoniste, "programul festivalului marchează Centenarul Unirii aducând alături lucrări vocale şi instrumentale de compozitori români scrise înainte de 1918 şi flash-uri sonore din creația unor compozitori români contemporani.” Acum se împlinesc şi o sută de ani de la sfârşitul primului Război Mondial şi de la destrămarea Imperiului Austro-Ungar, iar prin intermediul festivalului s-a dorit şi celebrarea a unui secol de existență a republicii austriece. Urmează apoi centenarele muzicale, naşterea acum o sută de ani a compozitorilor Liviu Comes şi Gottfried von Einem şi părăsirea acestei lumi de către compozitorii Claude Debussy şi Lili Boulanger, dar şi emigrarea din Europa în America (ce-i drept acum optzeci de ani) a compozitorilor Erich Wolfgang Korngold şi Alexander Zemlinsky. Toate aceste aniversări s-au dorit a fi sărbătorite prin interpretarea în concertele din festival a unor lucrări vocale şi instrumentale, manifestare ce se află de asemenea la ceas aniversar – se împlinesc zece ani de când Adina Dumitrescu şi Dana Cristina Probst se întorc pe meleagurile natale pentru a ne oferi oaze de muzică românească şi universală.

Ziua I

Într-o curte cu ghinde situată la o răscruce de drumuri din Ploieşti, într- o casă care a aparținut familiei lui Paul Constantinescu, transformată actualmente în Muzeul Memorial „Paul Constantinescu”, într-o după amiază de iulie a debutat *Festivalul Internațional Țintea Muzicală*, cu un concert de lieduri susținut de mezzosoprana Carolina Iulia Astanei şi pianistul Otto Probst, într-o atmosferă intimă. Evenimentul a fost prezentat de compozitoarea Dana Cristina Probst şi de muzicologul Alexandru Bădulescu, în calitate de coordonator al Muzeului. Decorul idilic s-a dovedit a fi într-adevăr ideal pentru audierea liedurilor semnate de Constantin Brăiloiu, Tiberiu Brediceanu, Gheorghe Dima, Gottfried von Einem, Erich Wolfgang Korngold şi Alexander Zemlinsky, interpretate admirabil de către cei doi interpreți. Un public răsfățat cu cafea şi cu muzică de calitate, o amintire de neuitat.

Refren: Floarea Soarelui şi aer condiționat, public numeros şi avid de muzică, halte gravate în istorie şi interpreți de seamă, schelete de clădiri abandonate, compozitori contemporani sau aparținând deja istoriei muzicii, umbra noastră prin timp şi flori de *Nu mă uita*.

Ziua a II-a

Cel de-al doilea eveniment din maratonului nostru muzical a avut loc în sala Auditorium a UNMB din Bucureşti şi a fost prezentat de către compozitoarea Dana Cristina Probst şi susținut de interpreții Carolina Iulia Astanei, Otto Probst, Vivian Neff (clarinet) şi Sebastian Dumitrescu (compozitori şi basist). În prima parte am întâlnit lieduri de Alexander Zemlinsky (selecții din *Ciclurile Sechs Gesänge şi Walzer- Gesänge nach toskanischen Volksliedern*), Gottfried von Einem (*Ciclul Waldviertler Lieder*) şi Erich Wolfgang Korngold (*Ciclurile Sechs Einfache Lieder, Abschiedslieder şi Drei Lieder*) – lucrări puțin sau deloc auzite pe plaiuri mioritice, redate spre audiție publicului, iar în cea de-a doua parte am avut de-a face cu o alternare inedită, aproape suprarealistă, de muzici compuse la începutul secolului XX – partituri de Tiberiu Brediceanu selectate din *Doine şi cântece poporale româneşti pentru voce şi pian (Floricică de pe apă, Cântă puiul cucului, Doina Stăncuței* etc.) şi muzici sub formă de flash-uri cu durata de aproximativ un minut scrise de către compozitori români contemporani în marea lor majoritate prime audiții – *Măguri II* pentru clarinet solo de Liviu Comes, Toccata 0.07 pentru clarinet şi bas electric de Cristian Bence-Muk, *Clarobassus* pentru clarinet şi bas electric de Gabriel Mălăncioiu, *Studiul nr.1* din *Cinci studii pentru clarinet solo* de Şerban Marcu, *Shard* pentru clarinet şi bas electric de Sebastian Androne-Nachanischi. În pauza dintre părți ciori planând în apusul de soare deasupra Cişmigiului. Şi din nou la drum...

Refren: ... aer condiționat, public numeros şi..., halte gravate în istorie, interpreți de seamă, schelete de clădiri abandonate, compozitori contemporani sau aparținând deja istoriei muzicii, umbra noastră prin timp şi flori de Nu mă uita.

Ziua a III-a

La Câmpina, în Sala Praznicală a Parohiei Sfântul Nicolae aşezată pe o pajişte acoperită cu verdeață, pe o scenă cu două ferestre, două icoane şi două piane, flancată din lateral de vestigii arheologice ale locului, cu un public impregnat de curățenia spațiului unde viețuieşte, s-a desfăşurat cel de-al treilea episod al Festivalului, prezentat de compozitoarea Adina Dumitrescu şi susținut de interpreții Carolina Iulia Astanei, Otto Probst, Mihaela Mitrofan (vioară), Adriana Maier (pian) şi Vivian Neff. Printre lucrările audiate s-au enumerat *Nuit d' ètoiles* pentru voce şi pian de Claude Debussy, *Hora Unirii* pentru vioară şi pian de George Enescu, *Somnoroase păsărele* şi *Curcile* pentru voce şi pian de Gheorghe Dima, *Mnemosyne* pentru clarinet solo de Dora Cojocaru şi lucrarea *Măguri II* pentru clarinet solo a lui Liviu Comes, lucrare desprinsă parcă din roua unei lacrimi a acelor plaiuri. Ici şi colo muşcate roşii...

Refren: ... public numeros ... interpreți de seamă ... compozitori ... umbra noastră prin timp şi o fereastră de tren.

Ziua a IV-a

Ultima zi de Festival a adus cu ea din nou muzică de calitate într-un spațiu sacru - Biserica Romano-Catolică Cristos Rege. Un lăcaş împodobit cu gladiole albe şi cu o acustică specială a găzduit un concert de taină. Început cu rugăciunea Tatăl Nostru, concertul, susținut de Carolina Iulia Astanei, Otto Probst, Mihaela Mitrofan, Adriana Maier, Vivian Neff şi Sebastian Dumitrescu a dat viață muzicii, printre compozitorii omagiați numărându-se Grigoraş Dinicu cu *Hora staccato* pentru vioară şi pian, Dana Cristina cu *Probst Vers les quatre points* pentru clarinet solo, Ion Scărlătescu cu *Bagatela* pentru vioară şi pian, Sebastian Dumitrescu cu *Stângăcie* pentru chitară bass solo. Concertul şi Festivalul s-au încheiat în cel mai potrivit mod cu lucrarea compozitoarei Lili Boulanger - *Pie Jesu* pentru voce şi orgă, o rugăciune cutremurătoare scrisă pe patul de moarte care a provocat multă emoție publicului şi a lăsat în urmă multiple interogații şi momente de introspecție dar şi regretul că ediția din anul acesta s-a încheiat.

părintele Iosif Imbrişcă, Sebastian Dumitrescu, Adriana Maier, Adina Dumitrescu, Mihaela Mitrofan, Carolina-Iulia Astanei, Alexandru Bădulescu, Dana-Cristina Probst, Otto Probst, Vivian Neff

Concluzionând, compozitoarele Adina Dumitrescu şi Dana Cristina Probst, alături de toată echipa de organizare, au reuşit să aducă în fața unui public, sufletist şi entuziast, interpreți reprezentând trei țări (România, Austria şi Finlanda). În cadrul concertelor a putut fi ascultată de către public muzica a douăzeci şi unu de compozitori români şi străini: Erich Wolfgang Korngold, Alexander Zemlinsky, Gottfried von Einem, Liviu Comes, Tiberiu Brediceanu, Cristian Bence-Muk, Gabriel Mălăncioiu, Şerban Marcu, Sebastian Androne-Nakanishi, Claude Debussy, Lili Boulanger, George Enescu, Gheorghe Dima, Grigoraş Dinicu, Dora Cojocaru, Constantin Brăiloiu, Ion Scărlătescu, Louis Vierne, Dana Cristina Probst, Alfonso Castaldi şi Sebastian Dumitrescu.

Într-o curte cu ghinde din Poieşti, acompaniați de ciorile din Cişmigiu într-un apus de soare impresionist, în Câmpina pe o pajişte acoperită cu verdeață şi cu un public numeros în straie de sărbătoare, în ecoul unei Biserici împodobite cu gladiole albe, muzica a prins viață. Mulțumindu-le organizatorilor, interpreților şi compozitorilor, dar şi publicului pentru momentele unice oferite aşteptăm în continuare cu nerăbdare următoarele ediții. Şi dacă tema din acest an a fost *Centenare*, urez *Festivalului Țintea Muzicală* să ajungă să sărbătorească nu un deceniu, ci un CENTENAR.

Elena APOSTOL

INTERNATIONAL SOCIETY OF CONTEMPORARY MUSIC - Societatea Internațională a Muzicii Contemporane
WORLD NEW MUSIC DAYS - Zilele Internaționale ale Muzicii Noi

Beijing 19-26 mai 2018

International Society of Contemporary Music - Societatea Internațională a Muzicii Contemporane (S.I.M.C.), fondată în anul 1922, este primul forum internațional dedicat proiectelor ambițioase, a diseminării informaționale în domeniul muzicii noi şi a schimburilor în domeniul creației muzicale contemporane. Prin intermediul acestei societăți compozitorii de pretutindeni au creat o importantă platformă de promovare a operelor lor, propunând dialoguri asupra unor noi tendințe, noi curente ce se configurează în gândirea artistică modernă.

Festivalul anual WORLD NEW MUSIC DAYS - Zilele Internaționale ale Muzicii Noi - se constituie în principalul vehicul al platformei International Societății Internaționale a Muzicii Contemporane / Society of Contemporary Music (S.I.M.C./ I.S.C.M.). Organizat în diferite capitale ale lumii sau în oraşe cu tradiție muzicală, acesta prezintă marea diversitate a muzicii contemporane. Din 1922 această platformă s-a amplificat, incluzând peste 60 de organizații din peste 50 de țări de pe toate continentele, care astăzi sunt într-o permanentă legătură datorită internetului.

În 1926 SOCIETATEA COMPOZITORILOR ROMÂNI devine membră activă cu drepturi depline a Societății Internaționale a Muzicii Contemporane (S.I.M.C.)/ International Society of Contemporary Music. Unul dintre susținătorii acestei apartenențe a fost compozitorul Filip Lazăr. Timp de aproape cinci decenii (1940-1989) România nu a mai făcut parte din această Societate, dar revine, tot cu drepturi depline, în 1990.

Primul Preşedinte al Secțiunii Naționale Române a Societății Internaționale a Muzicii Contemporane (S.N.R - S.I.M.C.) de după1990 a fost compozitorul şi profesorul Nicolae Brânduş. El a restabilit legăturile cu forul internațional. Secțiunea Națională Română a Societății Internaționale a Muzicii Contemporane (S.N.R - S.I.M.C.) şi-a reconfigurat profilul artistic, propunând, de-a lungul anilor, nenumărate opusuri interesante, apreciate de public şi de specialişti. Un moment culminant al activității secțiunii noastre l-a reprezentat organizarea Zilelor Muzicii Contemporane - ediția 1999, în România şi Republica Moldova, coordonator şi director artistic fiind compozitorul şi profesorul Nicolae Brânduş. Ecourile acestei manifestări au fost deosebit de entuziaste şi elogioase. Implicați în acest festival au fost numeroşi artişti - creatori şi interpreți - din întreaga lume.

Anul aceasta, WORLD NEW MUSIC DAYS – ISCM s-a desfăşurat la Beijing în perioada 19-26 mai, ca parte a festivalului mai amplu "2018 Beijing Modern Music Festival", organizat de Ministerul Culturii şi Turismului din China.

Paralel cu evenimentele artistice au avut loc lucrările anuale ale Adunării Generale ale International Society of Contemporary Music - Societatea Internațională a Muzicii Contemporane (I.S.C.M.). În agendă au fost înscrise câteva probleme de organizare internă şi statut, dar şi propuneri de extindere şi intensificare a dialogului inter-cultural, a proiectelor comune de promovare a muzicii contemporane.

Personal am propus în cadrul Adunării generale realizarea unor emisiuni-portret transmise on-line, gazdă fiind RADIO CLASIC ROMÂNIA, cu creatori de pe toate continentele şi, de asemeni, constituirea unei biblioteci virtuale ce va cuprinde biografii şi opusuri ale creatorilor contemporani şi nu numai, opusuri ce vor putea fi interpretate în concerte de cât mai multe formații. Colegii noştri din I.S.C.M. s-au arătat interesați de aceste proiecte. Aşteptăm propuneri.

Realizarea unui festival de factura WORLD NEW MUSIC DAYS / Zilele Internaționale ale Muzicii Noi implică o echipă foarte amplă, multe săli de concert şi recital, săli de operă multifuncționale, numeroşi interpreți pregătiți pentru a aborda un repertoriu contemporan ce include o mare diversitate de probleme. În acest sens, la Beijing am întâlnit o echipă excepțională, o familie de muzicieni deosebiți, dăruiți muzicii, deschişi şi generoşi, care erau mereu prezenți alături de invitați şi interpreți. Coordonarea întregului proiect al Festivalului, strategia minuțios detaliată a fost patronată de compozitorul YU FENG, rectorul Conservatorului Central de Muzică din Beijing; lui i s-au alăturat profesorii şi studenții Conservatorului, care erau conduşi parcă de o baghetă magică.

A fost o săptămână densă informațional şi generoasă artistic.

Felicitări echipei de la Beijing. La bună vedere TALLINN - 2019!

Irina HASNAŞ

Prezenţe româneşti la World Music Days Beijing 2018

În acelaşi interval cu Săptămâna Internaţională a Muzicii Noi de la Bucureşti s-a desfăşurat şi festivalul "2018 Beijing Modern Music Festival", care a cooptat "World Music Days -ISCM", aşa cum s-a întâmplat şi în alte dăţi: un festival local de proporţii include festivalul-invitat-ISCM ca pe un filon special, dedicat muzicii contemporane. Am participat atât la lucrările Adunării Generale a SIMC în calitate de delegat-ARFA (Asociaţia Română a Femeilor în Artă), dar şi de compozitor-invitat prin selectarea spre interpretare în concert a lucrării mele *ORIGAMI cu mierle/ ORIGAMI with Black Birds* – titlu care, plăcând organizatorilor festivalului, a fost preluat pentru întreg concertul de piese-solo din 22 mai.

Irina Hasnaş

Cumva în proporţie directă cu supra-dimensiunile ţării şi populaţiei, festivalul s-a bucurat de un public numeros, dar eterogen: zeci-sute de studenţi ai Conservatorului Central de Muzică – în sălile căruia s-au desfăşurat cele mai multe concerte – au fost prezenţi la toate concertele, începând cu cele de la ora 14, apoi la 16 şi 19.30; acestora li s-au alăturat susţinători de toate vârstele ai interpreţilor, dar şi un public… normal, mai ales la concertele cu muzică contemporană chinezească, unde ansamblurile autohtone, dar în special soliştii şi dirijorii, evident cunoscuţi, erau întâmpinaţi şi răsplătiţi apoi cu îndelungi rafale de aplauze.

Ar fi multe de povestit despre multitudinea de concerte, lucrări, muzicieni – alcătuind un tot caleidoscopic, vibrând de energie sonoră şi de comunicare… M-am întâlnit prima dată cu muzica contemporană chineză la ea acasă cu ocazia participării la World Music Days Hong Kong, în 2007; acum am regăsit-o, tot la ea acasă (dar mai la nord-est!): un melanj oscilant între aspecte formale, de limbaj şi orchestraţie preluate din cultura muzicală europeană – şi muzica chineză tradiţională, cultă şi folclorică – filiaţie subliniată şi prin folosirea instrumentelor folcloric-rituale, la care cântau, în strai tradiţional – … şi fără partitură! – (grupuri de) solişti entuziasmând printr-un nivel de interpretare de excepţie.

Ascultând la Beijing creaţii ale compozitorilor de pe cele mai îndepărtate meridiane, mi-am reamintit de un gând al meu formulat într-un interviu, acum nişte ani, despre muzica contemporană din a doua jumătate a secolului trecut, care, prin răspândire şi influenţă, a transformat mapamondul într-un arhipelag ce vorbeşte o limbă comună – cea a muzicii noi de sorginte europeană, decelabilă şi în… China.

Am întâlnit-o pe flautista **Xinping Gao** (care primise nu cu mult timp înainte partitura piesei mele…) chiar în ziua concertului susţinut la Conservatorul Central de Muzică, unul din cele două conservatoare din capitala Chinei. O repetiţie scurtă m-a convins imediat de calităţile ei excepţionale: Xinping Gao a cântat această lucrare - în primul rând dificilă tehnic, dar şi solicitantă în expresie - cu o dezinvoltură cuceritoare pentru cei 21 de ani ai săi, etalând şi experienţa acumulată în studiile de perfecţionare în SUA. Şi prin această colaborare, alături de numeroase indicii de ordin diferit (uman, cultural, practic, simbolic etc.), am avut sentimentul existenţei unei culturi puternice, protectoare, gata să se plieze pe un trend nou, să reproducă dar să şi asimileze orice model care ţine de actualitate, tocmai sprijinindu-se pe o neîntreruptă, milenară civilizaţie (…în pofida bruscărilor istoriei…). Beijing, o capitală veche de 3000 de ani, o metropolă contemporană impresionantă, unde am întâlnit oameni de acţiune, capabili, ambiţioşi.

A doua lucrare românească selectată de juriu spre a fi cântată în această ediţie a World Music Days a fost *Cvartetul nr. 2* de Nicolae Teodoreanu. Interpretată cu multă supleţe de cvartetul American MIVOS, prin luminozitate timbrală şi ideea componistică piesa lui Nucu s-a detaşat net în programul de şase cvartete al concertului din 23 mai, concert intitulat, precum o altă lucrare din program: *White Angels*…. Împreună cu Irina Hasnaş şi Elena Racu – prietenoasa gazdă din partea Institutului Cultural Român de la Beijing – am ascultat cu emoţie această muzică, aducând - la distanţă de casă, dar din arhipelagul muzici noi - un omagiu cu luciri de lacrimă colegului nostru plecat dintre noi spre astre acum câteva luni.

Carmen Cârneci, Xinping Gao

Carmen CÂRNECI-CAVASSI

Hronicul Operei Române din Bucureşti – Povestea celui mai important teatru liric românesc în viziunea lui Octavian Lazăr Cosma

Sinonim conform DEX cu letopisețul definit ca fiind o lucrare istorică amplă în cadrul căreia sunt cuprinse cele mai importante evenimente dintr-o epocă prezentate cronologic, hronicul se constituie în poate cel mai complex demers din sfera cercetării având rolul de a surprinde într-o sinteză ce adesea se poate întinde pe parcursul mai multor sute de pagini, istoria unei panoplii diverse de entități, de la cele statale (este faimos Letopisețul Țării Moldovei) la cele instituționale din anumite epoci.

Astfel de incursiuni în trecut au fost realizate şi în domeniul muzicologiei româneşti, cele mai reprezentative aparținându-i lui Octavian Lazăr Cosma, ilustru profesor şi muzicolog care a format generații întregi de profesionişti şi a dăruit literaturii de specialitate câteva dintre titlurile devenite astăzi obligatorii în orice documentare privitoare la muzica savantă autohtonă. Primul muzicolog membru titular al Academiei Române, Octavian Lazăr Cosma şi-a consacrat mare parte a activității studiilor şi cercetărilor în domeniul istoriografiei muzicii româneşti, încununarea demersurilor sale din acest domeniu fiind constituită de monumentalul *Hronic al muzicii româneşti*, în care pe parcursul celor nouă volume este relatată istoria artei sunetelor în țara noastră din cele mai vechi timpuri şi pană în prima jumătate a secolului XX.

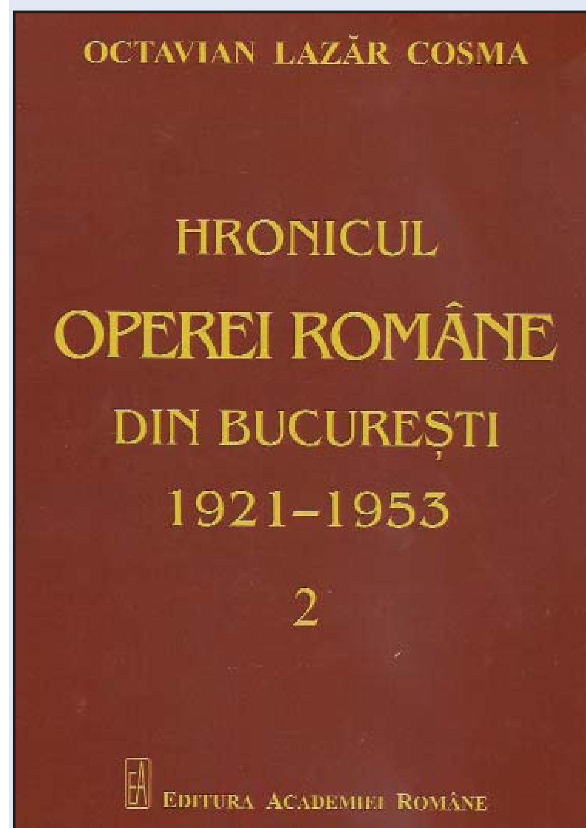
Pasionat cercetător, Octavian Lazăr Cosma a continuat seria hronicelor cu volume dedicate unor instituții de mare importanță pentru evoluția muzicii româneşti în ultimele două secole şi jumătate precum Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti, Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor din România, Opera Română din Cluj sau Filarmonica George Enescu din Bucureşti. O altă instituție a cărei istorie a fost cercetată şi sintetizată în volume impresionante de către Octavian Lazăr Cosma este Opera Națională din Bucureşti, cel mai important teatru liric al țării ale cărui începuturi datează din a doua jumătate a secolului al XIX-lea când George Stephănescu pune bazele unei trupe de operă permanente în cadrul Teatrului Național din Bucureşti, care avea să susțină o stagiune proprie cu un repertoriu ce cuprindea chiar şi titluri a căror premieră avusese loc cu doar câțiva ani în urmă. De altfel, într-un prim volum din *Hronicul Operei Române din Bucureşti*, apărut la începutul anilor 2000, Octavian Lazăr Cosma a tratat perioada începuturilor teatrului liric din capitală evidențiind eforturile lui George Stephănescu de a menține constantă activitatea trupei într-o perioadă destul de dificilă şi de a oferi astfel premisele instituționalizării acesteia produsă în anul 1921.

Începută aşadar în primul volum apărut la Editura Muzicală, povestea Operei bucureştene relatată de Octavian Lazăr Cosma continuă în volumele doi şi trei apărute la sfârşitul anului 2017 sub egida Editurii Academiei Române, în condiții grafice excepționale. Acestea explorează istoricul Operei Române din Bucureşti din anul instituționalizării şi până în 1970, surprinzând unele dintre cele mai importante aspecte privitoare la stagiuni, interpreți, momente de reorganizare, turnee, etc., într-un monumental demers editorial întins pe aproape 1900 de pagini, cât însumează cele două volume.

Conceput asemenea unei istorii redactate în mod sintetic, *Hronicul Operei Române din Bucureşti* este o operă literară dedicată deopotrivă primei scene lirice a țării şi culturii româneşti, informațiile pe care le oferă putându-se constitui în puncte de pornire pentru exegeze ulterioare ce pot urmări mai detaliu o parte din aspecte reliefate sintetic în demersul lui Octavian Lazăr Cosma. Structurat pe perioade temporale, *Hronicul Operei Române din Bucureşti* tratează în volumul doi perioada anilor 1921-1953, şi oferă amănunte despre structura stagiunilor, repertoriul abordat (acesta avea să cuprindă spre finalul perioadei cercetate 132 de titluri), soliştii ce s-au perindat pe scena Operei bucureştene, dirijorii şi directorii instituției, primele turnee internaționale, într-o succesiune de capitole în care sunt puse într-o nouă perspectivă momente memorabile precum prezența la Bucureşti a iluştrilor Pietro Mascagni, Fiodor Şaliapin, John Sullivan dar şi evoluțiile de înalt nivel ale unora dintre marii noştri artişti lirici din acea perioadă, aici putând fi amintiți Florica Cristoforeanu, George Niculescu-Basu, Petre Ştefănescu-Goangă, Dinu Bădescu, Margareta Metaxa, Viorica Ursuleac, Valentina Crețoiu sau mai tinerii pe atunci Nicolae Herlea şi Mircea Buciu. De asemenea, sunt prezentate în detaliu marile spectacole ce i-au avut la pupitrul dirijoral pe Egizio Massini, George Georgescu, Ionel Perlea (al cărui debut la Operă s-a produs în decembrie 1928) care s-a remarcat încă de la primele apariții îndeosebi în operele wagneriene, Jean Bobescu, Constantin Silvestri sau Alfred Alessandrescu.

Aceleaşi elemente cheie – premiere, stagiuni, turnee – sunt prezente şi în volumul al III-lea din *Hronicul Operei Române din Bucureşti*, care tratează perioada 1953-1970, considerată de mulți a fi cea mai strălucită din istoria instituției, în care prestigiul teatrului liric bucureştean a căpătat o alură internațională atât prin turneele colective ce s-au bucurat de mari succese cât şi prin prezența individuală, ca invitați, a unora dintre soliştii teatrului în producții realizate pe scene legendare ale liricii mondiale. De altfel, şi Octavian Lazăr Cosma subliniază în volumul

său valoarea garniturii de soliști ai operei din acea perioadă, succesiunea sugestivă a unor intertitluri precum „Şerban Tassian – vibrato-ul cald al vocii sale", „Petre Ştefănescu-Goangă – admirabilul Hans Sachs", „Zenaida Pally – arsenal vocal şi temperamental copleşitor", „Valentin Teodorian – admirabila muzicalitate", „David Ohanesian – o creaţie impresionantă", „Garbis Zobian – Canio, marele rol", „Magda Ianculescu – remarcabila sensibilitate", „Cornel Stavru a cântat cu strălucire", „Nicolae Herlea – o rar întâlnită bogăţie a armonicelor", „Elena Cernei – deliciosissima voce", „Ludovic Spiess posedă în chip superlativ arta cântului", „Arta Florescu – o imagine convingătoare", „Ion Buzea – acutele sale strălucitoare", „Eugenia Moldoveanu debutează", reliefând numărul impresionant de interpreţi de mare valoare pe care îi avea Opera din Bucureşti în perioada sa de glorie. Această pleiadă de nume de solişti de primă mărime, printre care nu mai puţin de opt baritoni de valoarea apropiată (printre aceştia se aflau Petre Ştefănescu-Goangă, Şerban Tassian, Octav Enigărescu, Nicolae Herlea, David Ohanessian sau Dan Iordăchescu), a fost coordonată de la pupitrul dirijoral de Mihai Brediceanu, Constantin Silvestri, Cornel Trăilescu, ş.a. iar din fotoliul regizoral de Jean Rânzescu sau Hero Lupescu. De asemenea, volumul subliniază şi succesele avute de trupa de balet a teatrului în care străluceau Oleg Danovski, Irinel Liciu sau Magdalena Popa, precum şi aportul pe care l-a avut la realizarea unor premiere memorabile corul excelent pregătit atunci de Gheorghe Kulibin şi apoi Stelian Olariu.

Pornind de la evenimentul inaugurării actualului sediu al instituţiei în 1953, volumul al III-lea din *Hronicul Operei Române din Bucureşti* evocă şi alte momente rămase în istoria teatrului precum premiera românească a *Oedip*-ului enescian din 1958 care l-a consacrat pe David Ohanessian, aniversarea a trei decenii de activitate a lui Petre Ştefănescu-Goangă, turneele realizate in Anglia, RFG sau Italia, sau directoratele lui Mihai Brediceanu, Marin Constantin şi Constantin Bugeanu, care au marcat perioada 1953-1970 contribuind la valorificarea resurselor umane de o valoare rămasă unică în istoria teatrului. De altfel, prestigiul de care se bucura Opera Română din Bucureşti a făcut ca în perioada urmărită în acest al treilea volum să se desfăşoare spectacole de înaltă ţinută care i-au avut oaspeţi, printre alţii, pe sopranele Virginia Zeani şi Lucia Bercescu, mezzosoprana Irina Arhipova, başii Nikolai Ghiaurov şi Nicola Rossi-Lemeni, baritonul Pavel Lisiţian, tenorii Dimităr Uzunov şi Nicola Nicolov, balerina Maia Pliseţkaia.

Aprecierile personale ale autorului, completate cu cele ale altor critici muzicali şi chiar ale partenerilor străini ai artiştilor români, zugrăvesc imaginea celor din urmă şi confirmă generaţiilor tinere că acea perioadă rămâne pentru Opera din Bucureşti poate cea mai strălucită şi densă din punct de vedere al activităţii, aceasta numărând 97 de titluri cuprinse în repertoriu (printre titluri se numărau şi opere aparţinând compozitorilor români, în acest sens putând fi amintite *Năpasta* de Sabin Drăgoi, *Amorul doctor* de Pascal Bentoiu, *O noapte furtunoasă* de Paul Constantinescu sau *Apus de soare* de Mansi Barberis), din care multe au fost premiere.

Deşi se opreşte la borna anului 1970, Octavian Lazăr Cosma dăruieşte culturii române o privire completă, exhaustivă asupra activităţii uneia dintre cele mai importante instituţii muzicale din ţara noastră, ale cărei vârfuri reprezintă în egală măsură momente de glorie şi de recunoaştere internaţională pentru întreaga lume artistică autohtonă. Însoţite de o bogată iconografie, selectată cu aceeaşi rigurozitate binecunoscută, de către autor, cele peste 1900 de pagini ale celor două volume care pot fi parcurse asemenea unui roman se adresează aşadar deopotrivă cercetătorilor, muzicienilor şi publicului larg, reprezentând un izvor nepreţuit de informaţii pentru toţi cei interesaţi de frumoasa şi tumultoasa istorie celui mai important teatru liric românesc, care din păcate după anul la care şi autorul s-a oprit a început să-şi piardă treptat strălucirea de altădată.

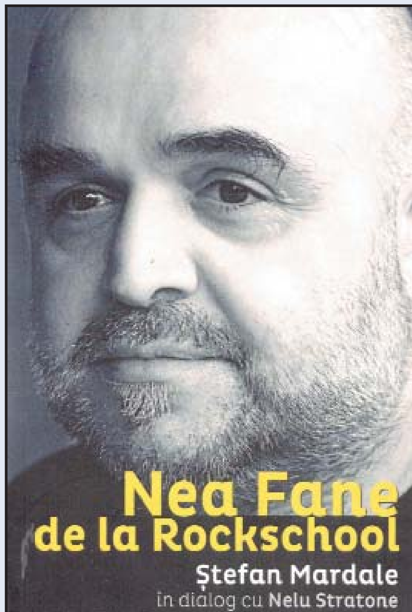
Mădălin Alexandru STĂNESCU

Nea Fane de la Rockschool - Ştefan Mardale

Editura "Casa de pariuri literare" (cdpl) continuă să susțină proiectul intitulat "Seria muzicală" (inițiată de Cristian Un Cosma), serie cu rol istoric- memorialisitc-arhivistic, menit a aduce în fața cititorilor istoria muzicii româneşti folk-rock a anilor 60-70, prea puțin cunoscută şi documentată până acum. Volumul de față este conceput, ca şi altele din serie, ca un lung interviu, creionând în final biografia completă a unui valoros, dar prea puțin cunoscut, muzician.

De fapt, cine este Ştefan Mardale, cel care răspunde cu sinceritate întrebărilor lui Nelu Stratone?

A făcut parte inițial, un timp, din formația brăileană (locul său de baştină) ECOU, apoi s-a mutat în Timişoara, unde este cooptat succesiv în două formații timişorene cu notabilă popularitate în epocă, FOILETON şi ARCA. Cum ambele aveau un apreciabil filon folk-rock, nu este de mirare că Ştefan Mardale (voce, chitară), după destrămarea lor, se axează pe folk, cu rezultate notabile, încununate cu premiul 1 la Festivalul-concurs "Om bun". În cele din urmă se stabileşte în Bucureşti şi fondează Cri Gri, formație care lasă o bună impresie la festivalul "Top t Buzău '98" şi obține un premiu la Festivalul "Iuliu Merca" - Cluj Napoca. Nefiind muzician profesionist, ci "om al muncii, încadrat în producție" (cum se spunea altă dată), concertele nu sunt foarte frecvente, dezavantaj balansat, în parte, de reuşitele discografice. Formația are la activ albumele "Glas de peşte", apărut la Soft Records în 2005 (a colaborat şi solista vocală a formațiilor HARMONIX şi PONTICE, Florentina Ciobanu), "Urma de mâine", tot la Soft Records, "11 povestioare", a apărut în 2009, la Trompeta Records, "Best Off ! Beast On" (A & A Records, 2014). Actualmente este profesor la clasa "voce" la Rock School, un fel de "Şcoala populară de artă" privată.

Protagonistul răspunde cu inteligență şi umor tuturor întrebărilor, amintind şi episodul luării sale "la ochi" de "organele competente" înainte de 1990. Ascultător atent al posturilor de radio, deplânge decăderea calitativă a programelor muzicale de la Radio România, el adresând câteva scrisori cu sugestii conducerii instituției. Compozitor inspirat, dar mai ales textier de valoare, textele sale (de fapt poezii) aflându-se fără dubiu pe tărâmul literaturii autentice, Mardale nu a beneficiat din păcate de o popularizare pe măsură, creațiile rămânând din păcate în zona umbrită numită "de nişă".

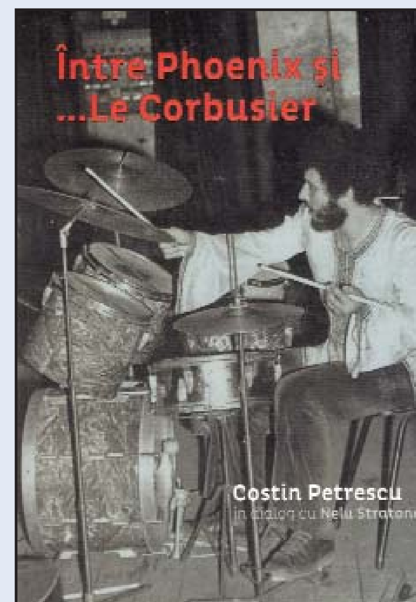
Volumul are formatul standard al seriei, oarecum de buzunar (18 cm /11 cm), cu un foarte mic segment fotografic şi cu doar 136 de pagini: un spațiu mai amplu ar fi luminat mai clar universul interesant al unui artist prea puțin cunoscut.

Între Phoenix şi... Le Corbusier
– Costin Petrescu în dialog cu Nelu Stratone

Un alt volum al editurii "Casa de pariuri literare" (cdpl), din tot mai cunoscutul proiect intitulat "Seria muzicală", care aduce în prim plan cea mai valoroasă perioadă a muzicii noastre folk-rock, cea anilor 60-70.

Neobositul ziarist Nelu Stratone îşi îndreaptă de data aceasta tirul întrebărilor (30 la număr) către un personaj extrem de interesant şi complex, arhitect de valoare în țară şi în Franța şi totodată baterist legendar al muzicii autohtone.

Născut în 1947, mulți îl ştiu doar din perioada Phoenix, dar anterior fusese component al formației Olympic 64, iar ulterior a avut colaborări numeroase în jazz şi jazz/rock cu Mircea Tiberian, Dan Mândrilă, Marius Popp, Cătălin Târcolea, Dragoş Nedelcu, la proiectele lui Mircea Florian, Nicu Alifantis, Sergiu Cioiu, dar şi o prestigioasă activitate în muzica contemporană, de avangardă, alături de Iancu Dumitrescu/ Ansamblul Hyperion, precum şi de alți compozitori ca Ulpiu Vlad, Mihaela Vosganian, în paralel având şi proiecte personale individuale.

Este un volum impresionant, de format "roman" (250 mm/140 mm), cu 384 de pagini, cu numeroase fotografiii şi desene ale protagonistului, cu 3 postfețe (semnate de Doru Ionescu, Florin-Silviu Ursulescu, Mircea Florian), probabil cea mai interesantă apariție din această serie: nu este de mirare că a avut 5 lansări: la Bookfest, la Club A, la Ordinul Arhitecților Bucureşti, la Buzău şi la Deva.

Iată ce spune Florin-Silviu Ursulescu despre această carte: *"Între PHOENIX şi... LE CORBUSIER", după cum îi spune şi titlul, este un voiaj atrăgător, real, dar şi imaginativ, "între MUZICĂ şi... ARHITECTURĂ", cele două arte primordiale, voiaj văzut dintr-o anume perspectivă spațială şi temporală. Mi-au defilat prin față personaje, figuri, siluete, aparent uitate dar încă vii în memorie, din toate straturile şi segmentele social-profesional-sufleteşti ale vieții "noastre"; zic "noastre", căci ştiam şi am aflat din nou că am mărşăluit prin viață alături de Costin, poate în puncte diferite, dar cu aceleaşi idei, năzuințe, cu multe repere comune, aproape la "sincron".*

Dorin MUNEA

Jimboliind, panoramând blues-ul

La început de august acorduri albastru-nostalgice de blues au rezonat în arealul unor meleaguri binecuvântate de Cel de Sus: minunatul orăşel **Jimbolia** (la 43 de km depărtare de Timişoara), zenit al liniştii, al imaculatei primăveri a spiritului, neîntinat refugiu al normalităţii şi, la 250 km distanţă, **Pensiunea „Panorama"** suită la 800 metri altitudine, în magnificul decor natural al comunei hunedorene Ghelari (din Ţinutul Pădurenilor, unde există o biserică în totalitate construită din marmură) – pensiune de pe geamul căreia se întrezăresc înălţimi ale munţilor Retezat.

Vineri 3 august 2018, Teatrul de Vară din Jimbolia, aflat în proximitatea impozantului Hotel „Santa Maria" a găzduit cea de a XVI-a (!!!) ediţie a **Festivalului „Jimbo Blues"** datorat ca şi în anii anteriori Primăriei oraşului, cu sprijinul Consiliului Judeţean Timiş. Intens implicaţi în organizare, primarul **Darius Postelnicu** şi directorul Festivalului, muzicianul timişorean **Johnny Bota** au convenit invitarea pe scenă a trei formaţii, ale căror recitaluri au fost mult gustate de public.

Grupul timişorean **„Moody Stuff"** (înfiinţat în anul 1997 şi având la activ două discuri) a oferit celor prezenţi teme standard din domeniul blues-ului („I Don't Need No Doctor", „Every Day I have The Blues") şi al jazz-ului („Moanin'", „Twisted"), concretizate creativ, cu dezinvoltură, de protagoniştii vocali **Bogy Nagy** (totodată un excelent interpret la harmonica de gură) şi ingenua **Vera Ciocan,** secondaţi de nu mai puţin talentaţii **Ionuţ Dorobanţu** - ghitară, **Levi Molnar** - baterie şi **Victor Miclăuş** - ghitară bass.

Sergiu Ţent, Mike Godoroja

Nelipsită de la sărbătorile blues-ului din Jimbolia, formaţia **„Bega Blues Band"** (care activează interpretativ de treizecişicinci de ani, aplaudată în sute de evoluţii scenice în ţară şi peste hotare, posesoare a unei discografii ce numără şase albume, al şaptelea aşteptându-şi în curând lansarea), s-a prezentat în faţa publicului cu un program în mare parte reînnoit, care a cuprins zece momente muzicale, dintre care cinci, noi compoziţii ale liderului **Johnny Bota** („Mibustomp", „Rezist", „Mall Blues", „Tonic Blue", „Miracles"). Şi-au dovedit odată în plus disponibilităţile interpretative de marcă, inclusiv creativitatea improvizatorică spontană, înzestrata cântăreaţă titulară **Maria Chioran**, charismatica vocalistă (şi redactoarea de radio) **Sanat Deliorman** invitată din Istambul, instrumentiştii **Mircea Bunea** - ghitară, **Lucian Nagy -** saxofon tenor, caval bulgăresc, djembe, **Toni Kühn -** keyboard, melodica, **Saşa Bota** - vioară, **Lică Dolga** - baterie, desigur **Johnny Bota** - ghitară bass şi backing vocal, cu toţii angajaţi în inspirate intervenţii solistice.

Dacă anul trecut nu şi-a putut susţine decât parţial recitalul din cauza ploii furibunde, de astă dată sub un cer fără pată, trioul **„Axix"** (întemeiat în 2012, prezent la festivalurile de blues de la Focşani, Suceava, Brezoi, Gărâna şi la Festivalul „Blues In Hell" din Norvegia, realizator al albumului „First Punch"), trio compus din protagonistul **Silviu Dan Iliescu** - ghitară, vocal şi din coechipierii sârbi **Dejan Kotarčić** - ghitară bass şi **Ranko Varga** - baterie, a încheiat în forţă Festivalul cu şase energizante creaţii proprii de blues-rock (între care „Electric Peace", „Your Love", „In My Head") ale lui **Silviu Dan Iliescu** şi cu două teme din repertoriul internaţional.

Tot în ipostază de prezentator, schimbând un tren şi un automobil, m-am grăbit să ajung sâmbătă 4 august la Pensiunea ce a dat genericul **„Panorama Blues Festival"** – ediţia a VI-a, început în seara de 3 august, seară pe care am pierdut-o. Am aflat că în acea primă derulare, pe scena instalată în ampla curte a pensiunii, în faţa unui tăpşan în pantă rezervat publicului, au evoluat **„Andrei Cerbu & The Crossroad"**, **„Cyfer Group"**, incomparabilul **Vali SirBlues Răcilă** şi **„Iris"**. M-am bucurat să pot prezenta măcar recitalurile din ziua a doua şi a treia ale acestui Festival în care a investit nedrămuite ore de efort, o lăudabilă experienţă organizatorică, resurse materiale şi mai ales multă, multă pasiune, neobositul manager **Sergiu Ţent**.

„Trenul de noapte" – notoriu grup românesc de blues reunindu-i pe liderul **Marcian Petrescu -** harmonica de gură, vocal, autor de muzică şi de versuri, pe **Mihai Tacoi** - ghitară, **Mike Dragomir** - ghitară bass şi **Constantin Bărbăşelu** - baterie, a oferit în stilul alert, plin de culoare şi de dinamism conferit de protagonist, un program divers, substanţial de piese preluate din repertoriul standard regândite în manieră proprie şi trei compoziţii semnate **Marcian Petrescu**: „Vecinul de la 2", „Pe un drum greşit" iar la cererea publicului, hitul „Femeia ta-i urâtă".

Drept replică la blues-ul ce este expus cel mai adesea de ghitară, specialistul în claviaturi **Florentin Milcoff** supranumit **Othello** (cunoscut şi ca autor de emisiuni şi director muzical în „Radio Romantic", în posturile de televiziune „Antena 1", „Tele 7 ABC", „Realitatea", prezent pe genericele a peste zece albume discografice) a propus melomanilor incitantul proiect **„Piano Blues Made In Romania"**. Cu gust şi ingeniozitate, pianistul şi companionii **Sabin Ţăranu** - ghitară bass, **Daniel Socheri** - baterie au reactualizat succese de gen ale muzicii americane, de la piese de **Bob Dylan** la **Memphis Slim**, ca şi creaţii româneşti datorate lui **Dan Andrei Aldea** şi **Laurei Sgârcitu**.precum „Scufiţa Roşie" ori „Pisica blondă"...

Târziu în noapte au urcat pe scenă noii componenţi şi invitaţii grupului **„Blue Spirit"** în frunte cu activul promotor de blues, vocalistul şi autorul **Mike Godoroja**, binecunoscut şi ca un competent realizator de emisiuni de televiziune şi de radio. Spre deosebire de alţi muzicieni de gen utilizatori de laptop-uri spre a crea timbruri noi şi efecte care însă nu odată s-au dovedit artificioase, **Mike Godoroja** preferă mai vechile sintetizatoare analogice pe care le-a procurat şi recondiţionat. Recitalul grupului său s-a dovedit un foarte reuşit show pentru care s-a apelat la actorul **Eugen Cristea**, la invitatul **Marius Mihalache** - virtuoz al ţambalului şi la graficianul caricaturist **Codrin Cârdu**. În afară de **Vali Vătuiu** - baterist de forţă şi dibăcie, unicul păstrat de **Mike Godoroja** din

vechea formulă, componenții noului line up al grupului **„Blue Spirit”**, –

Tibi Duțu - ghitară bass, **Dorian Pârvu** - claviaturi electronice şi **Alin Păun** - ghitară, ghitară double six, mandolină, hurdy-gurdy au dat măsura reală a talentului şi a experienței lor, vădite în tălmăcirile vitale, impresionante, conferite unor cunoscute creații ale lui **Robert Johnson** şi ale grupului **„Led Zeppelin”**. Programul coordonat în chip expresiv de lider – vocalist cu ardentă participare de interior, afectivă – a inclus în final şi două piese compuse de **Godoroja**, aceea numită „Mă doare” şi (nu putea să lipsească!) cea mai izbutită creație a sa, „Vă rog s-aveți o viață frumoasă”.

Florian Lungu, Johnny Bota la Jimbo Blues

Într-adevăr, am avut o viață frumoasă în cea de a treia zi **„Panorama Jazz Festival”** duminică 5 august, când epilogul festivalier s-a mutat în incinta unui vechi ***furnal*** dezafectat, construit în anul 1810, al doilea după cel similar edificat în Marea Britanie! Putem comenta, convinşi că nu exagerăm deloc, despre o premieră absolută: un final de Festival susținut într-un vechi furnal, de un trio recitând şi cântând un anume soi năzdrăvan de blues autohton. Trei actori – fiecare unicat în felul său, **Anca Hanu**, **Bogdan „Bobo” Burlăcianu** (folosind împreună o tobă şi separat un fel de percuții) animați de actrița compozitoare de excepțională originalitate **Ada Milea** - vocal şi ghitară (mult apreciată autoare de muzică de scenă), s-au întrecut pe sine într-o veritabilă explozie a insolitului, a umorului rafinat, a nonconformismului ideatic... Fireşte, am putea cita câteva piese dar titlurile ar apărea banale în comparație cu miezul textelor-muzici, întrutotul surprinzătoare, entuziasmante.

Într-o vară – Jimboliind, Panoramând blues-ul! (Foto Mihaela Petre)

Florian LUNGU

David Lapadat: “To love & to last”

Absolvent al Universității Naționale de Muzică din Bucureşti, clasa de Compoziție, David Lapadat este în prezent la Masterat, sub îndrumarea reputatului George Natsis. Pentru foarte talentatul muzician garantează numeroasele compoziții de pe albumele sale, lansate cu succes prin evenimente mediatizate sau în concerte de audiență. David Lapadat este în egală măsură orchestrator, instrumentist (pian, chitară, chitară bas) şi autor al versurilor. După câteva contacte în viața muzicală britanică, la Londra, şi-a reunit o parte din versurile cântecelor sale în limba engleză într-un foarte frumos volum dedicat Ruxandrei Andreea Bănică, apreciată drept “The best”. Cartea este pusă sub motto-ul “Hang on! Souls sometimes get lost...”, ceea ce ar putea suna ca un avertisment: “Atenție, vă puteți pierde sufletul, salvați-l prin iubire!”, pentru că întregul volum este pus sub semnul dragostei. Absolvent strălucit al Liceului Sf. Sava din Capitală, David Lapadat confirmă, atât în muzica sa, cât şi în versuri, preocuparea pentru matematică din timpul adolescenței, creațiile sale evidențiind o construcție carteziană, echilibrată, bine gândită din toate punctele de vedere. Volumul include 60 de poeme, parte din ele puse pe muzică (cartea este însoțită de altfel de CD-ul intitulat “People Need To Cry”) în cântece cunoscute marelui public. A nu se înțelege, greşit, că muzicianul cântă şi scrie doar în limba engleză, chiar dacă asta îi asigură speranțe pentru o viitoare carieră internațională – el are numeroase creații şi în limba română, pe care le va reuni în curând, am înțeles, pe un nou album.

Mihai Bisericanu, David Lapadat

Evenimentul de lansare a avut loc în centrul Bucureştilor, la librăria Cărtureşti-Verona, în prezența unui public numeros, în majoritate tânăr (am zărit şi un admirator venit tocmai de la Londra), care a gustat din plin fondul muzical asigurat de melodiile protagonistului. De notat că talentele tânărului muzician nu se rezumă la muzică şi literatură, el fiind şi un talentat artist plastic, semnând grafica volumului împreună cu fratele lui mai mic Daniel Lapadat, acesta realizând spectaculoasa ilustrație de pe copertă. La reuşitul eveniment a prezentat şi a recitat, într-o engleză perfectă (de ce oare cei de la TVR nu s-or gândi la el pentru festivalul internațional “Cerbul de aur” de la Braşov?), actorul Mihai Bisericanu. Artist cu solidă pregătire muzicală, serios, determinat, profesionist, superlativ şi la capitolul versuri, evidențiind charismă şi prezență scenică agreabilă, David Lapadat reprezintă indiscutabil o certitudine a muzicii pop româneşti.

Lelia PRUNDU

Serbările verii

Pe vremuri erau de notorietate, pe litoral, "Serbările mării", dar cum acestea au dispărut, am putea spune că s-au mutat la Focşani, unde la început de iulie mii şi mii de spectatori se adună în Piaţa Unirii cu ocazia Zilelor

Andra

Municipiului. Şi cum să nu fie, în total, la cele trei concerte incendiare, circa zece mii de spectatori, când pe super-modernul eşafodaj scenic, dotat cu lumini, ecrane şi sonorizare de clasă (**Ovidiu Popică** – Visual Emotion), au urcat, între alţii, Loredana Groza, Andra, La Familia, Antonia, Alex Velea, Connect-R, Anda Adam, prezentaţi de figuri familiare de pe micul ecran, cum ar fi Cătălin Măruţă (ProTV) sau Răzvan Simion (Antena 1)? În plus, consilierii artistici **Andreea şi Radu Fornea** au avut o iniţiativă benefică (ei au de altfel în plan un concert de mari dimensiuni cu corifeii "Generaţiei de aur"), atrăgând şi publicul matur, chiar nostalgic, prin invitarea câtorva dintre cele mai frumoase şi mai îndrăgite voci ale muzicii uşoare: Mihai Constantinescu, Oana Sârbu, Aurelian Temişan, Nico, Daniel Iordăchioae. În felul acesta a fost realizat un echilibru perfect, tineri şi maturi (nu mai vorbim de copii, sute dintre ei ţipând din toţi bojocii şi reluând laolaltă cu artiştii fiecare cuvânt), toţi au fost mulţumiţi, înainte vreme existând unele reproşuri cum că ar fi favorizaţi suporterii genurilor muzicale moderne în dauna tradiţionaliştilor. **Daniel Iordăchioae** a melanjat şlagărele semnate de Ion Cristinoiu sau Dumitru Lupu ("Mă-ntorc la tine, mare albastră!") cu piese străine, gen "I Feel Good" (James Brown), dovedind că elevii şcolii sale artistice, "Academia de arte frumoase", au un mentor pe cinste. Proiectul dance-house-latino **Narcotic Sound** a aniversat cu această ocazie zece ani de la înfiinţare. Cei doi componenţi (fireşte, n-au lipsit nici încântătoarele dansatoare), Marius Mirică şi Christian D. (Dumitrescu), au selecţionat în cele 40 de minute de recital toate succesele de top, în frunte cu "Mamasita", "Dança bonito", "Lambada loca", "Te iubesc". Sound-ul lor proaspăt, exotic, a pregătit de minune recitalurile **Claudiei Pavel** (întoarsă dintr-un captivant reality

Aurelian Temişan

Oana Sârbu

show în tărâmuri îndepărtate) şi mai ales Andei Adam, "Selecta" fiind specializată în piese pline de culoare, gustate de numeroşii ei fani. Se înţelege că după asemenea spectacole incitante nimănui nu-i arde de somn, dar cine a dat tonul? Nimeni altul decât Ştefan Mihalache, alias **Connect-R**, care în 2010, coincidenţă, a concurat la Eurovision România tocmai alături de Anda Adam! Evident că ne-a povestit cu şarm a nu ştiu câta oară cum că "Eu vara nu dorm", brodând îndeosebi pe tema iubirii, în cunoscutele sale titluri "Dacă dragostea dispare", "Nu-ţi pierde dragostea", "Burning Love", "Mai dă-te-n dragostea mea", "Noi ne potrivim". Un 2018 senzaţional are **Andra**, vedeta pornită cu ani în urmă din Câmpia-Turzii pe drumul succesului naţional şi internaţional, cu premii la Mamaia,

"Cerbul de aur" (unde va reveni peste câteva săptămâni la a 17-a ediţie), toate galele muzicale naţionale, premiile Radio România, ş.a. În plus 12 albume, Discuri de aur şi de Platină, concerte sold out la Sala Palatului şi, anul acesta, Premiul de excelenţă al revistei "Actualitatea muzicală" a Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor, dobândit într-o gală în care au mai strălucit pe podium Marina Voica sau Alina Mavrodin. În blânda, frumoasă seară de la Focşani, inundată de luminile reflectoarelor, Andra ne-a delectat cu şlagărele sale, aduse la microfon cu o voce senzaţională, alături de orchestra sa. Între ele: "Vreau sărutarea ta", "Dragostea rămâne", "Niciodată să nu spui niciodată", "Avioane de hârtie", "K la meteo".

Loredana

Seara a doua a fost deschisă exploziv de veşnic tânărul **Mihai Constantinescu**, care a antrenat la cântec, antren, dans şi veselie întreaga piaţă alături de soţia sa **Simona Secrier**, spectatorii reluând cu încântare refrenele celebrelor piese "Sus în deal e-o casă", "O lume minunată", "Un zâmbet şi-o floare". O altă vedetă autentică a muzicii uşoare, dar în alt registru, a fost Nico (Nicoleta Matei pe numele său real). Ploieşteanca, înzestrată cu calităţi vocale remarcabile, a aniversat la rându-i o cifră rotundă – două decenii de la impunerea la scară naţională. A fost una din primele voci ale genului "lejer" care a colaborat cu artişti hip-hop (BUG Mafia - "Cine e cu noi?", Puya, Cabron, Don Baxter, Codu Penal), precum şi care a colecţionat trofee internaţionale la festivalurile de la Varna, Istanbul, Alma-Ata (Kazahstan). În anul 2008, Nico a reprezentat România la finala Eurovision de la Belgrad, în duet cu Vlad Miriţă, cu piesa "Pe o margine de lume" de Andrei Tudor (distinsă atunci cu premiul pentru cea mai bună orchestraţie). De altfel, din creaţia acestuia din urmă ea a cântat "Spune da, spune nu", nelipsind nici melodia laureată cândva la Mamaia, "Şi dacă viaţa mea..." de Viorel Gavrilă. A preluat ştafeta exuberanta **Corina** (Bud, nu Chiriac!), o adevărată "Fată din Balcani" (mai de la nord, este sătmăreancă), cu costumaţii excentrice, care a chemat la dans şi ritm cu cunoscutele-i refrene "Boboc", "Autobronzant", "Pernele moi" sau "Fără tine". Băcăuanul Claudiu Husaru, alias **Maximilian**, este un preferat al publicului focşenean, fiind invitat aproape an de an, pentru că tinerii adoră succesele sale hip-hop, simpatice, lipsite de vulgaritate. Cele mai gustate au fost şi de această dată "Aseară (Haş-haş)", "Sophie", "O vorbă de pe stradă", "Micii spărgători de rime", "Jucător cu două feţe". Seara a fost încheiată apoteotic de o veritabilă campioană a popularităţii, regizorii de scenă **Alexandra** şi **Mihai Paraschiv** recurgând la cele mai abile trucuri pentru a o aduce la scenă printre sutele de fani extaziaţi. **Loredana** (Groza), într-o carieră superlativă de peste trei decenii, a atins cifre greu de depăşit: 40 de albume, mai bine de 2000 de concerte în 20 de ţări, sute de premii, roluri în filme, jurat la concursuri TV cu audienţă uriaşă.

Antonia

Nico

Super-creativă, "Diva inamorata" este compozitoare, scriitoare şi realizează o fuziune etno extrem de atrăgătoare cu formația ei, "Agurida". Fiecare titlu a stârnit ovații numerosului public, fie că a fost vorba de clasicele "Bună

Anda Adam

seara, iubite!", "Lele", "Tzuki", "Zig zagga", fie de mai recentele "Apa", "Născută toamna", "Iubiland". Indiscutabil, Loredana a atins un nivel înalt al maturității artistice, la trei decenii şi mai bine de când triumfa la "Steaua fără nume" şi la Mamaia.

Un traseu asemănător a parcurs **Oana Sârbu**, câştigătoare şi ea a "Stelei fără nume", a unui premiu al Tinereții la Mamaia, numai că rolurile din filme au fost nu doar mai numeroase, dar şi mai aducătoare de audiențe uriaşe, în primul rând seria "Liceenilor" (de altfel şi-a încheiat prestația cu interpretarea a capella a "Anilor de liceu", şlagărul lui Florin Bogardo). Aşa cum era de aşteptat, recitalul său s-a bazat pe creațiile lui Virgil Popescu, în frunte cu "Te iubeam", dar a oferit, ca la Amara anul trecut, o versiune rafinată a mai mult decât secularului "Până când nu te iubeam" de Anton Pann. A fost o seară a... craiovenilor – Virgil Popescu, Temişan, Alex Velea şi

Simona Secrier, Mihai Constantinescu

Oana Radu! Aceasta din urmă a fost eleva lui Cornel Fugaru, s-a lansat la un concurs TV şi a acumulat în şapte ani câteva titluri cunoscute publicului, cum ar fi "Dragostea-i nebună", "Tu m-ai făcut praf", "Strig", "Mă mințeai", "Topeşte-mi iarna". Mult mai convingător, de departe, a fost chipeşul **Aurelian Temişan**, în ultima vreme acest adevărat sex symbol fiind şi un actor apreciat. Să nu uităm că a jucat alături de Loredana în filmul "A doua cădere a Constantinopolelui". Se înțelege că nu a ocolit hit-urile sale mai vechi ("Vai, ce bună-i fata asta!", "Poveste din Vest", "Eu nu mai sunt cel de ieri", "Cine oare?"), dar lovitura de grație a dat-o cu cele două recente creații ale lui Mihai Alexandru, în manieră pop-etno-lăutăresc, "Mahala" şi "Of, ce doare!". Frumoasa **Antonia** (Clara Iacobescu) a fost aşteptată, firesc, cu mare nerăbdare, cele mai aplaudate titluri fiind recentul "Sahara" (video-clip în care îl are alături pe logodnicul său Alex Velea) şi mai ales "Pleacă!". **Alex Velea** mai că n-a avut răbdare să intre în scenă, dar când a făcut-o a dovedit, cum spune o piesă a sa, că... "E marfă tare"! Băiatul ăsta este o forță a naturii, este inepuizabil, nu stă o clipă, dansează, cântă, dialoghează cu publicul, povesteşte cum o adoră pe iubita sa Antonia, "Doar ea", pentru că, nu-i aşa, "Iubirea e în minim doi". Mii de oameni au cântat alături de el "Tiki-taka", "Dulce

Corina

împăcare", "Degeaba", "Defectul tău sunt eu", "Din vina ta". Colectivul de organizare a acestor veritabile gale naționale şi internaționale de la Focşani este o adevărată familie, ceea ce se verifică de fiecare dată la "centrul de comandă" de la hotelul Laguna, de unde doamna **Mirela Cristea** îi trimite la scenă pe artişti şi organizatori în cea mai bună formă. Da, **La Familia**, asemeni duetului care a încheiat înaintea focului de artificii veritabilul festival estival de la Focşani. Puya (Tudor Gărdescu) şi Tudor Sişu, "Băieți de cartier", sunt împreună de 22 de ani, cu unele întreruperi, reîntregirea trupei fiind marcată de primul album după 11 ani, "Codul bunelor maniere". Dar publicul fidel, extrem de numeros, a reacționat pozitiv îndeosebi la vechile hit-uri, cum ar fi "Tupeu de borfaş", "Vorbe", "Probleme de familie", "În realitate", "Portret de politician", "Nicăieri nu-i ca acasă". Evident, nicăieri nu-i ca la... Focşani, unde "bunele maniere" ale unui public avizat cuceresc şi sunt de fiecare dată garanția unor evenimente fără cusur, cu imens succes de public. (Foto: Like FX by Infinity Sounds)

Octavian URSULESCU

Marius Țeicu, triplu campion Eurostar

Titlul nu este deloc întâmplător, fiindcă din anul 1992, de când a început colaborarea sa cu casa de discuri Eurostar, reputatul şi îndrăgitul compozitor a editat aici nu mai puțin de 16 albume! Unele din ele dedicate unor colaboratori trainici, cu care a împărțit atâtea succese (Angela Similea, Corina Chiriac, Mirabela Dauer şi... Marius Țeicu), dar cele mai multe sub forma unor colecții de şlagăre şi creații diverse, pentru că este cunoscută complexitatea talentului său componistic, materializată în

Discul de aur pentru Marius Țeicu oferit de producătorii Venera şi Paul Stîngă

muzică uşoară, film, musical, colinde, teatru, show-uri TV. Dacă în trecut au fost câteva ocazii în care a lansat câte două albume pe an, de această dată compozitorul (şi, după cum se va vedea, interpretul) Marius Țeicu s-a autodepăşit, lansând nu mai puțin de trei CD-uri excepționale în cadrul aceluiaşi eveniment! Este vorba de "Autobiografie muzicală" (album pe care cântă toate cele 17 melodii), "Musicalurile copilăriei" ("Micuța Dorothy", "Frumoasa din pădurea adormită", "Gulliver în țara piticilor"), "Melodii din filme, musical-uri şi show-uri TV". Pe acest din urmă album apar mulți dintre soliştii care îi datorează lui Marius Țeicu unele din cele mai însemnate succese din carieră, aşa că ne-am fi aşteptat ca numărul lor să fie mult mai însemnat la evenimentul găzduit, ca de obicei, de magazinul Muzica, fiind anunțat de un afiş superb. Au ținut nu numai să fie alături de compozitor, dar să şi cânte piesele de pe disc Silvia Dumitrescu ("Nu-mi pare rău"), Mihai Constantinescu (cine poate uita faimosul trio Marius, Olimpia şi Mihai din show-urile TV ale lui Titus Munteanu?) şi Adrian Daminescu ("Eu te voi iubi"), în timp ce Mirabela Dauer a fost prezentă şi... i-a acordat nota 10 lui Țeicu pentru interpretarea piesei lansate de ea, "Dormeau pe-o frunză două stele"! Aflat într-o formă de zile mari, compozitorul a suplinit însă absența altor solişti prin prestația sa extraordinară, prin vivacitate şi umor, inclusiv în depănarea unor amintiri spumoase alături de colegii de breaslă, compozitorii Horia Moculescu, Jolt Kerestely şi Mircea Drăgan (cu ultimii doi se reîntâlneşte şi în această toamnă în juriul secțiunii de Creație de la festivalul de romanțe "Crizantema de aur" de la Târgovişte). Într-un dialog permanent, interactiv, cu numerosul public, Marius Țeicu a cântat celebrele sale şlagăre "Proverbe", "M-am îndrăgostit la prima vedere" şi "Te-aştept, draga mea" (cu ochii pe soția sa, Rodica...), rezultând o atmosferă de comuniune totală, rar întâlnită la asemenea evenimente. Pe viitorul său album Eurostar, Natalia Guberna ne-a anunțat că vor figura câteva melodii de Marius Țeicu, pe care i le oferise chiar în acele zile; n-a cântat, dar a rememorat sprijinul cald şi neprecupețit pe care muzicianul i l-a dat în cursul unui turneu întreprins în Germania. Paul Surugiu-Fuego (fost student al lui Țeicu la o facultate de teatru), Stela Enache şi Marina Florea au transmis mesaje, fiind angrenați chiar în acea perioadă în turneul național "Tu eşti primăvara mea", în schimb au luat parte la lansare personalități din generații diferite, cu toții însă marcați de muzica lui Țeicu: Sergiu Cioiu ("canadianul" nostru, la rându-i vedetă Eurostar, se afla în acele zile în țară pentru o serie de proiecte artistice), Aurel Moga, George Rotaru, Marian Stere (la rândul lor cu albume în catalogul Eurostar, deci avem de-a face cu o familie unită!), textiera Corina Despot (mama lui Adrian Despot are cîteva texte pe aceste discuri), Carmen Anton (Juvină) şi, surpriză, Elena Constantinescu. Aceasta a concurat la festivalul de la Mamaia (de fapt de la Constanța, fiindcă a avut loc la Teatrul Dramatic, datorită vremii ploioase) în...1969, la o ediție în care laureați au fost Dan Spătaru, Dorin Anastasiu (premiul I), Aura Urziceanu, Anca Agemolu (pr. II), Sergiu Cioiu (pr. III), Doina Spătaru, Acvilina Severin (între cei distinşi cu mențiuni), dar n-au intrat în palmares Puica Igiroşanu sau... Angela Similea! Între invitații de onoare s-au numărat Alexandra Dobre (directoarea Centrului pentru Seniori al Municipiului Bucureşti), Valentina Spânu (preşedinte al Asociației

"Credința şi Demnitate"), fosta balerină a Teatrului de Operetă Maria Mitrache. Ea s-a întîlnit cu bucurie cu soprana Bianca Ionescu, actuala directoare a Teatrului

Bianca Ionescu, M. Ţeicu, S. Dumitrescu, N. Guberna

Național de Operetă și Musical "Ion Dacian", care a ilustrat, inclusiv prin cântec, albumul "Musicalurile copilăriei". Ea a vorbit elogios despre cele trei producții de mare succes, aduse pe disc, ca şi pe scenă, de soliştii Teatrului Național de Operetă și Musical "Ion Dacian". Iar unul dintre elevii preferați ai lui Marius Țeicu (se ştie că el predă cu rezultate superlative lecții de canto, mulți tineri datorându-i consacrarea), simpaticul Robert, a fost un adorabil pitic, cu costumația de rigoare, spre bucuria celor câțiva copii din incintă (of, cât o să mai auzim în mass-media aberația cu "locație"?), între care nepoțelul Andei Călugăreanu, care cândva va afla cum cânta bunica sa "O portocală"...

Înainte de fotografia de grup şi de prelungita sesiune de autografe şi fotografii, reprezentanții casei de discuri Eurostar, Venera şi Paul Stîngă, i-au înmânat unui Marius Țeicu sincer emoționat (dacă ar fi ştiut că România TV a transmis câteva minute în direct...!) şi surprins "Discul de aur" pentru vânzările-record ale albumelor sale. Cu siguranță la următorul eveniment de acest gen îi vor decerna "Discul de platină", pe care Marius Țeicu îl merită din plin pentru zecile de şlagăre cu care ne-a înseninat viața, pentru muzica sa optimistă, prin care ne-a ajutat să trecem peste multe din momentele grele ale existenței, pentru că de aproape cinci decenii (iată o nouă cifră de serbat!) se numără între autenticii corifei ai muzicii uşoare româneşti!

H. Moculescu, A. Daminescu, M. Ţeicu, M. Dărgan, M. Constantinescu

Ioana Sandu, omagiu pentru Jula

Interpreta şi textiera Ioana Sandu este o adevărată campioană discografică, având la activ peste 15 albume, majoritatea apărută la casa de discuri Eurostar. Sub aceeaşi emblemă a fost lansat de curând foarte reuşitul CD "Tu şi eu", subintitulat "Tu y yo" (cunoscuta piesă a lui Julio Iglesias încheie albumul), pentru că este, practic, un dialog muzical româno-hispanic, cu o singură excepție, celebrul "Volare", al italianului Domenico Modugno. Din cele 17 titluri, 7 aparțin soțului cântăreței, valorosul compozitor Francisc Reiter, care semnează în egală măsură orchestrațiile, mixajul şi masterizarea pentru întregul album. Partea autohtonă mai este reprezentată de autorul Mircea Andreescu, cunoscut de la festivalul de romanțe "Crizantema de aur" de la Târgovişte, manifestare unde, de altfel, Ioana Sandu a intrat de două ori în palmares, cu creații semnate de Francisc Reiter şi Ionel Bratu Voicescu. Cel din urmă a fost prezent la evenimentul de la magazinul "Muzica" şi a urcat pe scenă, elogiind calitățile interpretative ale solistei. Pentru cei care îl cunosc mai puțin, amintim că "Ucu" Voicescu a fost bateristul legendarei formații conduse de Cornel Fugaru, Sincron, şi că, la 80 de ani (!), predă în continuare percuția. Cu perioada aceea de pionierat din rockul autohton este foarte familiarizat un alt invitat care, iată,

I. Sandu, S. Enache, T. Andrei, M. Florea

iubeşte şi muzica uşoară, Bebe Astur (formaţia Solaris), care a patronat zeci de concerte la Casa de cultură a studenţilor. Vorbeam în titlu de omagiul adus lui Alexandru Jula, care ne-a părăsit la 84 de ani şi fusese înmormântat chiar în acea zi, la Galaţi. Pe vremuri, Jula realiza şi prezenta la TV Galaţi emisiunea intitulată "Alexandru Jula şi prietenii". Pentru una din ediţii, reputatul realizator de la Radio România, Titus Andrei, i-a recomandat-o pe Ioana Sandu, care tocmai lansase un album pentru care Titus scrisese o prezentare elogioasă. Jula a fost cucerit de vocea şi de repertoriul Ioanei Sandu, care din acea clipă n-a mai lipsit din nici un spectacol al lui. Mai mult, cei doi au realizat şi două albume excelente la casa de discuri Eurostar. Aşa încât, cu durere în suflet, artista i-a invitat pe toţi cei prezenţi să păstreze un moment de reculegere în memoria neuitatului artist...

I. Sandu, Ionel Bratu Voicescu

Înafara lui Titus Andrei, specialist care o cunoaşte foarte bine pe cântăreaţă, Radio România, dar Internaţional, a fost reprezentat de Marian Stere, care în discursul său a subliniat, ca un cunoscător, şi înzestrările poetice ale protagonistei, care şi pe acest disc semnează textul piesei "C-un prieten şi-un pahar". Este normal, Stere fiind nu numai cântăreţ şi realizator radio, ci şi unul dintre cei mai titraţi textieri ai noştri. În aceeaşi postură a venit şi cunoscuta poetă şi editoare Rodica Elena Lupu, care în trecut a colaborat cu Ioana Sandu la un album Eurostar de succes. De mare efect a fost sosirea şi urcarea imediat pe scenă a Stelei Enache şi a Marinei Florea, tocmai revenite din turneul cu ecou uriaş "Tu eşti primăvara mea", al lui Paul Surugiu Fuego. Ca şi Stere, ele fac parte din "familia Eurostar" (Marina Florea cu un disc în pregătire), casa de discuri fiind de departe singura care este aproape de muzica uşoară românească de calitate. Alţi doi artişti Eurostar care au ţinut să fie alături de colega lor au fost George Rotaru, proaspăt întors din SUA (jumătate din an locuieşte şi cântă peste Ocean), şi Aurel Moga, ale căror discuri strălucesc la loc de cinste în rafturile Eurostar de la magazinul Muzica (readus în circuitul public al lansărilor fastuoase tocmai de această casă de discuri). A ţinut de asemenea să nu lipsească, deşi abia se întorsese de la Bruxelles, unde condusese o delegaţie culturală, doamna Valentina Spânu, manager al Institutului Teologic. Dânsa, după ce ani la rând a fost o apreciată realizatoare şi prezentatoare TV, s-a consacrat unor proiecte culturale importante, în multe din ele fiind implicaţi şi George Rotaru (prezent şi el în Belgia), Ioana Sandu sau Aurel Moga. O "activitate" intensă – fotografii, îmbrăţişări, discursuri, amintiri – am notat în dreptul unui trio feminin spectaculos. Camelia Florescu, cu zeci de premii înainte de 1989 (între care Trofeul festivalului de la Amara), conduce în prezent o agenţie, cântă şi scrie texte, pe discul Ioanei Sandu figurând cu versurile la piesa "Din viaţa mea". Cu un palmares impresionant "pe vremuri" (nu atît de îndepărtate însă), între care şi "Steaua fără nume", trofeul celebrului concurs TVR, se laudă şi Carmen Anton (Juvină), care la un moment dat a avut şi un rol într-un film. O mare surpriză a reprezentat-o apariţia, pentru prima dată la un asemenea eveniment, mai ales pentru că venea de la Constanţa, a cunoscutei soliste (cei de azi o cunosc mai puţin, deşi are o activitate intensă alături de formaţia sa) Denise Ştefănescu, care s-a reîntâlnit fericită cu numeroşi colegi de generaţie. Se înţelege, a fost un public extrem de numeros (Eurostar anunţă de fiecare dată evenimentele prin afişe superbe), între care mulţi colegi şi elevi, Ioana Sandu fiind profesoară de limba română la un liceu bucureştean. N-au lipsit de la eveniment Silvia Dumitrescu, violonistul Petrică Pană şi fiica sa Georgiana, valoroasă naistă, Crinuţa Popescu (Facultatea de muzică a Universităţii "Spiru Haret"), precum şi câştigătorul Trofeului Mamaia din 1988, Florin Apostol. Din partea casei de discuri Eurostar a oferit un cald "laudatio" producătorul Paul Stîngă. Protagonista a reamintit câteva dintre refrenele importante ale discului, după care s-a supus cu plăcere asaltului admiratorilor, pentru o sesiune de autografe ce a durat mai bine de o oră, plecând acasă cu braţele pline de buchete de flori. Cine spunea că reprezentanţii de seamă ai muzicii uşoare româneşti au fost uitaţi şi că nu se bucură de succes?

Pagini de Octavian URSULESCU

Premiere la Teatrul de revistă "Constantin Tănase"

"Un Cântec... O Glumă..."

Cea mai nouă premieră a Teatrului de Revistă ”Constantin Tănase” a avut-o ca invitată specială pe marea interpretă Marina Voica. Sala Savoy a fost arhiplină la avanpremiera şi premiera oficială a spectacolului *"Un Cântec... O Glumă..."*, în regia lui Cezar Ghioca. Succesul, unul pe măsură, publicul ridicat în picioare aplaudând-o pe Marian Voica – în mare vervă, minute-n şir. Cu toţii au fredonat şi aplaudat şlagărele lansate de vedeta distinsă în acest an la gala Premiilor Anuale ale Revistei *„Actualitatea Muzicală"* a UCMR pentru anul 2017 cu Trofeul *”O viaţă dedicată cântecului”* - 60 de ani de carieră muzicală exemplară, cu peste 500 de melodii înregistrate, cu trofee in ţară şi peste hotare şi colaborări cu toţi marii noştri compozitori de muzică uşoară.

"Un Cântec... O Glumă..." este o revistă muzicală cu momente artistice, cu reprize spectaculoase de balet (coregrafia Cornel Popovici), cu muzică live – Orchestra Teatrului de Revistă ”Constantin Tănase” (dirijor Dan Dimitriu) şi cu un invitat-surpriză la fiecare reprezentaţie. La următorele spectacole, invitaţi au fost Mirabela Dauer şi Sergiu Cioiu (Canada).

Din distribuţie fac parte Adrian Enache, Cristian Simion şi Nae Alexandru, Liliana Mocanu, Oana Ghioca, Alin Gheorghişan, George Enache, Radu Ghencea, Alexandra Penciu, Irina Ionescu, Cristina Isac, Daria Crişan (fiică de artişti - Lucia Bubulac şi Cătălin Crişan) şi Adriana Gavrilă (Trofeul Festivalului Naţional de Interpretare "Aurelian Andreescu", 2016). Scenografia aparţine Anei Iulia Popov, iar aranjamente muzicale sunt semnate de compozitorul Dan Dimitriu. Piese precum *„Me as more"*, *„Autumn leaves"*, *„Ce cauţi tu în viaţa mea"* (muzica Henri Mălineanu), *„Love on the brain"* (celebrul single al Rihannei), *„Gusarskaya Ruletka"* (de Lyubov Uspenskaya), *„Când prea mult iubeşti"*, *„Sway with me"* (Michael Buble), *„Meglio stasera"* – o samba compusă în 1963 de Henry Mancini şi cupletele muzicale *„Hai, să-ţi arăt Bucureştii noaptea"*, *„Luţă"* sau *„Matelotul"* sunt doar câteva dintre ingredientele artistice ale spectacolului de succes care a marcat oficial şi încheierea stagiunii estivale 2018 de la Teatrul de Vară „Herăstrău". (**Foto: Dragoş Constantin**)

Marina Voica

Daria Crişan

"Hai, Hai, România!"

"Hai, Hai Romania!", în regia lui Alexandru Arşinel şi „Un cântec... O Glumă...", în regia lui Cezar Ghioca au fost spectacolele (ambele, premiere 2018) care au încheiat stagiunea estivală a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase". Aceasta a debutat în iunie la Teatrul de Vară ”Herăstrău", cea mai mare (2.500 de locuri) şi cea mai modernă grădină de vară din ţară, iar până la sfârşitul lunii iulie, în fiecare week-end s-a desfăşurat o veritabilă paradă a spectacolelor de Revistă, care a culminat cu Premiera oficială a actualei stagiuni - "Hai, Hai România!". Un

Adrian Enache

proiect inclus în programul de evenimente cultural-artistice dedicate aniversării Centenarului Marii Uniri de la 1918. Din distribuție – o impresionanta desfășurare de forțe, alături de Baletul și Orchestra Teatrului de Revistă ”Constantin Tănase” (dirijor Dan Dimitriu) fac parte actorii Alexandru Arșinel, Vasile Muraru și Valentina Fătu,

Alexandru Arşinel, Ana-Maria Donosa

Alexandru Lulescu, Ana Maria Donosa, Nae Alexandru și Cristian Simion, Monalisa Basarab, Oana Ghioca, Miruna Birău, Diana Radu, soliștii de muzică ușoară Adrian Enache, Alin Gheorghișan, Adriana Gavrilă Lungu, Bianca Sârbu Romanescu, Radu Ghencea, Alexandra Penciu, Daniela Tănase, dar și artista acrobata Tatiana Fecioru. Trebuie remarcate prologul și epilogul dedicate României și interpretat de actrița Ana Maria Donosa și alegerea inspirată a șlagărelor „Țărăncuța, țărăncuță” (compozitor: Ion Vasilescu, textier: Puiu Maximilian, interpretat Alin Gheorghișan), „Inima ta” (compozitor: Horia Moculescu, textier: Mihai Maximilian, interpretă Daniela Tănase) – cu care Corina Chiriac a cucerit Marele Premiu la “Melodii ‘81” și “Șlagăre in devenire”, „Vin’ la mama de mă cere” (compozitor Laurențiu Profeta, interpretă Alexandra Penciu), „Cu cine semeni dumneata?” (compozitor: Temistocle Popa, textier: Aurel Storin, interpret Radu Ghencea), „Aseară vântul bătea” (interpretă Bianca Sârbu Romanescu), un cântec transilvănean descoperit de folcloristul și etnomuzicologul Harry Brauner și lansat în 1953 de Maria Tănase cu ocazia Festivalului Mondial al tineretului și studenților. Trebuie să amintim faptul că marele Dan Spătaru cucerea în 1969 Premiul I de Interpretare la Festivalul de la Mamaia cu melodiile „Țărăncuță, țărăncuță” și „Cu cine semeni dumneata?”

Adrian Enache a interpretat „Pe tine te vreau” - cel mai nou single lansat de artist și compus de Rareș Varniote, cunoscut pentru single-ul „Mi-e sete de tine” lansat de „Alb Negru”, și „Mă dor, ochii mă dor”, un cântec compus în anii ‘70 de artistul folk băimărean Valentin Moldovan, lansat în 1977 de formația Orizont 77 și preluat în mod constant de mulți interpreți timp de 30 de ani. Chiar și Joan Baez l-a cântat în limba română, în concertul său de la București sustinut în 2004. În 2015, Adi Sînă, și el băimărean de origine, l-a relansat oficial, ca un remake, în formula Sandra N & Adi Sînă, videoclipul piesei adunând aproape 7 milioane de vizualizări.

Coregrafia spectacolului “Hai, Hai Romania!” este semnată de Cornel Popovici, iar scenografia de Ana Iulia Popov.

În această vară s-au mai jucat și spectacolele din repertoriul actual ”Aer bun! De Herăstrău!”, ”Vivat Revista!”, ”Hai, zâmbeste”, ”Piei, drace!” și Lasă supărarea-n hol”.

Alin Gherghișan

Cu sloganul ”Sărbătorim împreună Anul Centenarului”, Catena - un partener de tradiție al evenimentelor culturale din țara noastră a susținut și în acest an Stagiunea Estivală a Teatrului de Revistă ”Constantin Tănase”. În condițiile în care și în acest an *„Alexandru Arșinel, care reprezintă un etalon în peisajul artistic al României, a pregătit spectacole deosebite, pline de umor și de acte artistice unice pe scena teatrului românesc”*, Catena își reafirmă sprijinul pentru proiectele în care marele actor român este implicat, menționând: *”Datorită maestrului Alexandru Arșinel, unul dintre cei mai mari actori de comedie ai României, spectacolele au savoarea comediei pure de odinioară și a scenetelor inteligente. Catena continuă, astfel, colaborarea de tradiție cu maestrul Alexandru Arșinel, un parteneriat de lungă durată cu rezultate deosebite, în beneficiul publicului dornic de momente artistice de calitate”*. (Foto: Dragoș Constantin)

Pagini de Oana GEORGESCU

Vasile Muraru, Valentina Fătu

Viitoarele stele

Un afiş frumos, atrăgător, premii mai mari ca la ediția trecută, juriu prestigios (între membri: Ionel Tudor – preşedinte, Titus Andrei) şi mai ales participare mult mai numeroasă şi mai ales mai valoroasă ca în anii precedenți – aşa s-ar putea rezuma a 4-a ediție a excelentului Concurs național de muzică uşoară pentru copii "Inocență de copil" de la Focşani. Inspirație de ultimă oră, el s-a desfăşurat tot în sala Balada – primitoare, cu acustică bună, pentru că la un moment dat era vorba să aibă loc în Crângul Petreşti, situat la 7 km de oraş: una la mână că nu toți concurenții puteau ajunge uşor acolo (iar unii aveau tren seara), dar nu

Eduard Ungureanu

este indicat ca un concurs să aibă loc în aer liber, unde cu siguranță ar fi fost elemente disturbatoare, fiind vorba de marea sărbătoare a celor mici. Aşa încât încă o dată felicitări organizatorilor – Consiliul județean Vrancea, Centrul cultural Vrancea, în parteneriat cu Ansamblul folcloric "Țara Vrancei" - şi mai ales managerului Centrului cultural Vrancea, prof. dr. Liviu Nedelcu, pentru că datorită strădaniei lor Focşanii au înscris pe harta muzicală a țării şi o foarte puternică manifestare pentru copii, după ce la nivel de adulți domină cu autoritate spectacolele de orice gen. Toți concurenții au primit cadouri şi pachete de hrană, iar cei sosiți de la distanțe mai mari de 300 de km şi cazare; unde se mai întâmplă asta? Această grijă pentru "vlăstarele tinere ale cântecului", cum se spunea pe vremuri (şi chiar că e adevărat) este un garant pentru schimbul de mâine al muzicii uşoare româneşti, atât de vitregită la toate nivelurile.

50 de copii din 14 județe ale țării (o surpriză mai mult decât plăcută cele două surori din Harghita, dintre care cel puțin una merita o distincție de încurajare, pentru că acolo mai că nu se mai vorbeşte româneşte, dar să se mai şi cânte!) şi-au disputat premiile la cele trei categorii de vârstă: 7-9, 10-12 şi 13-16 ani. Legat de nivelul ridicat al întrecerii şi de echilibrul evident al notelor, membrii juriului au propus, pe drept cuvânt, ca de la ediția viitoare să se poată acorda distincții "ex aequo", dar şi mențiuni şi premii speciale. La ediția de față organizatorii au dat dovadă de înțelegere şi au acceptat redistribuirea premiului III de la categoria 13-16 ani la 10-12 ani, mult mai puternică şi cu o densitate mai mare de voci bune. Fiecare competitor a interpretat o singură melodie de muzică uşoară românească (cu câteva excepții, prelucrări de folclor, deşi la acest nivel ar fi bine să se precizeze în regulament obligativitatea de a cânta numai creații originale, pentru prelucrări şi cântece străine au timp, slavă Domnului, mai târziu), numele cele mai vehiculate fiind ale acelor compozitori care predau canto, scriu pentru copii sau chiar organizează competiții de gen: Mihai Alexandru, Cristian Alivej, Gabriel Băruță, Cristian Faur, Claudiu Bulete, Viorela Filip, Nicolae Caragia, Valeriu Paşa. De asemenea se cuvine elogiată truda unor dascăli care, la şcoli populare de artă sau la cercuri private, descoperă şi şlefuiesc talente care altminteri ar rămâne necunoscute şi mai ales se străduiesc să le faciliteze acestora participarea la asemenea concursuri, unde se înfruntă cu colegii de generație, închegând prietenii, schimbând "negative" şi idei repertoriale. Tocmai de aceea apreciem că în fişa fiecărui concurent au fost menționate numele profesorului şi al şcolii reprezentate, o mică bilă neagră fiind, în câteva cazuri, necunoaşterea autorilor melodiei alese. La toate manifestările de gen întâlnim, astfel, numele unor Dragoş Gheorghiu (Bîrlad), Viorela Filip (Bucureşti), Alexandra Canareica (Tulcea), Emilia Savu (Galați), Claudiu Botoroagă (care ne spunea cu amărăciune că Palatul Copiilor din Sibiu a fost "retrocedat", probabil va deveni restaurant sau hotel... Ce vremuri trăim!), Jalon Szasz (o profesoară de etnie maghiară îndrumă copiii din Miercurea-Ciuc să cânte muzică uşoară românească, dovadă de normalitate), Claudiu Vişan (Tecuci), Anca Apetroaiei (Iaşi), unii dintre ei interpreți de muzică uşoară încă în activitate, cum ar fi Viorela Filip sau Alexandra Canareica. Ar fi de dorit, însă, să dispară impresia că suprema performanță este ca solistul să țipe din toți bojocii, ținând câteva zeci de secunde note lungi, aspect amendat de membrii juriului. Dincolo de piesele aparținând autorilor specializați pe acest segment de vârstă, de care am amintit, ne-am bucurat să constatăm că mulți

Cristina Frăţilă

copii şi adolescenți au ales titluri reprezentative ale compozitorilor noştri de frunte, chiar dacă uneori tematica pieselor şi mesajul nu erau deloc potrivite cu vârsta lor (mai multă atenție, profesori şi părinți, dar şi organizatorii pot fi mai fermi!): Ion Vasilescu, Jolt Kerestely, Horia Moculescu, Marius Țeicu, Marcel Dragomir, George Natsis, Viorel Gavrilă, Andrei Tudor, Dan Dimitriu, Marian Nistor, Vasile Şirli. A fost o ocazie minunată să reascultăm fericiți melodii fără vârstă puse în pagină de vocile inocente ale copiilor: "Copacul", "Mi-am pus busuioc în păr", "Mulțumesc, iubită mamă", "De-ai fi tu salcie la mal", "Un

albastru infinit", "Nu-mi pare rău", "Dor de viață", "Ce va fi cu iubirea mea?", "Spune da, spune nu", "Ciao, amore", "Cât de frumoasă ești!", deși, repetăm, unele din texte nu cadrau nicidecum cu vârsta soliștilor.

La final, absolut toți finaliștii (a avut loc o preselecție prealabilă) au primit diplome de participare, iar celor mai merituoși Liviu Nedelcu, Ionel Tudor și Titus Andrei, după recomandările de rigoare, le-au înmânat distincțiile. La categoria 7-9 ani bucurie mare pentru gazde, premiul I revenind solistei Teodora Miruna Anicăi-Ifrim, urmată pe podium de Raluca Maria Bălaș din Târgoviște și Filip Cioc din Galați. Cum spuneam, categoria 10-12 ani a fost cea mai ofertantă, impunându-se acordarea a două premii III, ex aequo, unor soliste, interesant, ambele din Tecuci, Raluca Elena Alexe și Daria Emanuela Șărban. Premiul I i-a revenit lui Răzvan Popa din Bârlad, iar pe poziția a doua s-a clasat Alexandra Ciobotaru din com. I. C. Brătianu, jud. Tulcea. La 13-16 ani a triumfat, absolut pe merit, Cristina Frățilă din Amara (vedeți ce important este să ai un asemenea concurs formidabil la tine acasă?), jud. Ialomița, elevă la Liceul de arte "Ionel Perlea" din Slobozia. Alt atù major: este pregătită chiar de Marius Țeicu, căruia i-a cântat impecabil "Ce va fi cu iubirea mea?". Cu premiul II a fost creditată Karina Ioana Todireanu din Botoșani. Chiar dacă, procentual, numărul băieților a fost inferior celui al fetelor, ei au obținut nu numai un premiu I și unul III, dar și Trofeul concursului, prin Eduard Ungureanu din Brașov, de la cea mai mare categorie de vârstă. El a interpretat superlativ, cu finețe și nuanță, piesa lui Andrei Tudor "Cât de frumoasă ești!", laude meritate cuvenindu-se și dascălului său, Ioan Pancea. Au mai avut evoluții bune, punându-și candidatura la un palmares mai extins, Roberta Porumboiu (Buzău), Ruxandra Ilinca Ionescu (Broșteni, jud. Vrancea), Ioana Alexandra Găvojdea (Miercurea-Ciuc), Alexandra Nicoleta Zaharia (Umbrărești, jud. Galați), Mădălina Sandu (Gugești, jud. Vrancea), Amalia Maria Bleoju (Bîrlad), Carmen Mustață (Țifești, jud. Vrancea), Lavinia Liliana Angheluță (Lungești, jud. Galați), Daria Petrina Crețu (Vaslui). După cum se vede, reprezentanții gazdelor n-au fost favorizați, din contră! Important este nivelul valoric ridicat, dovadă că din cei 50 de finaliști, circa 20 au fost la nivel de laureați potențiali. Cu siguranță la ediția următoare, a 5-a, "Inocență de copil" va demonstra tuturor că a intrat în topul manifestărilor juvenile.

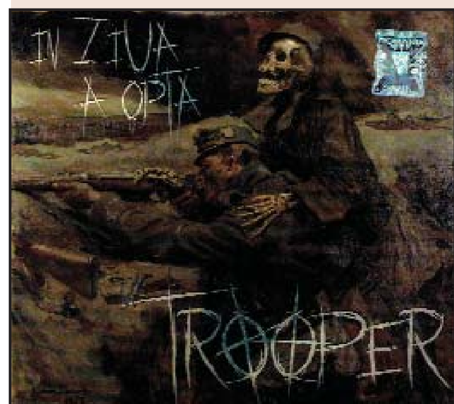

Bianca POPOVICI

Discuri

Trooper: „În ziua a opta"

Formație cu titulatura preluată din piesa "The Trooper" - Iron Maiden, înființată la Târgoviște în 1995 (pentru a urma succesul grupului local Chrom Dioxid), cu o activitate intensă, concertistică și discografică. Este al optulea album, înregistrat în componența: Cristian Oftez, Laurențiu Popa, Aurelian "Balaurul" Dincă - chitare, Alin "Coiotul" Dincă - voce, Ionuț "Oscar" Rădulescu - bas, Ionuț "John" Covalciuc - baterie, dar și cu numeorși colaboratori. Conține nouă cântece, printre care o preluare după Phoenix - "Nunta", o piesă cu puternic mesaj social - "Corupția ucide" și cântecul care vestește tema viitorului album - "Ștefan cel Mare". Digipack, prezentare atractivă, un heavy metal sănătos, bine conceput și interpretat, pe linia bine cunoscută a formației.

Stepan Project Blues Foundation: „Concertul"

DVD aparținând noului proiect pus pe picioare de Ilie Stepan, adică o formație timișoreană de blues, alcătuită din Ilie Stepan și Horia Crișovan (chitare), Bogy Nagy (voce, muzicuță), Florin Cvașa (baterie) cu aportul lui Doru Apreotesei (claviaturi) și Dixie Krauser (bas, voce), timișoreni și ei, veniți din Suedia respectiv Germania la festivalul de la Gărâna. Căci albumul este de fapt un film, realizat de Dragoș Neacșu la festivalul de blues înființat acolo, în Poiana Lupului, de Nicu Covaci, film înfățișând drumul, interviuri, scena, repetiții, precum și 7 preluări celebre de blues-rock. Grafica multicoloră, în stil hippy, certifică faptul că discul este dedicat memoriei lui Cornel Chiriac. Încă o realizare aparte a neobositului Ilie Stepan. (**FSU**)

De la blues la heavy

Formația vocal-instrumentală bucureșteană **Runna** a lansat un nou single - "Flip The World". Bateristul Andrei Doboș este de părere că "piesa este un apel către pozitivism", în timp ce chitaristul Alex Xero spune că "dorința noastră e să mișcăm prin energie, atât fizic cât și emoțional", celălalt chitarist, Bop, susține că "este o piesă cu vibe de petrecere", iar bassistul Alexandru Ene - „muzica să vorbească de la sine". Muzică & versuri: Alex Costan,

Marius Acsintoaie, Alexandru Ene, Andrei Doboș, producător: Robert Iulian Acsintoaie, Mix & Master: Dan Georgescu @ UNDA Recording, Visuals: BlueCat Studio.

Travka a aniversat 15 de activitate ani și a lansat în premieră pe CD albumele "Vreau să simt Praga" și "Okean", la Teatrul Național București – Sala Studio printr-un concert. "Chiar dacă în 15 ani am scos doar 3 albume și nu am avut un succes în adevăratul sens al cuvântului, Travka a parcurs o bună bucată de istorie muzicală contemporană, într-o societate destul de închisă și amorțită socio-cultural. Am cântat și spus în versuri o mică parte din

Travka

angoasele și neîmplinirile unei generații" - George Gâdei – voce. Alături de el: Alexei Țurcan - chitară, keys, Misha Gâlcă – bass, Cristian Chirodea – baterie.

Liderul formației Cargo**, Adi Bărar**, a lansat albumul de blues „Hold On!". Albumul include reinterpretări ale unor cântece din repertoriul unor artiști precum JJ Cale, Fleetwod Mac, Willie Dixon, ZZ Top sau The Doors. Piesele sunt înregistrate alături de invitați ca Loris Negruț (chitară și claviaturi), Claudia Negruț (backing vocal) și Teodor Pop (orgă Hammond, pian). „Chiar dacă unii spun ca blues-ul este un gen de nișă, mie nu mi se pare așa. Eu consider că blues-ul e la baza tuturor muzicilor, inclusiv a rock-ului", a declarat Adi Bărar. Grupul Adi Bărar Band a luat naștere în anul 2009, iar alături de el, chitară și voce, îi găsim pe Kombell Cramba la bass și Cristi Rațiu „Acidutu" la baterie.

Formația **Phaser** revine cu single-ul "Până vine dimineața". Videoclipul a fost conceput de membrii formației și a fost creat împreună cu Sebastian MARU Films din Timișoara, după colaborările la videoclipurile "Călători" și "Mă aprinzi". "*Mulțumim actorilor principali Horea Bite și Jacqueline Bugilan*". Muzica și versurile sunt scrise de membrii formației, iar producția și masterizarea au fost efectuate la Studio66 împreună cu George Hora. În toamna anului trecut, Phaser a început colaborarea cu MediaPro Music și Universal Music Romania. Componența: Carina Dumitru (voce), Radu Racz (bas), Sebi Bârzeianu (chitară), Lucian Oprișan (clape) și Arnold Birta (tobe)

Formația bucureșteană **JINXY VON D'ERS** a lansat videoclip oficial la piesa „Glow". Concertul de lansare a avut loc în Expirat Halele Carol, alături de The Pixels. Videoclipul a fost regizat de Radu M. Savin, iar cântecul a fost înregistrat și mixat la Cutover Studio (București). JINXY VON D'ERS este o formație nouă pe scena alternativă din România, au debutat în 2016 prin

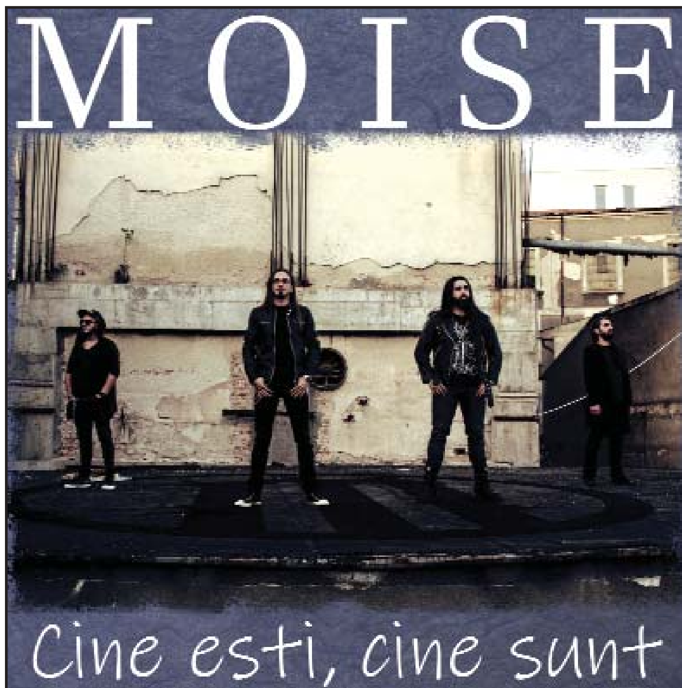

Jinxy von D'ers

intermediul Universal Music România, iar până în prezent au lansat trei single-uri. Genul abordat de ei este Alternative Rock, iar componența trupei este: Iris Danciu (voce), Cătălin Boltașu (chitară), Dragoș Popa (bas) și Nestor Petruș (tobe).

Finala națională GBOB România s-a desfășurat la Kruhnen Musik Halle, Brașov. Locul 1: **Paper Magik** (București) – va reprezenta România la finala mondiala GBOB de la Atena din octombrie 2017. Totodată, a câștigat **Premiul GuerriLive** oferit de Radio Guerrilla și **Premiul ArtMania Festival**, fiind invitată în programul festivalului de la Sibiu. Locul 2. **Riot Monk** (Baia-Mare), iar **B.E.A.R.** (Simeria) a câștigat **Premiul Universal Music Romania. Alte formații premiate: The Wax Road** (Ungheni, MD) ,**Blue Night Shadow** (București), **Recursive Delusion** (București), **A.L.L. Friends**

Band (Timişoara), **B.P.C** (Iasi). **GBOB România** este o comunitate artistică, muzicală, care a adunat 16 formații din toate regiunile țării, precum şi oameni activi din industria muzicală pe plan național, la Braşov, pentru un spectacol - festival de club. În 2021, când Capitala Culturală Europeană va fi în România, Casa Tineretului Timişoara va găzdui Finala Mondială GBOB (**GBOB World Final**).

Formația **MOISE** lansează single-ul "Cine eşti, cine sunt", în aşteptarea primului album. MOISE este o titulatură nouă pe piața muzicală din România, fondată de chitaristul Alin Moise, căruia i s-au alăturat muzicienii

Adrian "Geagea" Mariaş (voce), Robert Rîşteiu (tobe) şi Alexei Nichiforov (bass). Stilul abordat este hard'n'heavy, un sound modern bazat pe riff-uri puternice şi apăsate, precum şi pe solo-uri de chitară melodice.

O nouă piesă cu **The Motans:** „Mr. Tort", pe muzica şi versurile lui Denis Roabeş, solistul vocal al formației. El îi mulțumeşte lui Achi Petre pentru producția muzicală, băieților de la NGM pentru producția video (Bogdan Păun, Alexandru Mureşan) şi colegilor: Damian Rusu care a filmat cu un simplu telefon, Ali Said şi Matei Căpitanul .

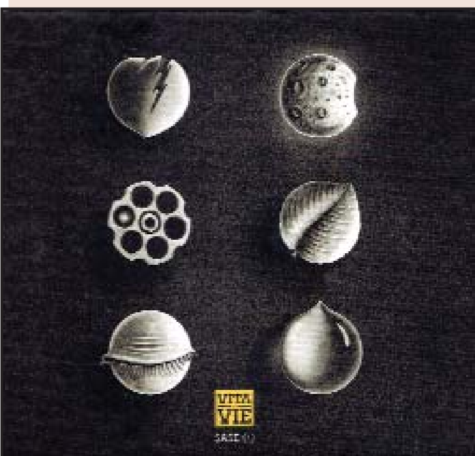
Alex & the Fat Penguins au decis să scoată din sertarele studio-ului o piesă de care s-au reîndrăgostit – Crazy Drummer. Piesa a fost înregistrată în studioul formației din Franța, iar clipul a fost filmat pe străzile din Bucureşti. Ei au dat startul serialului Acoustic Rooftop cu piesa "Just A Fool", cântată chiar pe terasa casei Pinguinilor. Alex & The Fat Penguins este o trupă de rock alternativ care s-a făcut remarcată în zona indie. Piesele lansate până acum abordează diverse teme sociale, inspirate din contemporaneitate: „Just A Fool", „The Anatomy of My Soul", „Regele si Dragonul", „Broken Heart In A Motel" sau „Amiral".

Aeon Blank a lansat prin Universal Music Romania cel mai nou single şi videoclip al formației, numit I WISH I HAD A GUN. Single-ul este primul extras de pe noul album al trupei, care se va numi DYSTOPIA şi care va fi lansat în toamna acestui an. Având ca teme principale political corectness-ul şi totalitarismul, în special cel de stânga, DYSTOPIA se anunță un album cu tentă politică ce vizează în primul rând comunismul. Este prima colaborare a trupei cu Iustin Şurpănelu, realizatorul videoclipului, împreună cu Sorin Florea. La filmări au participat actorii Cezar Antal, Tudor Morgovan, Rareş Zimbran, Daniel Nuță, Ioana Chiriac şi Magda Dimitrescu, cărora Aeon Blank le multumeşte din suflet. Mixul şi masterul piesei sunt semnate de Adam Whittaker.

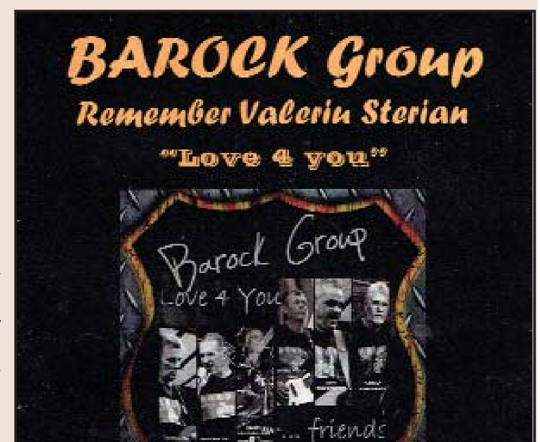
Gabi MATEI

Vița de Vie: „Şase (+)"

Formația bucureşteană a împlinit 22 de ani de existență, perioadă în care a primit numeroase distincții, printre care şi prestigiosul premiu pentru rock al revistei "Actualitatea muzicală". Acesta este al noulea album al formației, editat de Universal Music Romania, într-o prezentare specială, digipack "ghintuit" cu booklet conținând versurile cântecelor. Protagonişti sunt membrii formulei stabile (Adrian Despot - voce, chitară, Adrian Ciuplea - chitară bas, Cezar Popescu - chitară, Sorin "Pupe" Tănase - baterie, Mihai Ardelean - claviaturi) cu câțiva colaboratori la părți vocale şi programări. Principala forță creativă rămâne Despot (muzică şi texte), el ocupându-se şi de înregistrări şi mixaje (alături de Tănase) în studioul VdVmusic studio. Un disc ale cărui sonorități interesante depăşesc cu mult granițele stilului "alternativ" pentru care era cunoscută formația.

Barock Grup: „Remember Valeriu Sterian (Love 4 You)"

Vechea formație bucureşteană, "readusă la viață" de Mihai "cROCo" Manea, include deseori în concertele sale un segment Valeriu Sterian. Cei 5 componenți (Dan Oancea-voce, Cristi Luca şi Deny Crăiniceanu-chitare, voci,Viorel Pascu-bas, voce, Daniel Croitoru-baterie, voce) ne oferă 17 coveruri reuşite, înregistrate live în sala de concerte a Palatului "Tinerimea Română". Sonorizarea şi înregistrările - acelaşi omniprezent Mihai Manea. Un frumos gest de tip "remember". (**FSU**)

Legende folk

Nimeni nu poate contesta faptul că în perioada sa de maximă popularitate Cenaclul "Flacăra" a constituit un fenomen. Pe stadioane, în săli de sport sau în uriaşe spaţii deschise poetul Adrian Păunescu şi artiştii implicaţi adunau zeci de mii de oameni, care cunoşteau cântecele pe dinafară şi care vedeau în această manifestare o formă de evadare din cenuşiul cotidian. Chiar dacă în spectacole, îndeosebi în anii de început, apăreau şi formaţii rock sau actori, procentul majoritar era dat de muzica folk, aici lansându-se sau consacrându-se toţi corifeii genului. Iar cei care erau tineri pe atunci nu-şi reneagă preferinţele şi vin cu nostalgie la concertele, tot mai numeroase, care reînvie cenaclul. O primă dovadă am avut-o anul trecut, în Piaţa Unirii din Focşani, când mii de spectatori au vibrat la

unison cu numele grele ale folk-ului, în concertul "Remember Cenaclul Flacăra", coordonat de Andrei Păunescu. De fapt, toate evenimentele ce reînvie amintirea acestuia îl au în centrul lor pe artistul (compozitor, poet, chitarist) care păstrează cu sfinţenie memoria părintelui său. Astfel, în toamna anului trecut a reeditat, la Sala Palatului (şi o va face din nou, la început de noiembrie), într-un concert care a ţinut până la ziuă, entuziasmul cenaclurilor de altădată şi tot el este motorul numeroaselor spectacole, de mai mică anvergură, cu aceeaşi tematică, organizate în acest an. În această categorie se înscrie şi recentul "A fost odată... Cenaclul Flacăra", iniţiat de Primăria Capitalei prin Centrul pentru Seniori al Municipiului Bucureşti (CSMB). Pentru că sutele de spectatori care au făcut arhiplină sala Gloria (fostul cinematograf a fost excelent renovat şi aparţine acum de Teatrul Metropolis) şi cea a Teatrului Elisabeta au aparţinut în cea mai mare parte persoanelor mai în vârstă, care au reluat cu lacrimi în ochi refrenele cântecelor tinereţii lor. În mesajul primarului general Gabriela Firea se precizează clar: "Am înfiinţat Centrul pentru Seniori din respect şi consideraţie pentru seniorii din viaţa noastră, cei care au creat în anii pe care acum îi poartă pe umerii lor, indiferent de cât de greu le-a fost. Vă asigur că mereu voi fi aproape de seniorii Capitalei, de problemele şi dorinţele lor, pentru a le oferi împliniri şi bucurii chiar şi la vârsta a treia!". Iar publicul, în bună parte feminin (tot ele, doamnele, sunt mai sensibile şi mai nostalgice...), a răspuns invitaţiei, creând o atmosferă incredibilă, ca în vremurile bune, cum se spune. Chiar şi prin bileţele aduse din sală, cum se proceda pe atunci, părinţii şi bunicii din sală solicitând, fireşte, celebra "Rugă pentru părinţi" compusă de Ştefan Hruşcă, la care, literalmente, s-a plîns în sală... Şi cum să nu fie aşa? În cuvântul său introductiv şi înainte de a înmâna artiştilor flori şi plachete, directoarea CSMB, Elena Alexandra Dobre a povestit că, deşi este tânără, ascultă mereu în maşină cântecele folk de la cenaclu, deci acestea nu s-au demonetizat, nu şi-au pierdut magia. Nimic mai firesc, pentru că ele vorbesc despre părinţi, bunici, familie, iubire, ţară, patriotism. De altfel, la final toţi protagoniştii au ridicat braţul drept cu faimosul L: Lumină, Luptă, Libertate... Înafara lui Ştefan Hruşcă, au fost evocaţi, prin cântecele lor, şi alţi artişti reprezentativi ai cenaclului Flacăra, cum ar fi Gil Ioniţă sau Emilian Onciul, totul fiind pus fireşte sub semnul poeziei lui Adrian Păunescu. Andrei Păunescu a moderat cu eleganţă şi umor, mărturisind, înainte de a da viaţă compoziţiei sale "Haide mamă, haide tată": "Sunt crescut pe scena cenaclului Flacăra, dar şi într-o familie care a avut mereu cultul părinţilor, al seniorilor, o dureroasă şi miraculoasă "Repetabilă povară". Viaţa şi activitatea mea au însemnat exact asta: tradiţie, bun simţ, echilibru între generaţii". Alături de Andrei Păunescu, în spectacolul-maraton de trei ore au mai apărut două nume din anii cei mai frumoşi ai manifestării. Este vorba de Madga Puşkaş (fosta componentă a duetului "Ecoul" a venit special de la Reghin, cu vocea sa superbă) şi Vanghele Gogu. Valorosul artist aromân (a cântat, fireşte, şi în dialect), cu nelipsita sa armonică, este nelipsit şi din spectacolele şi evenimentele

discografice ale colegei sale Corina Elena Badea din Tulcea. A mai cântat, frumos, ca de obicei, Maria Maria, iar tinereţea fenomenului a fost dovedită din plin de cei 20 de copii şi adolescenţi veniţi de la Craiova cu chitarele la piept. Cunoscători ai întregului repertoriu, graţie profesoarei lor, Mădălina Amon, componenţii grupului "Generaţia folk" reprezintă ziua de mâine a unui gen muzical care, iată, îşi trăieşte o nouă tinereţe.

Octavian URSULESCU

Trăind pentru muzică

Discret, cu un bun-simț moștenit din familie, Andrei Kerestely este mai puțin mediatizat, preferând studioul de înregistrări aparițiilor publice, de aceea mi se pare important să punctăm câteva repere biografice. S-a născut la București pe 15 februarie 1971, este elegant, distins, echilibrat, cumpătat, cu un aer vădit occidental. Vorbește fluent engleza ("predată" încă din pruncie de mama sa Roxana, profesoară emerită), firește maghiara, dar și germana, fiind "școlit" la München. Tatăl lui, reputatul Jolt Kerestely, i-a insuflat dragostea pentru muzică, dar, prin prisma experienței sale de regizor muzical mai bine de 30 de ani în TVR, l-a apropiat și de profesiunea de inginer de sunet. Cum el a urmat linia paternă, cea a muzicii, sora sa Melinda este, ca și mama, profesoară de engleză. De mic a studiat pianul, apoi flautul, a fost elev la Liceul de muzică, student la Conservator, dar până la urmă ingineria de sunet are câștig de cauză: urmează cursurile de specialitate la School of Audio Engineering (SAE) din München, iar în paralel lucrează și compune în studioul lui Werner Keul de lângă Stuttgart, lansând grupul de succes Charisma. Revine în țară în 1998, compunând, orchestrând, mixând și re-mixând în studioul Midi Sound, înființat de tatăl său în 1987. De atunci s-a aflat la butoanele pupitrului de înregistrări în colaborări cu toți "monștrii sacri" ai muzicii ușoare, dar și ai altor genuri muzicale. Astfel, înafara titlurilor binecunoscute alte cântece legate de numele său sunt pe buzele melomanilor de toate vârstele și mai ales ale celor tineri: "O poartă de vis" (Loredana Groza), "Duminica promisă" (Marius Voicu), "Tu ești soare în viața mea" (Gabriel Cotabiță), "Te voi aștepta", "Duminici" (Geanina Olaru), "Nu-mi ucide sufletul" (Monica Anghel), "Nu e prea tîrziu" (Luminița Anghel-Gabriel Cotabiță), "Vrei prea RPD" (Cătălina Toma), Paula Seling și Puya ("Nu te grăbi"), "Cum să fac?" (duetul Elixir – surorile Manuela și Liliana Fedorca), "Rece" (Irina Gligor), "Într-o zi" (Adrian Enache). Larga sa disponibilitate îi permite să colaboreze cu aceeași lejeritate cu celebra soprană Angela Gheorghiu, dar și cu reprezentanți ai curentelor moderne, cum ar fi BUG Mafia, La Familia, Don Baxter, Royală Mare, Ilegal, reținând în recenta selecție Eurostar două piese cu Moni-K (Monica Mîndrescu, ploieșteancă posesoare a unei voci foarte bune, stabilită actualmente în Anglia) și Papa Junior, "Ploaia" și "Ai să-nțelegi". Patru dintre creațiile sale, firește toate gravate pe acest album, au fost recompensate cu prestigioase distincții de creație, impunându-l drept unul din numele importante ale muzicii pop, "aripa tânără".

Andrei Kerestely

Începutul l-a făcut "Călători în pustiu", cu regretata Laura Stoica – Trofeul festivalului "București 1990". Unul din interpreții săi preferați, Gabriel Cotabiță (și în ipostază de textier) a dat viață la Mamaia, în 1998, piesei distinse cu Trofeul concursului de Creație, "Balada timidului etern". Tot la festivalul de la Mamaia, Andrei Kerestely este distins în 2007 cu premiul I pentru melodia pe versuri proprii "You Took My Soul", cu Luminița Anghel. Dar cu siguranță cel mai mare și mai cântat șlagăr al său, pe care Adrian Enache îl include în fiecare recital, este superbul "O singură noapte", Trofeu la Mamaia 2002, deloc întâmplător ales să deschidă albumul. Se înțelege, nu doar titlurile amintite sunt definitorii pentru talentul de compozitor și de orchestrator al lui Andrei Kerestely. Revelații veți avea ascultând și cântecele cu Paul Surugiu-Fuego ("Nu sunt singur" - piesa titulară a celui mai recent album al său), Monica Anghel, Paula Seling, Cătălin Crișan, Mălina Olinescu, Cătălina Toma sau cu trio-ul Sanda Ladoși - Luminița Anghel - Marcel Pavel, între altele, dar nu numai acestea, fiindcă "Portretul" pe care vi-l propune casa de discuri Eurostar include 22 de creații extrem de atractive și de diferite stilistic.

Când părăsește liniștea casei sale (pentru că studioul Midi Sound se află în aceeași clădire cu întreaga familie Kerestely, care în prezent include și pe cei doi copii ai săi), Andrei o face în primul rând pentru a-i asista profesional la concertele lor pe colaboratorii săi fideli: Marcel Pavel, Grigore Leșe, Gheorghe Zamfir, Daniel Jinga, dar și Cătălin Crișan, Gabriel Cotabiță, Paula Seling, care sunt liniștiți când îl știu la pupitru. Perfecționist, auto-exigent, pretențios și serios, Andrei Kerestely, membru al Uniunii compozitorilor și muzicologilor din România, vorbea acum câțiva ani despre crezul său artistic: "Îmi pun mari speranțe în muzica românească, încercând să contribui atât pe plan muzical, cât și tehnic. Pentru că muzica e lumea mea!".

Alături de tatăl său, Jolt Kerestely

Lelia PRUNDU

Dacă vă uitaţi pe youtube, puteţi găsi acolo o filmare din 1963 a TVR Cluj, realizată la Opera din Cluj-Napoca pe scenariul lui Radu Anagnoste şi în regia lui Valeriu Lazarov. Piesa se cheamă "Îmi placi din ce în ce mai mult" şi este interpretată de un tinerel chipeş, **Octavian Cadia**. Anagnoste a fost mâna dreaptă a lui Tudor Vornicu la primele ediţii ale "Cerbului de aur", iar Lazarov a regizat ediţiile din 1968 şi 1969. Octavian Cadia a avut o certă notorietate în epocă, fiind coleg cu Stela Enache la Casa studenţilor din Cluj, la orchestra dirijată de Gabriel Mărgărint. În urmă cu doi sau trei ani ei s-au reîntâlnit la festivalul de romanţe "Te-aştept pe-acelaşi drum" de la Zlatna, Cadia reîntorcându-se după multă vreme din exilul din SUA. Ar fi vrut să... concureze, dar reputata interpretă, membră în juriu, l-a sfătuit cu blândeţe să renunţe, pentru că evident vocea de altădată se pierduse... Un vârf de formă fusese atins de solist la ediţia 1969 a festivalului de la Mamaia, care din cauza timpului nefavorabil s-a ţinut la Teatrul dramatic din Constanţa. Atunci, el a fost distins cu o menţiune în concursul de Interpretare, fiind coleg de palmares cu Dan Spătaru, Dorin Anastasiu (premiul I, ex aequo). Cel dintâi a cântat "Ţărăncuţă, ţărăncuţă" de Ion Vasilescu, iar al doilea "Plop înfrânt" de Florin Bogardo. Ca să vă daţi seama de forţa competiţiei, în palmares îi întâlnim pe Aura Urziceanu, Anca Agemolu (pr. II), Sergiu Cioiu (pr. III), menţiuni primind, înafara lui Cadia, Doina Spătaru, Acvilina Severin, Gabriela Teodorescu, Valentina Popescu. Cea mai răsunătoare realizare a lui Octavian Cadia (care ne-a părăsit de curând) dincolo de Ocean a fost apariţia, în rolul Deacon, în distribuţia filmului de imens succes din 1992 al lui Francis Ford Coppola, "Dracula", alături de celebrităţi cum ar fi Gary Oldman, Wynona Ryder, Anthony Hopkins, Keenu Reeves, Monica Bellucci. Cum pe generic mai apare un nume cu rezonanţe româneşti, Michaela Bercu, ne întrebăm de ce n-au fost consultaţi cei doi de către scenarişti. Pentru că aşa-zisele cuvinte şi denumiri româneşti sunt stîlcite rău (pasul "Borgo" este, desigur, Bîrgău, din Bistriţa-Năsăud), iar geografic se stă şi mai rău. Astfel, corabia cu care Dracula se întoarce în ţară acostează la... Varna, apoi se ajunge la Galaţi, deci nici vorbă de Constanţa. Iar de acolo se ajungea, chipurile, una-două cu trăsura la Bistriţa! Aşadar, înainte de a se stinge din viaţă, revenit pe pământul patriei, fostul solist de muzică uşoară Octavian Cadia a jucat în SUA în câteva filme, dintre care "Dracula" se detaşează. **(O. U.)**

Octavian Cadia, în tinereţe

Octavian Cadia

Ilie Micolov (n. 2 iulie 1950, Suceava – d. 21 iulie 2018). A făcut sport (atletism, hochei, motocros), la 12 ani a învăţat să cânte la chitară, profesează ca economist până la 29 de ani. Apoi apare în spectacolele Teatrului „Constantin Tănase" (voce şi chitară, stil pop-folk) şi susţine turnee alături de formaţia Romanticii. În 1983, când avea 34 de ani, compune "Dragoste la prima vedere": albumul omonim a fost reeditat de 20 de ori şi s-a ajuns la 600.000 de exemplare vândute. A avut cancer osos, în metastază şi s-a stins la Oglinzi, judeţul Neamţ, departe de soţie şi de fată, mutate în Germania. Discografie:„Dragoste la prima vedere" (1986), „Cine te iubeşte" (1992), Electrecord „Muzică uşoară de la ţară" (2005).

Ilie Micolov

Vali Rotari (chitară bas, voce) - cucereşte cu formaţia craioveană Magazinul de Muzică premiul I la Festivalul folk, jazz,rock - Craiova 1984, face parte din Mircea Rusu Band, iar în 2000 înfiinţează Foişorul de Foc, formaţie de pop rock. Obţine premiul 2 la secţia compoziţie la Festivalul de la Mamaia - 2000 cu cântecul său "Doar o zi" şi Premiul pentru formaţii debutante acordat de Radio România. Devine un bun maestru de sunet în studioul său Black Box. Este învins de cancer la 59 de ani.

Vali Rotari

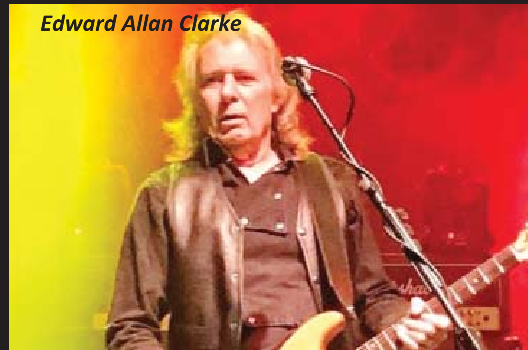
Dennis Edwards, voce principală a cvintetului vocal The Temptations, a murit la 75 de ani din cauza meningitei. A făcut parte din grup între 1968 şi 1977, înlocuindu-l pe David Ruffin şi a fost solistul marilor hituri "Papa Was a Rollin' Stone" şi "Just My Imagination". S-a axat pe cariera solistică şi a revenit uneori în componenţa grupului. A fost inclus în galeria Rock and Roll Hall of Fame cu The Temptations în 1989 şi a primit Lifetime Achievement Grammy cu grupul în 2013.

Dennis Edwards

Yvonne Staples

Yvonne Staples, componentă a trio-ului vocal the Staple Singers (fondat în 1948), moare la Chicago (81 de ani) - cancer la colon. Grupul este primit în galeria Rock and Roll Hall of Fame în 1999. S-a alăturat surorilor Mavis and Cleotha în 1971, acompaniate la chitară de tatăl Roebuck "Pops" Staples şi a interpretat marile hituri "Respect Yourself," "I'll Take You There" sau "Heavy Makes You Happy" în maniere ca gospel, pop, funk sau soul.

Edward Allan Clarke (n. 5 octombrie 1950), zis "Fast" Eddie Clarke, chitarist englez în cadrul formației de heavy metal Motorhead în formula celebră de trio (cu Lemmy şi Phil Taylor) cu albumele notabile Overkill, Ace of Spades, Bomber. Părăseşte formația în 1982, formează Fastway, scoate un album solo în 2014 - Make My Day: Back To Blues - şi moare la 68 de ani răpus de pneumonie.

Edward Allan Clarke

Charles Neville (28 dec., 1938, New Orleans). La 15 deprinde tainele saxofonului, îşi satisface serviciul militar, face închisoare (posesie de droguri) - unde se perfecționează în "music room" cu alți deținuți muzicieni şi formează cu frații săi cvartetul The Neville Brothers. Vor imprima peste 12 albume în stil rhythm- and- blues şi jazz cu impact deosebit şi primesc un premiu Grammy (best pop instrumental performance) pentru cântecul "Healing Chant". Retras la țară mai scoate discul Safe in Buddha's Palm ancorat în spiritualitatea orientală şi moare la 79 de ani.

Charles Neville

Dan CHIRIAC

Dan Manciulea: „Aproape imperfect"

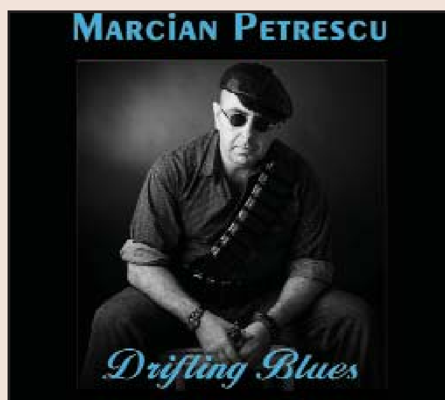
Locotenent-colonelul Dan Manciulea (40 de ani) este şeful pompierilor din Râmnicu Sărat, dar şi

folkist - solo sau cu grupul „Forțele de Muncă" (ajuns în finală la festivalul de la Mamaia). Compoziții proprii, cu 6 din cele 12 cântece pe textele sale, celelalte şase - ale unor poeți români mai puțin cunoscuți. Şase cântece înregistrate simplu, doar voce, chitare şi muzicuță, celelalte - orchestrate şi mixate de autor, imprimările efectuându-se în micul său studio de sufragerie. Colaboratori: Gabriel Isac (bas, care a realizat şi premixajul) şi, la acordeon, Lucian Irimia. Mai mult decât folk, un cantautor din păcate prea puțin popularizat.

Marcian Petrescu: „Drifting Blues"

La 6 ani de la lansarea albumului "*desCÂNTECE DE BLUES*", un album în întregime de autor, în limba română, virtuozul muzicuței revine cu un disc "*solo*", compus din prelucrări ale unor piese celebre, din catalogul pop-rock-blues modern american şi britanic, un album de fuziune de genuri şi stiluri. Printre invitați se numără **Mişu Constantinescu** – claviaturi, mixing,

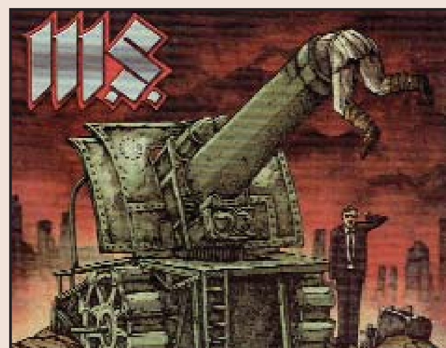

masterizare, orchestrații; ghitariştii **Nicu Patoi, Mihai Tacoi, Alex Vişan, Marian Aciobăniței, Marius Mihalache- țambal, americanul Rick Estrin**.

Înregistrat în studioul *Vița de Vie* (*VdV Music Studio*), albumul beneficiază de calitățile grafice şi sonore care recomandă casa de discuri Soft Records.

M.S.: „Carne de tun"

Plecat în 1992 din țară, bateristul Doru Istudor (ex-Voltaj) revine periodic pentru a înregistra cu "proiectul" său M.S. Al patrulea album al formației conține 11 piese pe tiparul hard şi heavy, cu mici elemente funk şi alternativ. Compoziții semnate de Doru Istudor (muzică şi versuri), cu excepția pieselor „Crezul tău" (muzică de Mike Vlahopol, text de George Costinescu), respectiv „Satch & Such" (instrumental de chitară aparținând lui Vlahopol). Au colaborat Sandu Costică „Damigeană" - vocal, Mike Vlahopol, Cristi „Porta" Marinescu, Teodor Moderau, Gabriel Nacu - chitare, George Costinescu - bas, Doru Istudor - baterie. Înregistrări: Studio Tracking Mix & Master, mixaje şi editare: Mike Vlahopol, Doru Istudor, George Costinescu.

Producător: Doru Istudor (sub egida Star Media Production). (**FSU**)

După 25 de ani...

E reconfortant, când vezi în jurul tău atâtea scandaluri și despărțiri spectaculoase în lumea artistică, să constați că mai există cupluri echilibrate, cu o exemplară viață de familie transferată și activității muzicale. Silvia Dumitrescu și Florin Ochescu alcătuiesc un cuplu discret (calitate tot mai rară), cei doi fiind părinții talentatului pianist Iulian Ochescu. Pe nonconformista Silvia Dumitrescu, cu părul vopsit în cele mai uluitoare culori (așa a apărut, firește, și la evenimentul de la magazinul Muzica), dezlănțuită pe scenă, inclusiv pe patine cu rotile, o știe toată lumea: voce de top, pianistă, profesoară, absolventă de Conservator, înzestrările permițându-i să treacă în ultima vreme cu ușurință la jazz. Autorul tuturor pieselor de pe albumul "Asta sunt!", editat de casa de discuri Eurostar, este Florin Ochescu. Redutabil chitarist, trecutul său pop-rock este jalonat de formații cum ar fi Curtea veche nr. 43, Roșu și Negru (inclusiv în asocierea cu Progresiv TM), Monolit, Iris, Sfinx, Holograf. Nemaivorbind de Big-band-ul Radio, pentru acesta din urmă producând două albume originale, "Big Band Blues" și "Big Band Boogie", în ultimii ani fiind tot mai atașat de blues. Dar mai ales atașat de talentata sa soție, căreia i-a compus, între altele, cele 15 moderne cântece de pe albumul la a cărui lansare magazinul Muzica a fost plin. Nu lipsește "Vă place genul meu", prima lor colaborare (Mamaia 1992), tot la Mamaia fiind lansate "Vino" (1997) sau "Șarica" (1998). Un an luminos a fost 1995, când "Lumea mea" a cucerit aplauze la Mamaia, iar în toamnă a intrat în posesia premiului I la secțiunea "Videoclip" la a 8-a ediție a "Cerbului de aur" de la Brașov. Bună parte din piesele acestui album au fost reamintite pe scenă, la lansare, unele cu discrete irizări sau chiar cu citate folclorice, cu texte simpatice, mai toate semnate de cei doi protagoniști, puse în valoare de vocea inconfundabilă a Silviei Dumitrescu. Recomandat cu căldură de doamna Venera Stîngă de la casa de discuri Eurostar, discul este o realizare de calitate și a reunit la evenimentul de lansare un public numeros și participativ. Firește, în rândul întâi au fost colegii de breaslă: Stela Enache, Marina Florea (care au cântat și au dansat cu ea), Ioana Sandu (care i-a întors "vizita", și Silvia nelipsind de la lansarea colegei sale), Anca Țurcașiu (vine rar la asemenea evenimente), Oana Sîrbu, George Rotaru, Aurel Moga, Camelia Florescu, Denise Ștefănescu, Carmen Anton. Prezențe discrete de fiecare dată, Miki (Mihaela Marinache, fosta voce de la K-pital) și Geanina Olaru (fosta cântăreață este în prezent designerul vestimentar al Silviei, fiind foarte înzestrată și în acest domeniu) au ezitat să urce pe scenă, din modestie, asemenea altor artiști care au onorat lansarea. Dintre personalități s-au distins Valentina Spânu (președinte al Asociației "Credință și demnitate"), poeta Rodica Elena Lupu, chitaristul Vlad Crețu, în timp ce Radio România de...ieri a fost reprezentat de Lucia Popescu-Moraru, Titus Andrei, în timp ce acela de... azi de Olivia Cristina Sima, Marian Stere (Radio România Internațional), Teodora Ionescu. Să nu uităm că mulți dintre cei de față sunt foarte legați de casa de discuri Eurostar, unica din țară care editează consecvent muzică ușoară românească (cu această ocazie am văzut cu surprindere în magazin înregistrările de muzică ușoară de altădată ale casei Electrecord editate de o altă casă de discuri, care n-

Paul Stîngă, Florin Ochescu, Silvia Dumitrescu, Venera Stîngă

Protagoniștii împreună cu Anca Țurcașiu

a manifestat niciodată interes pentru acest gen...dar are instinct comercial!). Este vorba de cei care au deja la activ albume lansate la casa de discuri Eurostar (Stela Enache, George Rotaru, Ioana Sandu, Oana Sîrbu, Aurel Moga, Marian Stere), în timp ce alții, cum ar fi Marina Florea, le au în pregătire. De asemenea, Marian Stere are zeci de texte pe discurile Eurostar, iar Vlad Crețu este mereu alături de Sergiu Cioiu atât pe discurile Eurostar, cît şi la lansările de la Muzica şi în concerte. Putem vorbi aşadar de solidaritatea şi prietenia acestor artişti remarcabili, reuniți sub "stindardul" unei case de discuri care, fără a face tam-tam, a devenit în ultimii ani lider în branşă numai cu muzică românească. Dovada cea mai bună este faptul că n-a fost uitată textiera şi solista Roxana Popescu, decedată cu câteva zile înainte, în memoria căreia s-a păstrat un minut de reculegere... Din partea admirabililor artişti Silvia Dumitrescu şi Florin Ochescu aşteptăm acum un nou album, sperând să nu apară abia la... nunta de aur!

Un artist româno-american

După aproape patru decenii de carieră internațională, George Rotaru şi-a reunit câteva din melodiile de succes din ultima vreme pe un foarte reuşit album editat de casa de discuri Eurostar şi purtând titlul autenticului său şlagăr "Dar eu continui să te iubesc". Biografia sa este extrem de interesantă, ca şi faptul că stăpâneşte perfect mai toate genurile muzicale, fiind revendicat în egală măsură de muzica uşoară, romanță, muzica populară, cântecul de petrecere, stăpânind cu aceeaşi siguranță repertoriul internațional. S-a născut la Făgăraş, deprinzând dragostea pentru muzică de la mamă şi bunică, ceea ce i-a decis viitoarea carieră. Între 1976-1978 a fost solist al secției de revistă a Teatrului "Toma Caragiu" din Ploieşti, interval în care a susținut numeroase turnee alături de Naarghita, cântând alături de ea muzică indiană. Din 1980 devine solist al ansamblului "Măceşul" din Sfântu Gheorghe, fiind remarcat imediat de cunoscuta realizatoare TV Florentina Satmari, sub îndrumarea căreia face primele înregistrări, cu orchestra dirijată de Paraschiv Oprea. Acesta, împreună cu Aurel Giroveanu, se află şi în fruntea orchestrei cu care George Rotaru editează în 1988 primul său disc la Electrecord, "Ochii tăi". O cotitură importantă ia cariera sa după 1990, când se stabileşte în Statele Unite, devenind extrem de cunoscut şi de popular nu numai în rândul comunităților româneşti de acolo, cu reprezentații la New York (îl leagă o mare prietenie de Gigi Marga), Las Vegas (pe scena unor cazinouri faimoase), Miami sau Los Angeles. Dar, în egală măsură este un globe-trotter, susținând recitaluri şi în Canada, Australia, Israel (între altele un turneu de mare succes alături de Marina Voica), Spania, Italia, Germania. La ora actuală, în sezonul estival cântă pe litoral, iar iarna îl găseşte mereu dincolo de Ocean, aşteptat cu nerăbdare de românii din diaspora. În urmă cu câțiva ani, cu ocazia unui asemenea concert de sfârşit de an, Fundația "Bread of life ministry linked in" din Miami i-a decernat un Premiu de excelență "pentru contribuția adusă imaginii României".

Succinta prezentare de mai sus era necesară, dat fiind faptul că muzica uşoară românească, în care George Rotaru excelează, nu este mai deloc difuzată la radio şi televiziune. Evenimentul de lansare a albumului

George Rotaru, Simona Florescu

Eurostar, găzduit ca de obicei de magazinul Muzica de pe Calea Victoriei, a bătut toate recordurile de participare, afluența de public fiind uriașă. Meritul principal revine doamnei Valentina Spânu, manager al Institutului Teologic din București, cea care conduce Asociația culturală "Credință și demnitate", al cărei membru activ este și artistul. Firește, au fost prezenți mulți dintre membrii asociației (care peste câteva zile au plecat pentru

George Rotaru, Valentina Spânu

o acțiune culturală la Bruxelles), dar și mulți colegi de breaslă și prieteni. Între personalități i-am zărit pe prof. univ. dr. Maria Voinea, prorector al Universității bucureștene, Monica Tatoiu, dr. Mircea Slăvilă, prof. Robert Saljizian (care a venit cu o surpriză – un cvartet încântător feminin de dans modern-aerobic), Nick Voicu (de la "Avocatul poporului"). Impresionant prin solidaritate a fost "detașamentul" colegilor de la muzică populară, fiecare ținând să vină pe scenă, să rostească un mic discurs apreciativ și să cânte câteva refrene. Este vorba de Marioara Man Gheorghe (mama Elenei Gheorghe), Marisena Zamfir, Georgel Nucă (acesta a și filmat, pentru Etno TV), Vasile Topîrceanu, Mariana Birică, Gabriel Gorjanu. Florin Grigore, lider al trupei Etno, a dat viață foarte reușitului imn al asociației "Credință și demnitate", compus de el, cîntec cu un profund mesaj patriotic, reluat în cor de toți cei prezenți. Cel mai avizat vorbitor a fost interpretul Cătălin Maximiuc, realizator de emisiuni la Radio România și la Televiziune, cel care semnează documentata prezentare bilingvă din booklet-ul CD-ului.

Muzica ușoară a adus și ea pe podium o serie de interpreți cunoscuți, care au ținut la rândul lor să-și exprime aprecierea față de artist: Sergiu Cioiu (stabilit la rândul lui dincolo de Ocean, în Canada), Natalia Guberna, Simona Florescu (într-o formă extraordinară, fosta câștigătoare de acum trei decenii a Trofeului Mamaia este alături de Rotaru în turneul de pe litoral), Aurel Moga, Marian Stere (coleg cu Maximiuc la Radio România Internațional). Ultimii doi au editat la rândul lor albume de succes la casa de discuri Eurostar, iar Guberna are unul în pregătire. Înafara grupului studențesc de dans modern și a colegilor de muzică populară, un alt invitat-surpriză a fost copilul-minune Rareș Mihai Florescu, violonist remarcat la popularul concurs TV "Românii au talent". Evident, partea leului i-a revenit solistului sărbătorit, care ne-a reamintit câteva din șlagărele albumului: "Cafeaua de după-amiază" (autorul, Radu Galfi, s-a aflat în sală, înregistrările discului fiind făcute în studioul lui din Făgăraș), "Dacă taci", "Te vreau în suflet, primăvară", "N-am visat", "Vînzător de iluzii", "Cîntec pentru prieteni", "Gând hoinar" și, evident, piesa titulară, aflată pe toate buzele. Producătorul Paul Stîngă l-a elogiat la rându-i pe Rotaru pentru profesionalism, talent și seriozitate (se simte, când cânți jumătate din viață în America!), după care a dat semnalul felicitărilor, florilor și sesiunii prelungite de autografe. Un recital și mai consistent a susținut George Rotaru după festivitate în fața tuturor prietenilor și colaboratorilor, la invitația doamnei Valentina Spânu, la restaurantul unde este acționar interpretul Florin Grigore, absolvent, puțini știu asta, al Institutului Teologic! Prin această nouă producție, casa de discuri Eurostar dovedește că nu mizează doar pe nume celebre, ci scoate la lumină și talente reale, cunoscute marelui public, dar ignorate la posturile de radio.

Pagini de Octavian URSULESCU

Alexandru Jula, eternul romantic

„Azi a plecat dintre noi un OM, dar a rămas un ÎNGER. Va cânta mereu în RAI şi în SUFLETELE NOASTRE. La revedere Babuţule!" – Dr. Radu Jula, 3 iunie 2018

Îl ştiam şi îl vedeam, îl ascultam şi-i fredonam şlagărele de-o viaţă. Şi tot parcă de-o viaţă îl cunoaştem, îl considerăm de-al nostru, un prieten adevărat, mereu prezent, mereu aproape, de fiecare dată alături de noi. De câte ori nu l-am aplaudat, nu l-am admirat, nu am cântat împreună cu el şi nu am dansat pe melodiile sale?! Călătorea mereu, nu stătea o clipă, tot timpul era tonic, plin de viaţă, activ, organiza turnee, concerte, lansa albume după albume... Chiar şi atunci când i s-a făcut rău, venise de la un concert. Toată lumea a crezut că a murit – zvonul s-a răspândit cu repeziciunea ...luminii şi a sunetului, iar avalanşele de mesaje nu mai conteneau. Şi totuşi a refuzat să se conformeze zvonurilor şi a hotărât să le... supravieţuiască, să le sfideze, ba chiar să se şi amuze pe seama lor. Şi totuşi, destinul implacabil lucra şi tot lucra în defavoarea marelui interpret. Şi atunci când inevitabilul chiar s-a produs, toată lumea a refuzat să mai creadă!... De ce el? De ce tocmai el?! Pentru că Alexandru Jula era el însuşi un model despre cum trebuie să fii şi să exişti, despre cum să iubeşti oamenii şi muzica şi să te dăruieşti necondiţionat lor.

împreună cu Oana Georgescu, autoarea cărţii biografice

Alexandru Jula, a fost, este şi va rămâne *"un ROMANTIC incurabil"!*

Am avut privilegiul de a scrie două cărţi despre regretatul Alexandru Jula, artistul care ne-a părăsit atât de brusc şi de repede. Odată cu poveştile vieţii unui minunat Om şi ale Carierei unui mare artist, demn reprezentant al muzicii uşoare româneşti, mi-am însuşit *"lecţiile"* sale de profesionalism, de voinţă şi altruism. Şi le-am transmis mai departe. *„Mă face să zâmbesc orice motiv demn de zâmbet"* – mărturisea cel care deborda de exuberanţa şi optimismul unei vieţi dedicate muzicii uşoare româneşti. *"Îmi place să trăiesc momentul! Cânt, citesc, râd, plâng, iar cânt, mă distrez cu familia, cu prietenii, călătoresc, cânt şi tot aşa! Adică aşa îmi trece viaţa!* ***Sincer, eu cred că trebuie să-ţi faci mereu de lucru, pentru ca să nu ai timp să mori****…"* – mărturisea îndrăgitul interpret născut în judeţul Sălaj, la Şimleu - Silvaniei, dar devenit pentru toată lumea gălăţeanul get-beget cu o carieră de peste şase decenii, cu zeci şi zeci de albume lansate şi cu sute de şlagăre de cele mai diverse genuri.

"Dacă aş fi renunţat la activitatea mea de fiecare zi, cred că aş fi murit foarte repede…".

Alexandru Jula a cântat dintodeauna IUBIREA, iar succesul nu a întârziat să apară, pentru că a fost artistul iubit, necondiţionat, cu un bun simţ desăvârşit, modest, poate prea modest pentru valoarea sa incontestabilă. *"Cred că toţi artiştii ar trebui să ştie un lucru: nu poţi trăi doar din ce-ai fost! Şi, atât cât se poate, nu trebuie să depui armele. Un artist iese la pensie doar atunci când vrea Dumnezeu! Dacă aş fi renunţat la activitatea mea de fiecare zi, cred că aş murit foarte repede…".*

Să ştiţi că Alexandru Jula nu a renunţat nici o clipă la activitatea lui, a muncit şi a cântat, a lansat albume, a organizat concerte şi turnee până în ultimul moment! Şi a crezut că va reveni, că se va face bine, aşa cum s-a întâmplat de fiecare dată! Numai că Alexandru Jula avea să devină Ultimul Romantic de pe Pământ şi Primul Romantic din Ceruri!

Rămas bun, Căpitane de Cursă Lungă!

Oana GEORGESCU

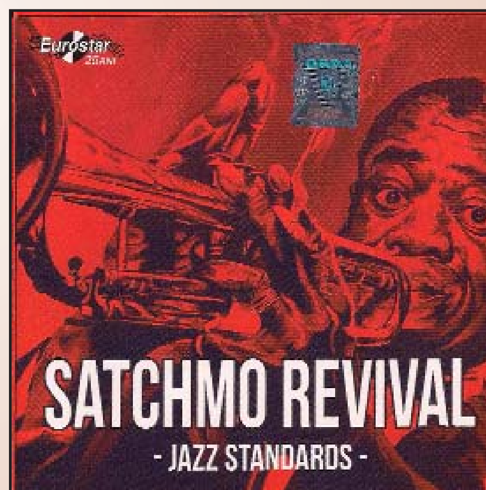

Imagine de la lansare, la Târgul de carte de la Romexpo

Mirabela Dauer: „Îmi amintesc"

Discul de față, editat de casa de discuri Eurostar, este o colecție de şlagăre marca Marius Țeicu, toate cele 13 melodii fiind semnate de reputatul compozitor. În două dintre ele Mirabela Dauer are parteneri de valoare cu care cântă în duet: Aurelian Andreescu ("Dac-ai şti cât te iubesc"), respectiv Paul Surugiu-Fuego ("Pentru voi"). Textele sunt semnate de Eugen Rotaru, Corina Despot, Angel Grigoriu/ Romeo Iorgulescu, Saşa Georgescu, Theodora Popa Mazilu. Dintre titlurile de pe CD nu lipsesc "Dormeau pe-o frunză două stele", "Eşti visul meu", "Vine iar vacanța", "Îți voi cânta", "Stai, nu pleca!", "Poate tu eşti omul mult-visat" şi, fireşte, piesa titulară. Pentru orice iubitor al muzicii uşoare româneşti este o bucurie să țină în mână un album reunind doi monştri sacri ai muzicii uşoare româneşti, Marius Țeicu şi Mirabela Dauer!

LM Jazz Unit: „Satchmo revival"

Titulatura provine de la Liviu Mărculescu (trombon), personalitate a jazz-ului ieşean. De altfel întreg albumul editat de discuri Eurostar este o producție moldavă. A fost înregistrat în studioul TVR Iaşi (instituție foarte harnică), inginer de sunet şi mixaj – Andrei Goanță, iar instrumentiştii aparțin cu toții acestui spațiu muzical atât de ofertant: Elena Gatcin (pian, voce), Eugen Toboş (chitară), Eugen Amarandei (contrabas), Theo Popescu (tobe), Liviu Mărculescu (trombon), invitat Nico Belu (trompetă, voce). CD-ul beneficiază de ampla şi documentata prezentare a reputatului specialist, evident tot ieşean, Alex Vasiliu şi include 10 lucrări care ne amintesc de Louis Armstrong, între care nu se putea să lipsească acest standard al jazz-ului care este "What A Wonderful World". După muzică uşoară şi populară, ne bucurăm să constatăm că Eurostar înscrie în catalog şi valori autentice ale jazz-ului.

Angela Similea: „Mari succese"

Marile succese, cu adevărat indiscutabile, sunt în număr de 15 şi aparțin toate marelui creator de şlagăre Marius Țeicu, "marcă înregistrată". Lui Țeicu îi aparțin de asemenea orchestrațiile şi conducerea muzicală, nu mai vorbim de selecția inspirată. Practic, automat fredonezi oricare dintre piese, doar citindu-i titlul: "Viața merge înainte", "Nu-mi lua iubirea", "Trăiesc", "Voi râde iar", "Cheamă iubirea, ad-o-napoi", "Ce-ar fi să fiu", "Flacăra nestinsei iubiri", "Tu, iubirea mea"... Textierii sunt cei cu care compozitorul a împărțit atâtea succese şi premii: Eugen Rotaru, Theodora Popa Mazilu, Ovidiu Dumitru, Angel Grigoriu, Dan V. Dumitriu. În condițiile în care, din păcate, Angela Similea a decis să se retragă din viața artistică, cu siguranță decepționată de tratamentul aplicat muzicii uşoare româneşti, melomanii trebuie să profite de un asemenea disc de arhivă! (**FSU**)

Revistă lunară de informare, opinie şi dezbatere editată de
UNIUNEA COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA
şi finanțată cu sprijinul MINISTERULUI CULTURII ŞI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Redactor şef: George BALINT
Redactori: Mihai COSMA, Octavian URSULESCU
Editorialist: George BALINT
Secretar de redacţie: Costin ASLAM

Colegiu redacţional:
Mariana POPESCU, MIHAELA SILVIA ROŞCA, Vasilica STOICIU-FRUNZĂ, Cristina ŞUTEU, Petre-Marcel VÂRLAN

Semnează în acest număr:
Elena APOSTOL, Loredana BALTAZAR, Cornelia BRONZETTI, Carmen CÂRNECI-CAVASSI, Lavinia COMAN, Cecilia CONSTANDA, Oana GEORGESCU, Irina HASNAŞ, Carmen MANEA, Mariana POPESCU, Mădălin Alexandru STĂNESCU, Florin-Silviu URSULESCU, Vlad VĂIDEAN, Lena VIERU-CONTA

www.ucmr.org.ro

Adresa redacţiei: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect. 1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - INTERSIGMA-ERICOM SRL
TEL: 021-242.30.32 ISSN: 1220-742x